

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา
ในจังหวัดสมุทรปราการ

โดย

นางสาวพนมพร ปิยะกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต

วิชาเอกการจัดการการสร้างเสริมสุขภาพ

คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา
ในจังหวัดสมุทรปราการ

โดย

นางสาวพนมพร ปิยะกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต

วิชาเอกการจัดการการสร้างเสริมสุขภาพ

คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

SEXUAL RISK BEHAVIOR AMONG VOCATIONAL SCHOOL
STUDENTS, SAMUTPRAKAN PROVINCE

BY

MISS PANOMPORN PIYAGUL

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF PUBLIC HEALTH
HEALTH PROMOTION MANAGEMENT
FACULTY OF PUBLIC HEALTH
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2016
COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะสาธารณสุขศาสตร์

วิทยานิพนธ์

ของ

นางสาวพนมพร ปิยะกุล

เรื่อง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา
ในจังหวัดสมุทรปราการ

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต

เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2560

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

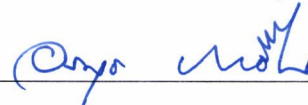
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชรินทร์ เจริญกุล)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ฉวีวรรณ บุญสุยา)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

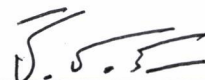
(รองศาสตราจารย์ ดร.อรนุช ภาชื่น)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร. อาภาพร เผ่าวัฒนา)

คณบดี

(อาจารย์ ดร. ชัยยุทธ ชวลิตนธิกุล)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน อาชีวศึกษา ในจังหวัดสมุทรปราการ
ชื่อผู้เขียน	นางสาวพนมพร ปิยะกุล
ชื่อปริญญา	สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	การจัดการการสร้างเสริมสุขภาพ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ฉวีวรรณ บุญสุยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. อรุณช ภาชีน
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 218 คน ที่ระบุว่าไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยสุ่มจากโรงเรียนขนาดใหญ่ 5 แห่ง เป็นการให้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน ANOVA, และ Pearson's Correlations ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ผลการศึกษาพบว่าร้อยละ 92.7 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในระดับต่ำ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ 5% คือเพศ สาขาที่เรียน ความพอเพียงของเงินที่ได้รับรายเดือน ทักษะคิดเรื่องเพศ มีสถานบันเทิงอยู่ใกล้โรงเรียนในระยะทาง 5 กิโลเมตร การใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ความเข้มงวดของผู้ปกครอง โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองเข้มงวด และไม่สนับสนุนในการทำกิจกรรม จะมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่า

การที่จะลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาควรพิจารณาให้ความสำคัญในเรื่องสุขภาพและพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน มีโปรแกรมส่งเสริมสุขภาพในโรงเรียน พ่อแม่หรือผู้ปกครองควรให้การสนับสนุนในการทำกิจกรรม ให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี

คำสำคัญ: พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนอาชีวศึกษา

Thesis Title	SEXUAL RISK BEHAVIOR AMONG VOCATIONAL SCHOOL STUDENTS, SAMUTPRAKAN PROVINCE
Author	MISS PANOMPORN PIYAGUL
Degree	Master of Public Health
Major Field/Faculty/University	Health Promotion Management Faculty of Public Health Thammasat University
Thesis Advisor	Associate Professor Chaweewon Boonshuyar, M.S.P.H.
Thesis Co-Advisor	Associate Professor Oranut Pacheun, Dr.P.H.
Academic Year	2016

ABSTRACT

This cross-sectional descriptive study aimed to determine sexual risk behavior and its associated factors among vocational school student in Samutprakan province. Total of 218 students informed having no sexual experience from the first 5 largest vocational schools was randomly recruited into the study responded to the self-administered questionnaire. Number, percent, mean, standard deviation, ANOVA and Pearson's correlation at 5% significance level were statistics used in the study.

It was found that 97.2% was at low level on sexual risk behavior. Factors significantly related to sexual risk behavior were sex, areas of studying, enough monthly allowance, attitude on sex, availability of entertainment places within 5 km from school, having exposed to the entertainment places in the last 3 months, easily access to sex information, peer's pressure and parental control. The strictness on student's behaviors and less support on extra curriculum activities of parent increased the sexual risk behavior of their students.

The present findings suggest that vocational schools' administrators should pay greater attention to health-risk behavior especially for vocational school students, when considering health promotion programs in their schools. Parents are suggested to

(3)

promote their son's/daughter's extra curriculum activities and give more positive attention to their children.

Keywords: Sexual Risk Behavior, Vocational School Students

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของรองศาสตราจารย์ ฉวีวรรณ บุญสุยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. อรรษุ ภาชีน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม รองศาสตราจารย์ ดร. ชรินทร์ เจริญกุล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. อาภาพร เผ่าวัฒนา กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รวมถึงอาจารย์ทุกท่านที่ให้คำปรึกษาและข้อชี้แนะต่างๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและอาจารย์ วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ วิทยาลัยอาชีวพระสมุทรเจดีย์ วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกสมุทรปราการ วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจ วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ ที่ช่วยเหลือในการดำเนินการศึกษาวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณน้องๆ กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมเทศบาลตำบลด่านสำโรงที่ช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณนักเรียนผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายขอขอบคุณเพื่อนทุกคนที่ส่งเสริม สนับสนุนให้คำปรึกษาแนะนำทั้งในระหว่างการศึกษาและในการค้นคว้าเอกสารในการวิจัยตลอดจนให้กำลังใจจนสำเร็จการศึกษาในครั้งนี้

นางสาวพนมพร ปิยะกุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(4)
สารบัญตาราง	(8)
สารบัญภาพ	(10)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	4
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.4 ตัวแปรที่ศึกษา	5
1.5 นิยามคำศัพท์เฉพาะ	6
1.6 กรอบแนวคิด	8
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.1 แนวคิดแนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น	9
2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ	11
2.3 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น	12
2.4 แนวคิดทฤษฎี PRECEDE-PROCEED Model	16
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26

บทที่ 3 วิธีการวิจัย	29
3.1 รูปแบบการศึกษา	29
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	29
3.3 เกณฑ์การคัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าร่วมวิจัย	31
3.4 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	31
3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	32
3.6 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	35
3.7 การเก็บรวบรวมข้อมูล	36
3.8 การควบคุมคุณภาพข้อมูล	37
3.9 การวิเคราะห์ข้อมูล	38
3.10 การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง	41
บทที่ 4 ผลการวิจัยและอภิปรายผล	42
4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน	42
4.2 ทักษะคิดเรื่องเพศ	47
4.3 การควบคุมตนเอง	50
4.4 การเห็นคุณค่าในตนเอง	52
4.5 การเข้าถึงสถานบันเทิงและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ	53
4.6 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน	58
4.7 การสนับสนุนและการควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง	59
4.8 ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	62
4.9 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	63
4.10 อภิปรายผล	73
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	81
5.1 สรุปผลการวิจัย	81
5.2 ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา	85
5.3 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป	85

รายการอ้างอิง	86
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก ใบรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน	90
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม	92
ภาคผนวก ค รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย	103
ประวัติผู้เขียน	107

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ	36
4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน 218 คน	43
4.2 ระดับทัศนคติเรื่องเพศโดยรวมและรายด้านของนักเรียน 218 คน	47
4.3 ทัศนคติเรื่องเพศรายข้อของนักเรียน 218 คน	49
4.4 การควบคุมตนเอง/ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมของนักเรียน 218 คน	51
4.5 การควบคุมตนเองรายข้อของนักเรียน 218 คน	51
4.6 การเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน 218 คน	52
4.7 การเห็นคุณค่าในตนเองรายข้อของนักเรียน 218 คน	53
4.8 ระดับการเข้าถึงสถานบันเทิงของนักเรียน 218 คน	54
4.9 ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือน นักเรียน 218 คน	54
4.10 ความถี่ในการใช้บริการและค่าใช้จ่ายในการใช้บริการของสถานบันเทิงของนักเรียน 218 คน	55
4.11 การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศของนักเรียน 218 คน	56
4.12 ความถี่ในการเข้าถึงสื่อใน ระยะเวลา 3 เดือนของนักเรียน 218 คน	56
4.13 ความสะดวกในการเข้าถึงสื่อที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศของนักเรียน 218 คน	57
4.14 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนของนักเรียน 218 คน	58
4.15 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนรายข้อของนักเรียน 218 คน	58
4.16 การสนับสนุนพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง ของนักเรียน 218 คน	60
4.17 การควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครองของนักเรียน 218 คน	60
4.18 การสนับสนุนและการควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง ของนักเรียน 218 คน	61
4.19 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน 218 คน	62
4.20 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน 218 คน	62
4.21 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่างๆ	65
4.22 Pearson's Correlations ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี เพศสัมพันธ์ จำนวนนักเรียน 218 คน	68
4.23 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่างๆ	69
4.24 Pearson's Correlations ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยง ต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำนวนนักเรียน 218 คน	69

- 4.25 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่างๆ 70
- 4.26 Pearson's Correlations ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ 70
- 4.27 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน 218 คน 72

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แสดงแบบจำลอง PRECEDE-PROCEED ของ Green, L.W., & Kreuter, M. W. (2005)	25

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่นนอกเหนือจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายแล้ว ฮอโมนเพศยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจและอารมณ์ตามระยะต่างๆของพัฒนาการของวัยรุ่น ผลของฮอโมนเพศหลังทำให้วัยรุ่นมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วเข้าสู่การเป็นหนุ่มเป็นสาว ในด้านพัฒนาการทางอารมณ์และจิตใจ วัยรุ่นจะอยากรู้ อยากเห็น อยากทดลองและต้องการการยอมรับจากเพื่อน เพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่น ดังนั้นวัยรุ่นอาจถูกชักจูงได้ง่ายหากมีปัจจัยเสี่ยงส่วนบุคคล เช่น ขาดการยับยั้งชั่งใจ ขาดความนับถือตนเอง ขาดทักษะการปฏิเสธ และการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง ส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยง และเกิดปัญหาสุขภาพตามมาเช่น การเกิดอุบัติเหตุ การทำร้ายร่างกาย การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเอดส์ การตั้งครรรภ์ก่อนวัยอันควร เป็นต้น

พัฒนาการทางเพศเป็นการเปลี่ยนแปลงตามปกติของวัยรุ่น แต่ในกระแสสังคมยุคข้อมูลข่าวสารอิทธิพลของอารยธรรมตะวันตกที่หลั่งไหลเข้ามาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง รวมทั้งกระแสโลกาภิวัตน์และการพัฒนาเทคโนโลยี ทำให้มีการบริโภคสื่ออย่างไร้ขีดจำกัดและขาดการดูแลเอาใจใส่ มีการตีพิมพ์หนังสือและผลิตสื่อต่างๆทางเพศออกอย่างแพร่หลาย เช่นวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ตลอดจนแผ่นพับ โฆษณาต่างๆซึ่งมักจะเป็นไปในทางยั่วยุการมรณ ซึ่งทุกคนทุกเพศสามารถเข้าถึงสิ่งต่างๆเหล่านี้ได้สะดวก เป็นเหตุให้บางคนมีค่านิยมและความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างผิดๆ รวมทั้งมีการแสดงออกเรื่องเพศไม่ถูกต้อง นอกจากนี้แล้วการเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างพื้นฐานทางสังคม ก็ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น เช่นการย้ายถิ่นฐานจากชนบทเข้าสู่เมือง ครอบครัวมีขนาดเล็กลงเป็นครอบครัวเดี่ยว การทำงานนอกบ้านของพ่อแม่ทำให้วัยรุ่นเสี่ยงต่อการขาดความรักความอบอุ่น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมาเป็นพฤติกรรมวัตถุนิยม

นักเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อปัญหาทางเพศค่อนข้างมาก เนื่องจากรูปแบบการเรียนเป็นการเรียนที่เป็นสายอาชีพ เน้นการฝึกปฏิบัติ ไม่ได้มีการเรียนการสอนทั้งวัน บางวันมีเรียนเช้า บางวันมีเรียนบ่าย หรือบางวันไม่มีเรียน ทำให้นักเรียนมีช่วงเวลาที่ว่างจากการเรียนมากกว่านักเรียนสายสามัญ มีเวลาไปทำกิจกรรมอย่างอื่นซึ่งบางกิจกรรมก็เป็นกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เช่น การเที่ยวสถานบันเทิง การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อดูคลิปลามกหรือยั่วอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น และจากการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวีปี พ.ศ.2557 ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ปีที่ 2 ทั้งชายและหญิง พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนชายเคย มีเพศสัมพันธ์แล้วร้อยละ 25.8 มีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกร้อยละ 63.8 นักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 19.0 มีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกร้อยละ 63.6 นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 นักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วร้อยละ 46.3 มีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกร้อยละ 59.1 นักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วร้อยละ 48.2 และใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกร้อยละ 63.9 การใช้ถุงยางอนามัยครั้งล่าสุดในรอบปีที่ผ่านมาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนชายร้อยละ 73.9 ส่วนนักเรียนหญิงใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 66.6 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมาใช้เพิ่ม ขึ้นเช่นกันกับนักเรียนชายนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 นักเรียนชายร้อยละ 72.6 ส่วนนักเรียนหญิงใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 62.5 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมาใช้เพิ่มขึ้นเช่นกันกับนักเรียนชายแต่ก็ยังถือว่าอยู่ในระดับต่ำ และจากสถานการณ์ดังกล่าวพบว่าสัดส่วนของนักเรียนชายหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้วยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ (สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค, 2557) การตั้งครุฑไม้เพียงประสงค์พบว่าอัตราการคลอดของมารดาอายุ 15-19 ปี ณ ปี พ.ศ.2543 เท่ากับ 31.1 ต่อประชากรหญิง 1,000 คน และเพิ่มสูงถึง 53.8 ต่อประชากรหญิง 1,000 คนในปี พ.ศ.2555 ซึ่งเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นถึงกว่า ร้อยละ 70 ในขณะที่ทั่วโลกรวมทั้งทวีปแอฟริกาที่เคยมีอัตราเกิดมีชีพเฉลี่ยสูงที่สุดในโลกกลับมีแนวโน้มลดลงนอกจากนี้ อัตราเกิดมีชีพในกลุ่มวัยรุ่นอายุน้อยกว่า 15 ปีมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ จากข้อมูลล่าสุดในปี พ.ศ.2555 พบว่ามีวัยรุ่นอายุ 10-14 ปี คลอด 3,725 คน ซึ่งคิดเป็นจำนวนที่สูงกว่า 10 ปีที่แล้วถึงกว่า 2 เท่า (กรมอนามัย, 2557)

จังหวัดสมุทรปราการเป็นจังหวัดที่อยู่ในภาคกลาง และอยู่ในเขตปริมณฑล เป็นจังหวัดที่มีโรงงานอุตสาหกรรมมากมาย มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ สังคมและอุตสาหกรรม สิ่งเหล่านี้มีผลต่อพฤติกรรมของประชาชนในพื้นที่ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นจะยอมรับและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงนี้ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้มีทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดีปนกัน สิ่งล่อใจวัยรุ่นมีมากขึ้น สำหรับสถานการณ์ในจังหวัดสมุทรปราการในปี พ.ศ.2527-2555 พบว่ามีจำนวนผู้ป่วยเอดส์ 7,623 ราย โดยกลุ่มอายุที่พบผู้ป่วยเอดส์สูงสุดคืออายุ 30-34 ปี ร้อยละ 22.86 และมีปัจจัยเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์สูงสุด ร้อยละ 74.27 จากสถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่ากลุ่มอายุที่พบมีการติดเอดส์มากที่สุดคือช่วงอายุ 30-34 ปี และเนื่องจากการติดเชื้อเอชไอวีจะแสดงอาการหลังการรับเชื้อแล้วประมาณ 10 ปี ดังนั้นถ้าย้อนเวลากลับไป กลุ่มอายุที่เริ่มติดเชื้อเอชไอวีจะอยู่ในช่วงอายุประมาณ 20 ปี

การศึกษาของกรมอนามัยกระทรวงสาธารณสุข พบว่าวัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีทัศนคติว่าการมีคูหลายคนเป็นเรื่องทันสมัย ถ้าไม่มีเพื่อนจะล้อเลียน การมีคูหลายคนก็เพื่อแสวงหาคนที่ใช่ที่สุด เป็นการเติมสีสันให้กับชีวิต ทำให้ตนเองรู้สึกมีคุณค่าเป็นคนที่มีสังคมต้องการ ได้ทำอะไรที่แปลกใหม่ไม่ซ้ำซากจำเจ นอกจากนี้วัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ จะมีเพื่อนหรือคนรู้จักมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนและอยู่ก่อนแต่งร้อยละ 77.7 โดยที่วัยรุ่นชายมักมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟนหรือคู่นอนที่อายุมากกว่า

ความกลัวโรคเอดส์เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นชายหันมามีเพศสัมพันธ์กับแฟนคูรั้มมากกว่าหญิงชายบริการทางเพศ (กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข และคณะ, 2551, อ้างถึงในสุริย์พร พันพิจ และมาลี สันสุวรรณ, 2554, น.186)

จากการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมา สมอรุา ไชยสวัสดิ์ (2551) พบว่าการควบคุมตนเอง การคบเพื่อนและทักษะชีวิตมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 รวมทั้ง เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพครอบครัวและการพักอาศัยแตกต่างกัน จะส่งผลให้พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ณฐาภ ระวังใจ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยด้านค่านิยมทางเพศ ความเชื่ออำนาจภายในตนด้านสุขภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเอง อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน เป็นตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 65.70 จากงานวิจัยของฐิติพร อิงคถาวรวงศ์ และคณะที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา พบว่านักศึกษามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกตั้งแต่อายุ 12-19 ปี ซึ่งถือว่าเป็นการมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วกว่าวัยอันควรเป็นอย่างมาก และนักศึกษาส่วนใหญ่ที่มีเพศสัมพันธ์ไม่มีการป้องกัน มีเพียงร้อยละ 37.8 เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งและใช้ได้ถูกวิธี แสดงให้เห็นว่านักศึกษาหญิงอาชีวศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในด้านการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์อยู่ อีกทั้งนักศึกษายังมีความรู้ที่ไม่ถูกต้องในเรื่องของการใช้ถุงยางอนามัย วิธีการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิด และการยุติการตั้งครรภ์โดยใช้ยา (ฐิติพร อิงคถาวรวงศ์, 2550) จากผลการศึกษาจึงเห็นได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา ควรคำนึงถึงความรู้เกี่ยวกับการ มีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย การคุมกำเนิดที่ถูกวิธี และวิธีป้องกันการตั้งครรภ์ที่ถูกต้อง รวมทั้งส่งเสริมให้วัยรุ่นหญิงมีการรับรู้ค่านิยมทางเพศที่ถูกต้อง ปลูกฝังความรู้ ทักษะคิดที่ถูกต้องเหมาะสมเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อป้องกันการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง จึงควรมีการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาต่อไป

จากความเป็นมา สถานการณ์ และปัญหาต่างๆที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษา ในจังหวัดสมุทรปราการ เนื่องจากพฤติกรรมของบุคคลมีผลมาจากอิทธิพลร่วมของปัจจัยนำ คือ ปัจจัยที่มาจากภายในตัวบุคคล ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม ดังนั้นผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดการวิเคราะห์ปัญหาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมสุขภาพ (PRECEDE Framework) ซึ่งเป็นรูปแบบการวิเคราะห์ปัจจัยภายในตัวบุคคลและภายนอกตัวบุคคล ของกรีนและคณะ (Green,&Krueter, 2005) มาเป็นกรอบแนวคิด ในการวิจัย

เพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์ปัจจุบันของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในกลุ่มเยาวชน นักเรียน อาชีวศึกษาว่าเป็นอย่างไรและมีปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของกลุ่มดังกล่าว โดยมุ่งหวังให้ผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผน ป้องกันและแก้ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอดส์และการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร โดยมุ่งหวังให้ผลการศึกษาครั้งนี้ จะสามารถอำนวยความสะดวกให้สถาบันการศึกษาต่างๆและหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง ใช้เป็นข้อมูลแนวทางการบริหารจัดการกับปัจจัยต่างๆที่มีอิทธิพลได้ตรงจุด สามารถนำ ข้อมูลเป็นแนวทางในการวางแผนการป้องกันและแก้ไขปัญหา โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอดส์และ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ อันจะเป็นการเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการศึกษา รวมทั้งมีการ ดำเนินชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ พร้อมทั้งจะเติบโตเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 ประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ

1.2.2 อธิบายปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัด สมุทรปราการ

1.2.3 หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม ที่สามารถทำนาย พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา ในจังหวัด สมุทรปราการ ในครั้งนี้ มีรายละเอียดขอบเขตการศึกษาประกอบด้วย

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ในการศึกษาครั้งนี้ เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยจะเป็นเนื้อหาที่ เกี่ยวกับปัจจัยหรือองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยจะศึกษาจาก แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสรุปเป็นตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยและทำการศึกษา เปรียบเทียบในขั้นตอนต่อไปการศึกษานี้ได้ประยุกต์ขั้นตอนที่ 3 ของ PRECEDE Framework มาเป็น กรอบแนวคิดในการศึกษา เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตจังหวัดสมุทรปราการ โดยศึกษาเฉพาะบางตัวแปร ที่เกี่ยวข้อง

1.3.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.3.2.1 ประชากรของการวิจัย คือ นักเรียนอาชีวศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาในเขตจังหวัดสมุทรปราการ จากสถานศึกษา 10 แห่ง จำนวน 15,446 คน (สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา, ข้อมูลเมื่อ 11 มีนาคม 2559: online)

1.3.2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนอาชีวศึกษาระดับปวช. 1-3 และ ปวส.1-2 ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาในเขตจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 530 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มสองขั้นตอน สุ่มในขั้นตอนแรก สุ่มห้องเรียนเพื่อเป็นตัวแทนห้องเรียนของโรงเรียนแห่งนั้นๆ และเก็บข้อมูลจากเด็กนักเรียนทุกคนที่สุ่มได้

1.4 ตัวแปรที่ศึกษา

1.4.1 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

1.4.2 ตัวแปรต้นประกอบด้วย

1.4.2.1 ปัจจัยนำ (Predisposing Variable) หมายถึง คุณลักษณะของบุคคล หรือ ปัจจัยภายในตัวบุคคลที่จูงใจทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยนำประกอบด้วย ได้แก่ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาขาที่เรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว การเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ทักษะคิด เรื่องเพศ การควบคุมตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง

1.4.2.2 ปัจจัยเอื้อ (Enabling Factor) หมายถึง คุณลักษณะของสิ่งแวดล้อม หรือปัจจัยภายนอกบุคคล ที่ช่วยให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เกิดได้ง่ายขึ้น รวมถึง ปัจจัยที่เป็นสถานที่หรือสถานการณ์ที่เอื้อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การวิจัยในครั้งนี้ ปัจจัยเอื้อประกอบด้วย ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงสถานบันเทิง

1.4.2.3 ปัจจัยเสริม (Reinforcing Factor) หมายถึง ปัจจัยที่แสดงให้เห็นว่า การปฏิบัติหรือพฤติกรรมสุขภาพได้รับการสนับสนุนหรือไม่เพียงใด เป็นการกระตุ้นเตือน การยอมรับ การเอาเป็นแบบอย่าง ซึ่งได้รับจากบุคคลอื่นที่มีอิทธิพลต่อตนเอง จะช่วยสนับสนุนหรือยับยั้งการ แสดงพฤติกรรมนั้นๆก็ได้ ในการวิจัยครั้งนี้ปัจจัยเสริมประกอบด้วย อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน การเปิดรับ และการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การควบคุมกำกับของผู้ปกครองและประสบการณ์การเคยมี แฟนหรือคนรัก

1.5 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1.5.1 เพศ หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ แบ่งเป็น เพศชาย และเพศหญิง

1.5.2 ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับชั้นที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ แบ่งเป็น ระดับ ปวช.1-3 และระดับ ปวส.1-2

1.5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เกรดเฉลี่ยของนักเรียนในภาคการศึกษาล่าสุด

1.5.4 สาขาที่เรียน หมายถึง สาขาที่นักเรียนเลือกเรียนในระดับการศึกษา เช่น ช่างยนต์ บัญชี ช่างไฟฟ้า เป็นต้น

1.5.5 ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ หมายถึง จำนวนเงินที่นักเรียนได้รับจากผู้ปกครอง รวมทั้งรายได้อื่นที่ได้รับต่อเดือน เมื่อยังไม่ได้หักค่าใช้จ่าย และความเพียงพอของเงินที่ได้รับ

1.5.6 ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวและความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว

1.5.7 การเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หมายถึง ลักษณะการเลี้ยงดูของผู้ปกครองว่าเป็น การเลี้ยงดูแบบให้อิสระในการคิดหรือตัดสินใจ การคอยเป็นที่ปรึกษา หรือเลี้ยงดูแบบเข้มงวดไม่ให้อิสระ

1.5.8 ทศนคติเรื่องเพศ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียน หรือเรื่องที่นักเรียนยึดถือปฏิบัติตามความเชื่อของนักเรียน ที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยการศึกษาในครั้งนี้ จะศึกษาทศนคติในด้านการพูดคุยเรื่องเพศ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรัก การแสดงความรักระหว่างเพศและการรักษาวงศ์สงวนตัว การมีเพศสัมพันธ์และการอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงาน วัดโดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับ

1.5.9 การควบคุมตนเอง หมายถึง ความเชื่อมั่นในความสามารถของนักเรียนในการ หลีกเลี้ยง ควบคุมหรือละเว้นพฤติกรรม/สถานการณ์ เพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ วัดโดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับ

1.5.10 การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีกับตนเองและ มีความเห็นว่าตนเองมีความสำคัญและมีคุณค่า เป็นบุคคลที่มีประโยชน์ต่อตนเองและคนในสังคมรับรู้ ว่าคนในสังคมให้การยอมรับและให้ความสำคัญในความสามารถของตนเองและสามารถประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง โดยใช้แบบประเมิน ตามแนวคิดของ (Rosenberg, 1997) ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย โดย (เสาวภา วิชิตวาทย์, 2534)

1.5.11 ลักษณะการพักอาศัย หมายถึง สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย ชุมชนแออัด แฟลต อพาร์ทเมนต์ บ้านจัดสรร ย่านธุรกิจ เขตอุตสาหกรรม ที่พักอาศัยในบริเวณสวน หรืออื่นๆ พักอยู่กับบิดามารดา การพักอาศัยกับญาติ อยู่กับเพื่อน แฟน หรือคนรัก

1.5.12 การเข้าถึงสถานบันเทิง หมายถึง บริเวณชุมชนที่พักอาศัย หรือโรงเรียนอยู่ใกล้สถานบันเทิง ความสามารถในการเดินทางไปใช้บริการของสถานบันเทิงมีความสะดวก รวดเร็ว ได้ตามความต้องการ ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิง รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการเที่ยวสถานบันเทิง

1.5.13 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน หมายถึง ความต้องการหรือความตั้งใจของนักเรียนที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำ คำชักชวน ของเพื่อนเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

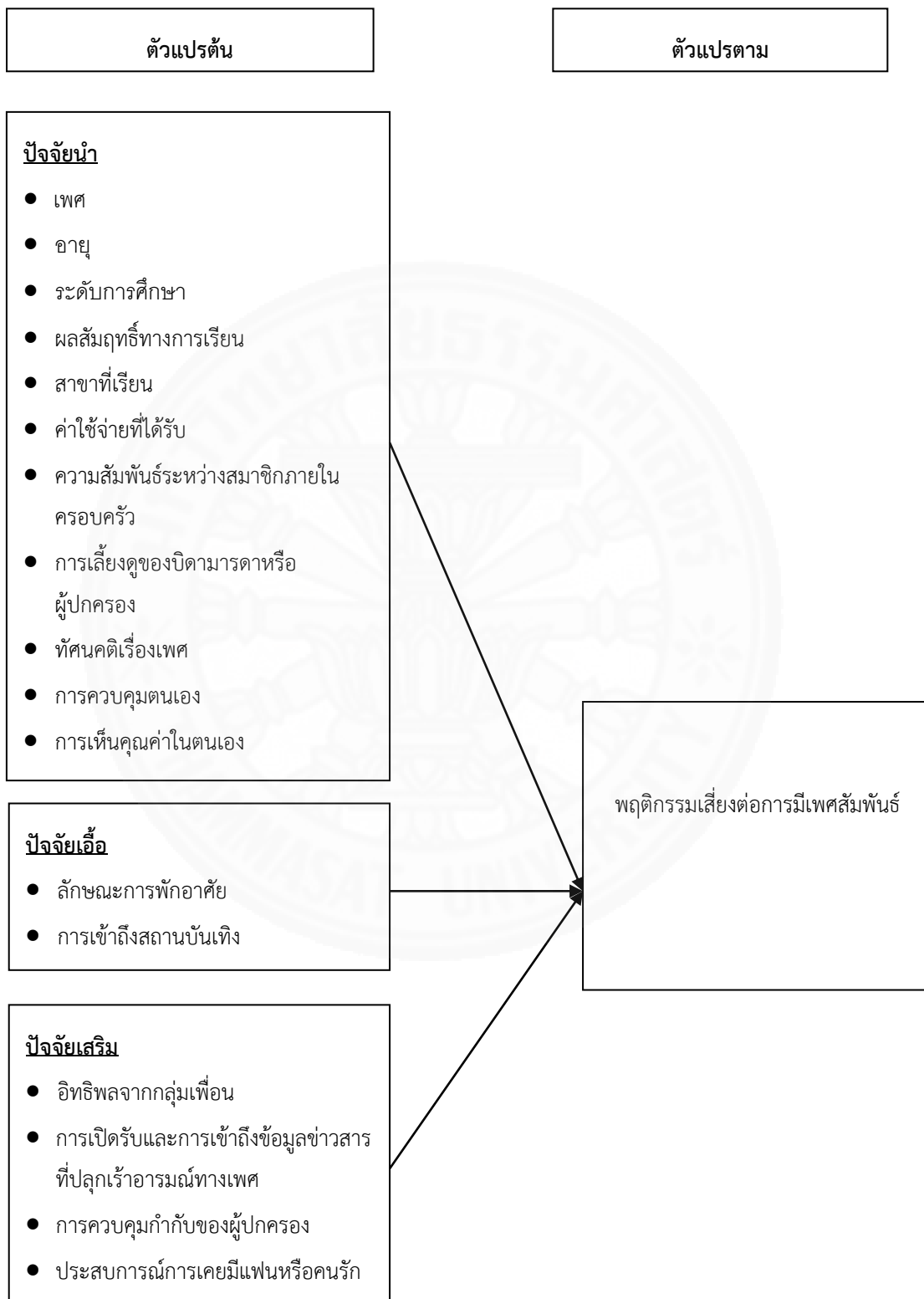
1.5.14 การเปิดรับและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ หมายถึง พฤติกรรมการเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อ กระตุ้นให้เกิดความสนใจในเรื่องเพศสัมพันธ์และก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ นิตยสาร วารสาร อินเทอร์เน็ต คลิปวิดีโอ ภาพยนตร์ วิดีโอ เป็นต้น

1.5.15 การควบคุมกำกับของผู้ปกครอง หมายถึง ความเข้มงวดของผู้ปกครองในเรื่องการเรียน การแต่งตัว การคบเพื่อน การเที่ยวในเวลากลางคืน การเล่นเกมอินเทอร์เน็ต และการสนับสนุนของผู้ปกครองในการทำกิจกรรมของนักเรียน

1.5.16 ประสบการณ์การเคยมีแฟนหรือคนรัก หมายถึง ประสบการณ์ที่ผ่านมาของนักเรียนเคยคบเพื่อนต่างเพศหรือเพื่อนเพศเดียวกันในฐานะแฟนหรือคนรัก

1.5.17 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติของนักเรียน ที่จะทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หรือพฤติกรรมที่มีแนวโน้มต่อการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม ซึ่งอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การดื่มสุราหรือของมึนเมา การสูบบุหรี่ การใช้ยาหรือสารเสพติดต่างๆ การนัดพบหรือไปเที่ยวกับแฟน/คูรักรหรือเพื่อนต่างเพศตามลำพังในที่ลับตา การแสดงความรักกับแฟน/คูรักร หรือเพื่อนต่างเพศ โดยการจับมือ โอบเอว ไหล่ การแสดงความรักกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ โดยการกอดจูบ เล้าโลม สัมผัสร่างกาย การไปค้างคืนเที่ยวพักผ่อนกับแฟน/คูรักร หรือเพื่อนต่างเพศ การอ่านหนังสือ/ภาพยนตร์/คู่มือทัศน หรือคลิปวิดีโอ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การสำเร็จความใคร่ให้กับแฟน/คูรักรหรือเพื่อนต่างเพศ

1.6 กรอบแนวคิด

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น
- 2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ
- 2.3 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น
- 2.4 แนวคิดทฤษฎี PRECEDE Framework
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

2.1.1 ความหมายของวัยรุ่น

องค์การอนามัยโลก ได้กำหนดว่าวัยรุ่น (Adolescence) คือ ผู้ที่มีอายุระหว่าง 10-19 ปี เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจและมีการเปลี่ยนแปลงจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และเศรษฐกิจ โดยจากการพึ่งพาครอบครัวมาเป็นผู้ที่สามารถประกอบอาชีพและมีรายได้ของตัวเอง (WHO, 1996;1997)

วัยรุ่นแบ่งออกเป็น 3 ระยะดังนี้ (สุวรรณี ,2551)

1. ระยะวัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) อายุช่วง 10-13 ปี เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย เริ่มสนใจการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของตนเองโดยเปรียบเทียบกับเพื่อนๆ มีความคิดฝันเกี่ยวกับเรื่องเพศและอาจจะทำให้เกิดการโทษตนเองว่าผิด เริ่มมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองและเข้าใจคิดว่าเป็นความผิด เริ่มมีกิจกรรมทางเพศที่ไม่ใช่การร่วมเพศ เช่นการโทรศัพท์พูดคุยกันนานๆ การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ บุคลิกและสังคม สติปัญญา คือ วัยรุ่นมักมีอารมณ์หงุดหงิด อารมณ์เสียเนื่องจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับสัดส่วนของตนเอง น้ำหนักและความขัดแย้งทางสังคม มีความรู้สึกว่ามีใครไม่เข้าใจ ไม่มีใครเห็นใจ ซึ่งแต่ละคนจะไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม

2. ระยะวัยรุ่นตอนกลาง (Middle adolescence) อายุช่วง 14 -16 มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายอย่างเต็มที่ โดยเพศหญิงจะเริ่มมีประจำเดือน เริ่มมีพลังทางเพศสูงขึ้น มีพฤติกรรมทางเพศเป็นแบบค้นหาและแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว เริ่มมีการนัดพบและมีเพศสัมพันธ์ ยังไม่ยอมรับ

ผลแทรกซ้อนของพฤติกรรมทางเพศ มีบุคลิกภาพที่ดึงดูดเพศตรงข้ามมากขึ้น มีลักษณะความเป็นชาย และหญิงอย่างเด่นชัด ระยะนี้เริ่มเห็นห่างจากครอบครัว มีการรวมกลุ่มของเพื่อนวัยเดียวกันและเพศเดียวกันมากขึ้น ติดเพื่อน ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับสมาชิกในครอบครัว เริ่มกีดกันผู้ใหญ่ไม่ให้มายุ่งกับเรื่องส่วนตัว แยกตัวออกจากผู้ใหญ่ คบเพื่อนมากขึ้น

3. ระยะวัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) มีอายุระหว่าง 18-19 ปี ร่างกายมีการเจริญเติบโตอย่างเต็มที่บ่งบอกถึงความเป็นผู้ใหญ่อย่างสมบูรณ์ มีการเจริญเติบโตทางด้านจิตใจมากกว่าร่างกาย จะปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมให้มากยิ่งขึ้น เริ่มเรียนรู้การแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง พฤติกรรมทางเพศเริ่มแสดงออกมากขึ้น เริ่มมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามแบบคู่สว

2.1.2 พฤติกรรมของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่ถือว่ามีความวุฒิภาวะทางเพศ กล่าวคือ มีความสามารถที่จะมีบุตรได้ วัยรุ่นเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ โดยเฉพาะเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์และจิตใจ ทำให้เกิดความวิตกกังวล ซึ่งเป็นปัญหาต่อการปรับตัวให้เข้ากับสังคมอีกทั้งวัยรุ่นมักมีพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆที่เกิดจากการลอกเลียนแบบผู้ใหญ่ เช่น การดื่มเหล้า สูบบุหรี่หรือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เป็นต้น ดังนั้นสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่จะอบรมเลี้ยงดูให้ลูกแยกแยะพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ รองลงมาเป็นสถาบันการศึกษาที่จะช่วยเพาะบ่มนิสัยและการวางตัวที่เหมาะสมในการอยู่ร่วมกันในสังคม รวมไปถึงการคบเพื่อน ดังนั้นอิทธิพลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นมีมากมายหลายอย่างด้วยกัน ได้แก่

1) อิทธิพลจากครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่อบรมเลี้ยงดูให้ลูกซึมซับพฤติกรรมที่ดี การถ่ายทอดความรู้และพฤติกรรมต่างๆ ให้แก่ลูกจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของจิตใจที่ดีของเด็กที่ปลูกฝังมาตั้งแต่เกิด ดังนั้นเด็กที่เติบโตมาจากครอบครัวที่อบอุ่น ก็จะมีพฤติกรรม และแนวคิดที่ดี เมื่อเข้าสู่สังคม พ่อแม่จึงเปรียบเหมือนต้นแบบที่สำคัญ ที่จะปลูกฝังลูกให้เป็นคนดีสู่สังคม ช่วยลดปัญหาทางสังคมมากมาย ช่วยให้เด็กสามารถคิด แยกแยะพฤติกรรมที่เหมาะสม และไม่เหมาะสมได้ การเลี้ยงดูด้วยความรัก และความเข้าใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ

2) อิทธิพลจากสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษา เป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นเป็นอันดับที่สอง รองจากสถาบันครอบครัว ทำหน้าที่ให้ความรู้แก่เด็ก ให้รู้จักบรรทัดฐานของสังคม เรียนรู้เกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิต การทำมาหาเลี้ยงชีพ และวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสมมาตั้งแต่อดีตและถ่ายทอดวัฒนธรรมตั้งแต่รุ่นสู่รุ่น

3) อิทธิพลจากเพื่อน

เพื่อนเป็นบุคคลที่คบหาพูดคุยกัน คอยให้คำปรึกษาในทุกๆ เรื่อง เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมากที่สุดที่จะคอยชักชวนไปในทางที่ดีและทางที่ไม่ดี เนื่องจากเด็กส่วนใหญ่ในวัยนี้เชื่อคำแนะนำของเพื่อนมากกว่าคำแนะนำของคนในครอบครัว ดังนั้นหากมีเพื่อนดี ก็จะชวนกันประพฤติปฏิบัติดี เช่น ชวนกันตั้งใจเรียน ช่วยกันทำแต่สิ่งดีๆ ถ้าคบเพื่อนที่ตาก็จะทำให้มีอนาคตสดใส มีหน้าที่การงาน ที่ดีในอนาคต แต่ถ้าคบเพื่อนที่ไม่ดี ชวนกันไปในทางที่ผิด มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ก็จะทำให้เป็นปัญหาของสังคมได้ อีกทั้งวัยรุ่นเป็นวัยที่เข้าสู่พฤติกรรมทางเพศ ดังนั้นเพื่อนจึงมีอิทธิพลมากต่อความคิดความเชื่อในพฤติกรรมทางเพศ

4) อิทธิพลจากสังคม

ปัจจุบันสภาพสังคมไทยมีความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เดิมเป็นสังคมเกษตรกรรม ต่อมากลายเป็นสังคมเกษตรผสมผสานอุตสาหกรรม ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทันสมัย ส่งผลให้วิถีชีวิตของประชาชนเปลี่ยนไปเมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มของวัยรุ่นจะเห็นว่าวัยรุ่นเห็นคุณค่าของวัตถุนิยมมากขึ้น อาจส่งผลให้พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ เช่นการประพฤติดันเพื่อหวังของกำนัลราคาแพงจากเพศตรงข้าม ค่านิยมพฤติกรรมทางเพศเปลี่ยนไปจากเดิม เข้าสู่วัยผู้ใหญ่เร็วขึ้นโดยการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เมื่อสังคมเปิดรับเรื่องนี้ได้มากขึ้นวัยรุ่นก็มีพฤติกรรมเรื่องนี้มากยิ่งขึ้นด้วย

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ คือ การที่ชายและหญิงมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันหรือมีกิจกรรมร่วมกัน ไม่จำเป็นต้องเป็นไปในลักษณะคู่สาวเสมอไปแต่สามารถปฏิบัติต่อกันในฐานะเพื่อนได้เช่นกัน ความสัมพันธ์ระหว่างเพศนั้นมีความสำคัญหลายประการ คือ เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านจิตวิทยา กล่าวคือการมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศจะช่วยให้เกิดความพึงพอใจเพราะได้ชดเชยในสิ่งที่ตนไม่มี เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านชีวภาพ กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศจะเป็นจุดเริ่มต้นของการความสัมพันธ์ในเชิงคู่สาว และเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านสังคม กล่าวคือมนุษย์เป็นสัตว์สังคม ดังนั้นมนุษย์จึงต้องปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้ จึงจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ทั้งนี้พฤติกรรมระหว่างชายและหญิงมีอิทธิพลมาจากต่อมไร้ท่อในร่างกาย หากพัฒนาการทางเพศล่าช้า อาจเป็นผลมาจากการทำงานของต่อมไร้ท่อผิดปกติ และไม่มีประสิทธิภาพ ในทางสังคมก็มีการกำหนดรูปแบบการตอบสนองทางเพศ โดยมุ่งหวังที่จะให้เพศหญิงรักนวลสงวนตัว อยู่ในกรอบวัฒนธรรมอย่างเคร่งครัด ในส่วนของสื่อต่างๆ ได้แก่

สื่อสารมวลชน ภาพยนตร์ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารต่างๆ เป็นต้น ค่อนข้างมีอิทธิพลต่อความเชื่อของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ในการตัดสินใจที่จะแสดงพฤติกรรมทางเพศออกมา

ในส่วนของพัฒนาการที่มีการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างเพศเมื่อเพศชายและเพศหญิงรู้สึกสนใจซึ่งกันและกันมากกว่าความเป็นเพื่อน และต้องการจะสานต่อหรือพัฒนาความสัมพันธ์ให้เป็นแบบคนรัก สามารถจำแนกขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การนัดพบ ในขั้นตอนนี้ทั้งสองฝ่ายยังไม่จริงจังผูกพันรักใคร่เป็นพิเศษ เป็นเพียงการเริ่มทำความรู้จักกันเบื้องต้น โดยทั้งคู่หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง มีความต้องการจะรู้จักและเรียนรู้นิสัยใจคอของอีกฝ่ายมากขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 การนัดพบที่เริ่มมีจิตผูกพัน สนใจ แต่ยังไม่ถึงกับรัก

ขั้นตอนที่ 3 การนัดพบที่เริ่มจะรัก

ขั้นตอนที่ 4 การนัดพบตามลำพังสองต่อสองและทั้งคู่มีความรักต่อกันซึ่งอาจจะนำมาสู่พฤติกรรมต่างๆ ขึ้นอยู่กับค่านิยมและความเชื่อของวัยรุ่น เช่น ไม่มีการผูกเนื้อต้องตัวกัน มีการจูบที่หน้าผากหรือหอมแก้มเบาๆ มีการโอบกอดและการจูบเล็กๆน้อยๆ มีการโอบกอดและจูบที่ลึกซึ้งเพิ่มขึ้น ซึ่งขั้นตอนนี้จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ในที่สุด

ขั้นตอนที่ 5 มีความผูกพันลึกซึ้ง คือ การมีเพศสัมพันธ์กัน

ทั้งนี้ผู้ปกครองควรเข้ามาดูแลเอาใจใส่พฤติกรรมของบุตรหลานของท่านอย่างใกล้ชิด เพื่อให้ช่วยให้วัยรุ่นได้ทำความเข้าใจร่วมกัน เพื่อจะป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้ ความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยลดช่องว่างระหว่างผู้ปกครองและวัยรุ่น เพื่อให้วัยรุ่นเกิดความไว้วางใจในการให้คำปรึกษาเมื่อเกิดข้อสงสัยต่างๆ

2.3 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

พนอวดี จันทนาได้ให้ความหมายของคำว่า “พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์” ไว้ว่าคือ การกระทำของนักเรียนที่ทำให้เพิ่มโอกาสเกิดการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ การดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ การเปิดรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์เพศและการสัมผัสร่างกายเพศตรงข้าม (พนอวดี, 2547)

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ คือ การกระทำหรือพฤติกรรมการปฏิบัติที่มีผลหรือมีโอกาสที่จะทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ สามารถแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่การไปเที่ยวสถานที่ที่ไม่เหมาะสม เช่น สถานบันเทิง สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ในที่ที่ลึกลับตาคคน เป็นต้น, การดื่มสุราของมีนเมาและการใช้สารเสพติด, เปิดรับสื่อปลุกเร้าหรือยั่วอารมณ์ทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นทางเว็บไซต์ วีดิทัศน์ ภาพยนตร์ เป็นต้น, การอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม และการแตะต้องสัมผัสใน

เชิงคู่สาวกับเพศตรงข้าม เช่น การจับมือ การสัมผัสแขน การคล้องแขน ลูกคลา โอบกอด การจูบ รวมถึงการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามด้วย เป็นต้น (ธนัตถณ, 2549)

กาญจนา ปู่จ้อย ได้ให้ความหมายของคำว่า “พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์”ไว้ว่า คือ การกระทำหรือพฤติกรรมการปฏิบัติของนักเรียนที่มีผลหรือมีโอกาสที่จะทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งได้ยกตัวอย่างพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมี 5 ด้านด้วยกัน ได้แก่ การไปเที่ยวในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมการดื่มสุราของมีนเมาและการใช้สารเสพติดการเปิดรับสื่อปลุกเร้า/ยั่วยุอารมณ์ทางเพศการอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม และต้องสัมผัสกายกันในเชิงคู่สาวกับเพศตรงข้าม (กาญจนา, 2553)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงให้ความหมายของคำว่า “พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์” ว่าเป็น การกระทำหรือพฤติกรรมการปฏิบัติของนักเรียนที่ทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

2.3.1 เหตุผลในการสนับสนุนให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร คือ

- 1) อยากรู้ อยากรลอง
- 2) ช่วยปลดปล่อยความต้องการทางเพศ
- 3) ต้องการแสดงความรักที่มีต่อคนรัก
- 4) เป็นแหล่งหาความรื่นรมย์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
- 5) ช่วยพัฒนาความสามารถในการปรับอารมณ์ให้เข้ากับคนอื่น ๆ ได้
- 6) คลายความตึงเครียด
- 7) ค่านิยมกลุ่ม คือ ต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อนในกลุ่ม
- 8) อยากรแสดงความเป็นเจ้าของ
- 9) อยากรให้ตนเป็นที่ต้องการของคู่รัก

2.3.2 เหตุผลที่ไม่สนับสนุนให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร คือ

- 1) การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอาจทำให้เสียการเรียน
- 2) อาจทำให้ตั้งครรภ์ในวัยเรียนทำให้ต้องลาออกจากการศึกษา
- 3) ยังไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรได้ เมื่อตั้งครรภ์ในวัยเรียน
- 4) การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มี การป้องกันอาจทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้

2.3.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

ในการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นนั้น มีแนวคิด หรือ ทฤษฎีทางพฤติกรรมศาสตร์ในรูปแบบการศึกษาแบบองค์รวม (holistic approach) ซึ่งพิจารณาองค์ประกอบทางด้านชีวจิตสังคม (biopsychosocial perspective) โดยแนวคิดนี้เชื่อว่าบุคคลประกอบด้วยองค์ประกอบทาง

กาย จิตใจและสังคม การทำความเข้าใจในวิถีชีวิตของบุคคลหรือพฤติกรรมจะต้องพิจารณาปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น และเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์นั้น กับสิ่งแวดล้อม นั่นคือถ้าพิจารณาพฤติกรรมเป็นเสมือนปรากฏการณ์ การที่จะเข้าใจพฤติกรรมจะต้องศึกษา “บริบท” ซึ่งก็คือสิ่งแวดล้อมและเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว การศึกษาบริบทของพฤติกรรมจึงจำเป็นต้องพิจารณาปัจจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องทั้งชีววิทยาและจิตสังคมดังนั้นแนวคิดนี้ จึงถูกนำมาประยุกต์ในการศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นดังมีรายละเอียดของแต่ละปัจจัยดังนี้

1) ปัจจัยด้านชีววิทยา (biological factor) เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นไปตามพัฒนาการทางธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งพฤติกรรมของวัยรุ่นจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจแบ่งปัจจัยทางชีววิทยาออกเป็น อายุ เพศและวุฒิภาวะ

- อายุ อัตราความเจริญเติบโตของวัยรุ่นจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงย่อมเป็นไปตามระยะเวลา เมื่อมีอายุมากขึ้นจะมีแรงขับทางเพศ (sex drive) ซึ่งเป็นส่วนผลักดันให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมหรือความสัมพันธ์ระหว่างเพศขึ้น

- เพศ เมื่ออยู่ในวัยเด็กจะพบว่าเด็กหญิงและเด็กชายจะแตกต่างกันทางด้านร่างกาย เมื่อแรกเกิดเด็กชายจะโตกว่าเด็กหญิงเล็กน้อย ในระยะต่อมาเด็กหญิงจะเจริญเติบโตเร็วกว่าเด็กชาย เมื่อคิดโดยเฉลี่ยแล้วเด็กหญิงจะเจริญทางเพศไปสู่วุฒิภาวะและโตกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี ในระยะนี้วัยรุ่นมักมีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัว ซึ่งการปรับตัวของวัยรุ่นที่มีปัญหาจะเกี่ยวข้องกับการเริ่มมีพฤติกรรมเสี่ยงในด้านต่างๆของวัยรุ่น

- วุฒิภาวะ ซึ่งหมายถึง ภาวะการเจริญเติบโตเต็มที่ถึงขีดสุดในด้านต่างๆ เช่น วุฒิภาวะทางร่างกาย ทางอารมณ์ทางเพศและทางสังคม ซึ่งวุฒิภาวะในด้านต่างๆจะไม่เท่ากัน พัฒนาการบางอย่างจะถึงระดับวุฒิภาวะเร็วกว่าพัฒนาการด้านอื่นๆ เช่น พัฒนาการทางเพศจะถึงระดับวุฒิภาวะในระยะวัยรุ่นตอนต้น ส่วนพัฒนาการทางกายจะถึงระดับวุฒิภาวะเมื่ออายุ 17-21ปี ซึ่งถ้าวุฒิภาวะเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยรุ่นเร็วหรือช้าไปอาจเกิดปัญหาในการปรับตัวได้มากกว่าผู้ที่เข้าสู่วัยรุ่นตามเกณฑ์ปกติโดยเฉพาะวุฒิภาวะทางเพศ ซึ่งเป็นตัวเร่งให้วัยรุ่นเกิดความสนใจในเพศตรงข้ามวัยรุ่นที่เข้าสู่การมีวุฒิภาวะทางเพศที่เร็วกว่า ย่อมต้องการมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศก่อนผู้ที่เข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศที่ช้ากว่า

2) ปัจจัยด้านจิตสังคม (Psychosocial factor) โดยธรรมชาติของมนุษย์จะมีความต้องการทางจิตสังคมที่ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อควบคุมพฤติกรรมมนุษย์ อิริคสัน (Ericson, 1978) ได้อธิบายอีกว่า พฤติกรรมของบุคคลนอกจากเกิดการผลักดันของแรงขับทางเพศ ซึ่งเป็นแรงขับตามธรรมชาติแล้วยังขึ้นกับตัวแปรทางสังคมด้วยโดยบุคคลแต่ละบุคคลจะพบกับวิกฤตการณ์ทางจิตใจอันเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หากปรับตัวเข้ากับวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นได้จะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ดี แต่ถ้าไม่สามารถ

ปรับตัวได้อาจทำให้เกิดความล้มเหลวในการดำรงชีวิตในสังคม โดยเฉพาะวัยรุ่นเป็นช่วงที่ค้นหาความต้องการที่แท้จริงของตนเกี่ยวกับเป้าหมายในชีวิต และวัยรุ่น แต่ละคนนั้นมีพฤติกรรมอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ที่เด็กได้เรียนรู้และได้รับตลอดเวลาตั้งแต่วัยทารก ในปัจจุบันสภาพแวดล้อมในสังคมมีอิทธิพลเหนือจิตใจและอารมณ์ของเด็กวัยรุ่น เนื่องจากธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ทั้งจากสิ่งแวดล้อม การสังเกตพฤติกรรมของบุคคลในสังคม ในขณะที่เดียวกันก็เป็นวัยที่มีความรู้สึกไวต่อสิ่งกระตุ้น ดังนั้นเพื่อเข้าใจถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการ มีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นนั้นจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการ มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยเฉพาะอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัวของวัยรุ่น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1) ด้านสังคม ประกอบด้วย สถานที่พักอาศัย แหล่งสถานบันเทิงเรีงรมย์ สิ่งทีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น

- สถานที่พักอาศัย ถ้าอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มีสิ่งยั่วยุใจต่างๆ อาจส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเรียนรู้รูปแบบที่พบไปปฏิบัติได้ โดยเฉพาะเมื่อวัยรุ่นอยู่ห่างจากครอบครัวที่ไม่มีผู้ปกครองดูแลอาจประสบปัญหาการปรับตัว หากไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ อาจก่อให้เกิดปัญหาด้านพฤติกรรมต่างๆได้

- แหล่งบันเทิงเรีงรมย์ เนื่องจากในปัจจุบันสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวมีอิทธิพลเหนือจิตใจและอารมณ์ของวัยรุ่น ถ้าที่พักอาศัยของเยาวชนอยู่ใกล้แหล่งบันเทิงเรีงรมย์เหล่านั้น ส่งผลให้วัยรุ่นซึ่งมีความอยากรู้อยากเห็น และอยากรทดลองในสิ่งใหม่ๆ ตัดสินใจเข้าไปในแหล่งสถานเรีงรมย์ และก่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้อง

- สื่อที่กระตุ้นอารมณ์เพศ ในปัจจุบันเป็นยุคของข่าวสารและสารสนเทศที่ไร้พรมแดน สื่อมวลชนมีอิทธิพลและมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น อีกทั้งความสามารถของวัยรุ่นในการเลือกรับรู้หรือกลั่นกรองข้อมูลจากสื่อยังไม่ดีพอ ทำให้วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพสูง เช่น ดื่มสุรา การมีเพศสัมพันธ์ มีสัดส่วนต่อการดูภาพยนตร์ โทรทัศน์ และฟังเพลงมากกว่าวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพสิ่งพิมพ์และสื่อต่างๆ มีส่วนกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศซึ่งวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเรียนรู้และอยากทำตามสื่อ อันอาจนำมาซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้

2.2) ด้านครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันหนึ่งที่มีอิทธิพลสูงต่อการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กวัยรุ่น โดยเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดลักษณะนิสัยและพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพของเด็กวัยรุ่น เนื่องจากปัญหาของเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่มิสาเหตุมาจากปัญหาครอบครัวเป็นสำคัญ

- ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ถ้าบิดามารดาที่มีความเข้าใจในความต้องการของลูกวัยรุ่น มีความห่วงใยกัน คอยช่วยเหลือและแนะนำอยู่เสมอทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีจะช่วยให้บุคคลในครอบครัวมีกำลังใจในการดำรงชีวิต

- ฐานะทางเศรษฐกิจ การที่ได้กัวยุ่นจะไปเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างๆนั้น ต้องอาศัยเงินจากบิดามารดาหรือครอบครัวเป็นค่าใช้จ่าย เนื่องจากเงินเป็นปัจจัยหลักในการซื้อบริการต่างๆ

2.3) ด้านกลุ่มที่มีอิทธิพล ธรรมชาติของวัยรุ่นต้องการมีเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าบุคคลวัยอื่นๆ กลุ่มเพื่อนจะมีบทบาทช่วยให้วัยรุ่นมีภูมิโนภาพเกี่ยวกับตน (self-control) ได้ดีขึ้น การรวมกลุ่มในวัยรุ่นมีความสำคัญต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น

- กลุ่มเพื่อน เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างค่านิยม ลักษณะนิสัย ตลอดจนพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เพราะวัยรุ่นต้องการการยอมรับจากกลุ่มและจะมีความผูกพันกันมาก การเลือกคบเพื่อนมีอิทธิพลต่อการครองตนของวัยรุ่นหากคบเพื่อนที่ดีก็ชักพาไปให้มีประสบการณ์ที่ดี สร้างสรรค์และเกิดการพัฒนา ในทางตรงข้ามหากวัยรุ่นคนใดเลือกคบเพื่อนที่ไม่ดีย่อมมีแนวโน้มที่จะพบกับความล้มเหลวในการครองตนในสังคม

- กลุ่มคูรัก โดยทั่วไปชายหญิงจะเริ่มคบกันตั้งแต่อายุในช่วงของวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่เริ่มสนใจเพศตรงข้าม ต้องการมิตรภาพ ความรัก และความเป็นอิสระจากบิดามารดาทำให้วัยรุ่นเริ่มมองหาเพศตรงข้ามที่ถูกต้อง เพื่อสนองความสนใจ อันจะนำไปสู่ความรักเพศตรงข้ามและการแต่งงานในอนาคต

2.4 แนวคิดทฤษฎี PRECEDE-PROCEED Model

แนวคิดทฤษฎี PRECEDE-PROCEED เป็นแบบจำลองที่นิยมและประยุกต์ใช้กันอย่างแพร่หลายในการส่งเสริมสุขภาพ ตั้งแต่ปี ค.ศ.1987 จนถึงปัจจุบัน ได้ปรับเป็นเวอร์ชัน 2005 ซึ่งได้รับการพัฒนาขึ้นมาโดย Lawrence W. Green และ Marshall Krueter เป็นแบบจำลองที่นำมาประยุกต์ใช้วางแผนและประเมินผลโครงการส่งเสริมสุขภาพและการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพโดยเฉพาะ ใช้เป็นกรอบในการวางแผนงานของอาสาสมัครและการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายที่จะนำไปสู่การมีพฤติกรรมสุขภาพที่พึงประสงค์ต่อไป (อาภาพร และคณะ, 2554) โดยแบบจำลองนี้จะประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ระยะเวลาของการประเมินปัญหา (Assessment Phase) เรียกว่า PRECEDE ประกอบด้วย 4 ขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 การประเมินด้านสังคม (Social Assessment) เป็นการพิจารณาและวิเคราะห์คุณภาพชีวิต โดยการประเมินปัญหาต่างๆของบุคคลหรือชุมชน ซึ่งปัญหาต่างๆที่ประเมินได้จะเป็นเครื่องมือชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

ขั้นที่ 2 การประเมินทางวิทยาการระบาด (Epidemiological Assessment) เป็นการวิเคราะห์ว่ามีปัญหาสุขภาพที่สำคัญอะไรบ้างในกลุ่มหรือชุมชนที่ศึกษา ซึ่งปัญหาสุขภาพเหล่านี้จะเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาสุขภาพสังคมหรือได้รับผลกระทบจากปัญหาสังคม ในขณะที่เดียวกันปัญหา

สุขภาพก็มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตเช่นกัน ข้อมูลทางระบาดวิทยานี้จะชี้ให้เห็นถึงการเจ็บป่วย การเกิดโรค และสภาวะสุขภาพตลอดจน ประโยชน์ในการวางแผนการดำเนินการด้านสุขศึกษา ได้อย่างเหมาะสม

ขั้นที่ 3 การประเมินด้านการศึกษาและสังคมวิทยา (Education and Ecological Assessment) เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาปัญหาด้านต่างๆที่มีผลต่อพฤติกรรมสุขภาพ ทั้งที่เป็นปัจจัย ภายในและภายนอกตัวบุคคล เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการวางแผน โดยขั้นตอนนี้จะแบ่งปัจจัย ที่เกี่ยวข้องออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ ปัจจัยนำ ปัจจัยเสริม และปัจจัยเอื้อ

ปัจจัยนำ (Predisposing Factor) หมายถึง ปัจจัยพื้นฐานและก่อให้เกิดแรงจูงใจ หรือยับยั้งในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ปัจจัยซึ่งเป็นองค์ประกอบของปัจจัยนำ ได้แก่ การควบคุม ตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง ทศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม และการรับรู้ นอกจากนี้ยังรวมถึง ปัจจัยด้านประชากร และสถานภาพทางเศรษฐกิจ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ จะมีผลต่อการวางแผนการ ดำเนินงานปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

1) การควบคุมตนเอง

Roger (1972) ได้ให้ความหมายของการควบคุมตนเอง (self-control) ว่าเป็น การเลือกตัดสินใจกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งจากพฤติกรรมที่ขัดแย้งกันการควบคุมตนเองจะ ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ

1. ด้านพฤติกรรม หมายถึง การกระทำใดๆที่เป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้า
2. ด้านการคิด หมายถึง กระบวนการแปลความหมายของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
3. ด้านการตัดสินใจ หมายถึง การเลือกตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งต่อเหตุการณ์นั้นๆ

แบนดูรา (1977) ได้ให้ความหมาย การควบคุมตนเองว่า หมายถึงความสามารถในการ กำหนดตนเองของบุคคล ด้านความคิด ความรู้สึก และการกระทำให้เป็นไปในทิศทางที่บุคคลต้องการ ไม่ว่าจะเผชิญปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ หรืออยู่ในสถานการณ์ที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในใจ (Bandura, 1997)

แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมตนเองสามารถมองได้ในแง่ของระดับของความเข้มของ อิทธิพลของสิ่งเร้าที่มีพฤติกรรมของบุคคล นั่นคือ ถ้าบุคคลใดมีทักษะในการควบคุมตนเองได้ดี สิ่งเร้า ภายนอกก็ย่อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นน้อยมาก ในทางกลับกัน ถ้าบุคคลใดมีทักษะ ในการควบคุมตนเองในระดับต่ำ สิ่งเร้าภายนอกก็ย่อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นมากนั่นเอง

กระบวนการควบคุมตนเอง (Self-Control) เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ในการปรับพฤติกรรม ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งกระบวนการนี้บุคคลจะใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธี ร่วมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไปสู่พฤติกรรมที่พึง ประสงค์ โดยบุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย ในการควบคุมตนเองว่าเจ้าของพฤติกรรม

จะมีบทบาทในการเลือกพฤติกรรมเป้าหมายที่เป็นปัญหา และประเมินผลเป้าหมายของตัวเอง เพื่อเปลี่ยนแปลงจากการตอบสนองที่ไม่มีประสิทธิภาพ ไปสู่วิธีการแก้ไขอย่างเป็นระบบและมีผลระยะยาวให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนใหม่มีความคงทนถาวร

วิธีการควบคุมตนเอง สามารถแบ่งเป็น 8 วิธีการ ดังนี้

1) ใช้วิธีการยับยั้งทางร่างกาย เช่น การกัดริมฝีปากตนเองเพื่อไม่ให้หัวเราะหรือปิดตาตนเองเพื่อไม่ให้มองเห็น เป็นต้น

2) เปลี่ยนเงื่อนไขสิ่งเร้าหรือสัญญาณรายการนัดหรือจดวันที่สำคัญลงในปฏิทินจะเป็นสิ่งเร้าให้แสดงต่างๆ ที่ควบคุมพฤติกรรมที่ต้องการจะหลีกเลี่ยง เช่น การเลือกสถานที่ตากอากาศเพื่อหลีกเลี่ยงสัญญาณต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน การจดพฤติกรรมบางอย่างในเวลาต่อมาตั้งนั้นการเปลี่ยนเงื่อนไขสิ่งเร้าหรือสัญญาณต่างๆ จะช่วยให้คนเราแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนามากขึ้น

3) ยุติการกระทำบางอย่าง เช่น การที่คนเรารับประทานอาหารกลางวันเพื่อที่จะรับประทานอาหารเย็นที่แสนจะอร่อยมากขึ้น หรืองดอาหารก่อนการแข่งขันกีฬา เป็นต้น

4) เปลี่ยนแปลงการสนองตอบทางอารมณ์ บางครั้งเราอาจพบว่าการแสดงพฤติกรรมตามอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองนั้นนำไปสู่ผลกรรมที่ไม่พอใจ จึงต้องเปลี่ยนแปลงการสนองตอบทางอารมณ์เสียใหม่ โดยการแสดงพฤติกรรมที่ขัดกับพฤติกรรมที่เคยแสดงออกเมื่อมีอารมณ์

5) ใช้เหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจในสภาพแวดล้อม เพื่อควบคุมพฤติกรรมของตนเอง เช่น การตั้งนาฬิกาปลุก เพื่อให้สามารถไปทำสิ่งที่ต้องการได้ตรงเวลา

6) ใช้ยา แอลกอฮอล์ หรือสิ่งกระตุ้นต่างๆ เพื่อควบคุมพฤติกรรมของตนเอง เช่น การดื่มสุราเพื่อที่จะให้ลืมความทุกข์หรือดื่มกาแฟเพื่อจะไม่ให้ง่วงนอนเวลาขับรถ

7) การให้การเสริมแรงหรือ การลงโทษบุคคลอาจจะสัญญากับตนเองว่า ถ้าอ่านหนังสือจิตวิทยาจบแล้วจะไปดูโทรทัศน์หรือถ้าทำคะแนนสอบไม่ดี จะทำโทษตนเองโดยไม่ดูภาพยนตร์เป็นเวลา 1 เดือน เป็นต้น

8) ทำสิ่งอื่นแทนสิ่งที่กำลังทำอยู่โดยที่บุคคลจะเปลี่ยนไป แสดงพฤติกรรมอื่นแทนที่จะแสดงพฤติกรรมที่จะนำตนไปสู่การรับผลกรรมที่ไม่พึงพอใจ เช่น การเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเพื่อจะได้หลีกเลี่ยงการโต้เถียง เป็นต้น

กลวิธีที่ใช้ในการควบคุมตนเอง มี 2 กลวิธี ได้แก่

1) การควบคุมสิ่งเร้า (stimulus control) คือการที่บุคคลวางแผนเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวแปรในสิ่งแวดล้อมก่อนที่จะทำพฤติกรรมเป้าหมาย เป็นการจัดสภาพแวดล้อมที่เป็นสิ่งเร้าของบุคคลเสียใหม่เพื่อที่จะกระตุ้นหรือลดพฤติกรรมของบุคคลนั้น เนื่องจากพฤติกรรมบางอย่างมีสิ่งเร้าเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นการควบคุมพฤติกรรมจึงต้องควบคุมสิ่งเร้า เช่น พฤติกรรมการ

สูญบุหรืเมื่อเห็นที่เขี่ยบุหรื ดังนั้นเพื่อควบคุมพฤติกรรมการสูญบุหรืต้องเอาสิ่งเร้าคือ ที่เขี่ยบุหรืออกไป

2) การควบคุมผลการกระทำ (self-perceived consequence) คือ การให้ผลที่เกิดการกระทำพฤติกรรมมีผลกระทบต่อตนเอง หลังจากได้ทำพฤติกรรมเป้าหมายแล้วผลดังกล่าวเกิดจากการวางเงื่อนไขผลกรรม หรือควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นตามหลังพฤติกรรม จากแนวคิดที่ว่าผลกรรมมีผลทำให้บุคคลกระทำพฤติกรรมเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามแนวทางนี้จึงทำได้ด้วยการให้การเสริมแรง เมื่อบุคคลกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์การเสริมแรงจะมีส่วนช่วยให้บุคคลกระทำพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการให้การลงโทษเมื่อบุคคลกระทำพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

ความสำคัญของการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเองเกิดจากการสะสมผลของการเรียนรู้จากประสบการณ์ ตั้งแต่อดีตของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะความเชื่อมั่นของสภาพสังคม การกำหนดและการฝึกระเบียบวินัยในตนเอง เมื่อเติบโตขึ้นสังคมจะเรียกร้องให้บุคคลในสังคมมีระเบียบวินัยและควบคุมตนเองมากขึ้น สภาพสังคมไทยในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงต่างๆมากมายทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางด้านการสื่อสาร เทคโนโลยีและวัฒนธรรม การพัฒนาดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างความเจริญทั้งทางด้านวัตถุกับสภาพวิถีการดำเนินชีวิตของประชากรชาวไทย การประพุดิพิศศีลธรรมจรรยาและกฎหมายเช่นกัน เป็นสาเหตุประการหนึ่งที่สำคัญคือ คนในสังคมขาดการควบคุมตนเอง

2) การเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ของบุคคลเป็นการตัดสินคุณค่าของตน (Self) และการแสดงออกในรูปของทัศนคติที่บุคคลนั้นมีต่อตนเอง (Mussen, 1969) ซึ่งเป็นผลจากการที่บุคคลได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะอย่างยิ่งซึ่งประเมินจากผู้อื่น โครงสร้างของตนจึงค่อยพัฒนาขึ้นเป็นภาพอันเกิดจากการรวมตัวของความคิด ความเชื่อ ประสบการณ์ของบุคคล (Rogers, 1951) ทำให้บุคคลมีมโนภาพหรือความคิดต่อตนเอง แล้วประเมินวัดมโนภาพเหล่านั้น โดยอาศัยกระบวนการตัดสินคุณค่าของตนจากผลงานความสามารถคุณลักษณะต่างๆตามมาตรฐานของค่านิยมส่วนตน ในที่สุดจึงพัฒนามาเป็นการเห็นคุณค่าในตนเองหรือการเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญยิ่งในการที่บุคคลจะสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข ดังที่ท่านปัญญานันทภิกขุก็สอนว่า “รู้อะไรร้อยแปด แต่ยังไม่รู้จักตนเองนี้เรียกว่ายังไม่รู้: Knowing everything is useless knowing one self” แสดงให้เห็นว่าการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต เนื่องจากการรับรู้คุณค่าของตนเองตามสภาพความเป็นจริงของชีวิต และเป็นพื้นฐานการมองชีวิตให้ดำรงอยู่อย่างมีคุณค่า เสริมสร้างให้บุคคลแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพ บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองจะสามารถเผชิญอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้อย่างมั่นใจ หาแนวทางแก้ปัญหาให้ผ่านไปได้ด้วยดี ดังนั้นการเห็นคุณค่าในตนเองจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ

ที่ทุกคนควรจะมี แต่หากบุคคลไม่เห็นคุณค่าในตนเอง ไม่ยอมรับ ไม่เข้าใจในตนเองแล้ว บุคคลนั้นก็จะไม่มีความมั่นใจต่อสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของตนและก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตตามมาได้

ลักษณะของผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเอง เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง เห็นว่าตนเองมีคุณค่า มีความสามารถ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีลักษณะเป็นผู้นำมากกว่าผู้ตาม กล้าแสดงออก และสามารถปรับตัวได้ดี มีสุขภาพกาย และสุขภาพใจที่แข็งแรง ฯลฯ ลักษณะของผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ เช่น ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางไม่ดี มีความวิตกกังวลสูง ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความรับผิดชอบ ไม่มีการวางแผนชีวิต ไม่เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ หมกมุ่นกับความคิดของตนเองไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ฯลฯ

แนวทางการเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นสามารถพัฒนาที่ตัวบุคคลได้ โดยการเรียนรู้ที่จะยอมรับตนเอง การให้รางวัลตนเองเมื่อประสบความสำเร็จ การเลิกความคิดที่ไม่มีเหตุผล และลดการพึ่งคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ไม่สร้างสรรค์จากผู้อื่น ขณะเดียวกันยังต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เช่น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู สามารถร่วมมือกันเสริมสร้างให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่สร้างสรรค์เป็นแบบอย่างที่ดี โดยองค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยพัฒนา และเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองให้สูงขึ้น แต่อย่างไรก็ตามจุดเริ่มต้นที่สำคัญที่สุดก็คือ “ตนเอง” เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง ผู้เขียนจึงแบ่งหลักการเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองเป็น 3 กลุ่มได้แก่

การเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเอง คิดแก้ปัญหาในทางบวก, มองโลกในแง่ดี, วิเคราะห์และยอมรับข้อดีข้อเสียของตัวเอง, ไม่คิดเปรียบเทียบกับคนอื่น, ตั้งเป้าหมายในชีวิต, ให้ความสำคัญและให้ออกกำลังกายในการเริ่มต้นใหม่, ดูแลร่างกาย และจิตใจให้สดชื่น แข็งแรงอยู่เสมอ, เลือกรับสื่อที่ดี, มองด้านดีของตัวเองและใช้คำพูดที่ดีๆ กับตนเองอย่างสม่ำเสมอทุกวัน

บทบาทของพ่อแม่ ผู้ปกครองในการเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองให้กับบุตรหลาน พ่อแม่ควรเป็นแบบอย่างที่ดี ในการสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองให้ลูกเห็น, พ่อแม่ควรอบรมเอาใจใส่บุตรหลานด้วยความเอื้ออาทร, พ่อแม่ควรส่งเสริมให้ลูกเกิด “ปมเด่น” ตามความชอบ ความถนัดของเขา เปิดโอกาสให้ลูกแสดงออก, พ่อแม่ควรปรับปรุงความสามารถในแต่ละด้านให้แก่ลูก, พ่อแม่ควรพูดคุย รับฟังสิ่งที่ลูกพูด

บทบาทของครูในการเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองให้กับนักเรียน ครูควรจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ผ่อนคลาย เข้าใจ ยอมรับ ความสามารถของนักเรียนแต่ละคน, ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น, ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนแสดงออกในทางที่เหมาะสม, ครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักเรียนได้เห็น และปฏิบัติตาม, ครูควรจัดวิชากลุ่มสนใจไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้เลือกเรียนในสิ่งที่ตนเองชอบ, ครูสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ

ต่อสังคม, ครูควรให้กำลังใจ สำหรับนักเรียนที่ทำความดี, ครูควรร่วมมือกับผู้ปกครองในการแก้ปัญหาของนักเรียน, ครูเป็นผู้คอยชี้แนะ กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้และเห็นคุณค่าในตนเอง

แนวทางการสร้างเสริมการเห็นคุณค่าในตนเอง

- 1) แนวทางในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองสมิธ (Coopersmith, 1959) ดังต่อไปนี้
  - ได้รับการนับถือ การยอมรับ การได้รับการปฏิบัติตอบจากบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนเอง
  - ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งมีผลให้บุคคลเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย และมีผลต่อสถานภาพและตำแหน่งในสังคม

- มีการกระทำที่ได้รับการยอมรับว่าสอดคล้องกับค่านิยม และความปรารถนาของตน
- ลักษณะการตอบสนองเมื่อได้รับการประเมิน

2) แนวทางในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กของบรู๊ค (Brooks, 1992)

- พัฒนาความรับผิดชอบและการให้ความช่วยเหลือต่อส่วนรวม
- เปิดโอกาสให้คิดทางเลือกและตัดสินใจแก้ปัญหา
- ให้การสนับสนุนกำลังใจและให้ข้อมูลย้อนกลับด้านบวก

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง

คุณลักษณะพื้นฐานของการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งบุคคลใช้เป็นเครื่องตัดสินว่าตนประสบความสำเร็จ ซึ่งมีอยู่ 4 ประการ คือ (Coopersmith, 1981b)

1) การรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ (Competence) เมื่อบุคคลรับรู้ว่าคุณสามารถทำงานได้สำเร็จตามเป้าหมาย สามารถเผชิญอุปสรรคและปัญหาต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตด้วยความมั่นใจปรับตัวได้ดีและสามารถดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) การรับรู้ว่าคุณมีความสำคัญ (Significance) เมื่อบุคคลได้รับการยอมรับอย่างเหมาะสมรู้สึกว่าคุณเป็นที่รักของบุคคลอื่น มีประโยชน์และเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวและสังคม

3) การรับรู้ว่าคุณมีอำนาจ (Power) เมื่อบุคคลรู้สึกว่าคุณมีอิทธิพลในการควบคุมชีวิตของตนเองและต่อเหตุการณ์ต่างๆ รอบตัว มีความเชื่อมั่นในอำนาจการกระทำของคุณว่าจะก่อให้เกิดผลตามที่ต้องการและมีความสามารถในการกระทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้ด้วยตนเอง

4) การรับรู้ว่าคุณมีคุณความดี (Virtue) เมื่อบุคคลมีการปฏิบัติตัวสอดคล้องกับศีลธรรมจริยธรรม ค่านิยมและวัฒนธรรมประเพณีมองโลกในแง่ดีพอใจในชีวิตที่เป็นอยู่ มีการแสดงออกของความคิดและถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

อิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ องค์ประกอบภายในตนเองและองค์ประกอบภายนอกตนเอง

1) องค์ประกอบภายในตนเอง เป็นลักษณะของแต่ละบุคคลที่มีผลทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบ่งเป็น

- ลักษณะทางกายภาพ (Physical Attributes) โดยบุคคลที่มีลักษณะทางกายภาพที่ดีนั้นจะต้องเป็นบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาที่ดีสวยงาม มีความคล่องแคล่วว่องไว รู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะทางกายภาพที่ด้อยกว่า อย่างไรก็ตามลักษณะทางกายภาพจะส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการให้คุณค่าของสังคมที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่

- สมรรถภาพ ความสามารถและผลงาน (General Capacity, Ability and Performance) องค์ประกอบทั้ง 3 ประการ จะมีความสัมพันธ์ระหว่างกันและมีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองโดยองค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จของการกระทำว่า ประสบความสำเร็จหรือได้รับความล้มเหลว โดยอาจมีเรื่องสติปัญญาเข้ามาเกี่ยวข้อง สิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่การเพิ่มระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง

- ภาวะอารมณ์ (Affective States) เป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสุขหรือความทุกข์ความวิตกกังวล ความคับข้องใจ หรือภาวะอารมณ์อื่นๆที่อยู่ในตัวบุคคล อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการประเมินสิ่งที่ตนประสบและเป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แล้วส่งผลต่อการประเมินตนเองในเวลาต่อมา บุคคลที่ประเมินตนเองในทางที่ดีจะมีความรู้สึกพึงพอใจและมีความสุขในทางตรงกันข้ามบุคคลที่ประเมินตนเองในทางไม่ดีไม่พอใจ ในชีวิตของตนและอาจทำให้เกิดความรู้สึกหมดหวังในอนาคต

- ค่านิยมส่วนตัว (Self-values) บุคคลทั่วไปจะให้ความพอใจสิ่งต่างๆ แตกต่างกันไปโดยบุคคลจะมีแนวโน้มจะใช้ค่านิยมของสังคม เป็นสิ่งตัดสินการเห็นคุณค่าในตนเอง หากค่านิยมของตนเองสอดคล้องกับแนวโน้มของค่านิยมทางสังคมนั้นๆจะทำให้บุคคลนั้นมีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น แต่ถ้าค่านิยมของตนเองไม่สอดคล้องจะมีผลทำให้บุคคลนั้นมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำลง

- ความปรารถนา (Aspiration) การเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลเกิดจากการเปรียบเทียบผลงาน และความสามารถของตนเองกับเกณฑ์ความสำเร็จที่ตนเองคาดหวังไว้หากผลงานและความสามารถเป็นไปตามตามเกณฑ์ที่ตนได้คาดหวังไว้หรือทำได้ดีกว่าจะทำให้บุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นในทางตรงกันข้าม ถ้าผลงานและความสามารถไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตนคาดหวังหรือทำได้ต่ำกว่า จะทำให้บุคคลคิดว่าตนเองนั้นเป็นบุคคลที่ด้อยคุณค่า

- เพศ (Gender) พบว่าส่วนใหญ่เพศชายจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเพศหญิง เนื่องจากสังคมและวัฒนธรรมส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับเพศชาย หากเพศชายทำงานประสบความสำเร็จจะถูกมองว่าเกิดจากความสามารถ แต่ถ้าเป็นเพศหญิงจะถูกมองว่าเป็นเพราะความพยายามหรือเป็นเพราะความโชคดีแต่อย่างไรก็ตามทัศนคติต่อเพศหญิงและระดับการเห็นคุณค่าในตนเองยังมีความแตกต่างขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมด้วย

- ปัญหาต่างๆ และโรคภัยไข้เจ็บ (Problems and Pathology) ได้แก่ ปัญหาสุขภาพจิตทั่วไป อาการทางกายที่มีสาเหตุมาจากจิตใจ (Psychosomatic Symptoms) กล่าวคือ ผู้ที่มีปัญหาดังกล่าวมากจะเกิดความรู้สึกของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและจะแสดงออกมาในรูปของความวิตกกังวล มีความทุกข์มากกว่าผู้ที่มีปัญหาดังกล่าวน้อย

2) องค์ประกอบภายนอกตนเอง คือสภาพแวดล้อมภายนอกที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์ ด้วยองค์ประกอบภายนอกตนเองจะส่งผลให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกันซึ่งประกอบด้วย

- ความสัมพันธ์กับครอบครัวและพ่อแม่ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลมาก ประสบการณ์ที่บุคคลได้รับจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นรากฐานที่สำคัญในชีวิตบุคคล เด็กที่ได้รับความรักความอบอุ่น การสนับสนุน ให้กำลังใจ ให้สิทธิเสรีภาพในการกระทำของเด็ก โดยกฎระเบียบที่พ่อแม่ใช้ในการปกครองลูกของตน และจัดการดูแล ให้เด็กมีอิสระในขอบเขตที่กำหนด สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้เด็กสามารถพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองได้

- โรงเรียนและสถาบันการศึกษา โรงเรียนมีหน้าที่ช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นในทักษะความสามารถ และรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเมื่ออยู่ในชั้นเรียน โดยโรงเรียนเป็นสถานที่ที่พัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่อบ้าน การที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ อย่างมีอิสระ โดยไม่ขัดกับกฎระเบียบที่โรงเรียนได้กำหนดไว้การฝึกให้นักเรียนรู้จักแก้ไขปัญหาต่างๆ จะส่งเสริมให้เด็กมีความมั่นใจและเชื่อมั่นในตนเอง

- สถานภาพทางสังคม เป็นการเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลอื่นโดยพิจารณาจากอาชีพ ตำแหน่งงาน บทบาททางสังคม สถานะเศรษฐกิจ วงศ์ตระกูล ดังจะเห็นได้โดยทั่วไปว่า บุคคลที่มาจากสถานภาพทางสังคมสูง จะได้รับการปฏิบัติที่ทำให้เขารู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่า บุคคลที่มาจากสถานภาพทางสังคมระดับปานกลางหรือต่ำ อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่า สถานภาพทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ค่อยเด่นชัดนัก เพราะบุคคลที่มาจากสถานภาพทางสังคมในระดับต่ำมีทั้งบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำ (ดวงกมล, 2557)

ปัจจัยเสริม (Reinforcing Factor) หมายถึง ปัจจัยที่แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติ หรือพฤติกรรมสุขภาพได้รับการสนับสนุนหรือไม่เพียงใด ปัจจัยเสริมส่วนใหญ่เป็นไปในลักษณะกระตุ้นเตือน การยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การเอาเป็นแบบอย่าง การดำเนินเตือน การลงโทษ หรืออาจเป็นกฎระเบียบ ที่บังคับควบคุมให้บุคคลนั้นทำตาม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะได้รับจากบุคคลอื่นที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น ญาติ เพื่อน แพทย์ ครู เป็นต้น การดำเนินงานตามขั้นตอนนี้ จะเป็นการพิจารณาว่าปัจจัยต่างๆ ที่เป็นปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม นั้น มีปัจจัยเฉพาะอะไรบ้าง ที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมสุขภาพในลักษณะที่ต้องการได้ ถ้าได้มีการปรับปรุงแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงใหม่ให้เหมาะสม จัดลำดับความสำคัญของปัจจัย จัดกลุ่มปัจจัย และความยากง่ายของการเปลี่ยนแปลง ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ จะทำให้การวางแผนในระยะต่อไปเหมาะสมยิ่งขึ้น

ปัจจัยเอื้อ (Enabling Factor) หมายถึง ทักษะและทรัพยากรที่จำเป็นต่อการแสดงพฤติกรรมสุขภาพของบุคคล รวมทั้งความสามารถในการเข้าถึงบริการและทรัพยากรที่จำเป็นเหล่านั้น เช่น ค่าใช้จ่าย ระยะเวลา ฯลฯ นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญก็คือ การหาได้ง่าย(Available) และความสามารถในการเข้าถึง(Accessibility) ซึ่งจะช่วยให้การแสดงพฤติกรรมนั้นๆเป็นไปได้ง่ายขึ้น

ขั้นที่ 4 การประเมินด้านการบริหารและนโยบาย (Administrative and Policy Assessment and Intervention Alignment) เกี่ยวกับการประเมินความสามารถและทรัพยากรขององค์กรและด้านการบริหารเพื่อนำไปสู่การสร้างแผนงาน อาจพบว่ามีปัญหาหลายประการที่ขัดขวางการวางแผนการดำเนินงาน เช่นการมีทรัพยากรที่จำกัด การขาดนโยบาย หรือนโยบายไม่เหมาะสม ปัญหาด้านเวลา เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะแก้ได้ด้วยความร่วมมือ ประสานงานกับหน่วยงานต่างๆหรือในระดับสูงขึ้นไป นอกจากนี้ยังเกี่ยวกับระดับกลยุทธ์ และวิธีการต่างๆที่เหมาะสม โดยต้องพิจารณาถึงสถานที่ที่จะจัดทำโครงการ เช่น โรงเรียน สถานประกอบการ โรงพยาบาล หรือชุมชน เป็นต้น

ส่วนที่ 2 ระยะเวลาของการพัฒนาแผนและนำไปสู่การดำเนินงานและประเมินผล เรียกว่า PROCEED เป็นระยะของการพัฒนาซึ่งจะต้องทำส่วนที่ 1 ให้เสร็จก่อนจึงจะวางแผนและนำไปสู่การดำเนินงานและประเมินผล PROCEED ประกอบด้วย 4 ขั้น ดังนี้

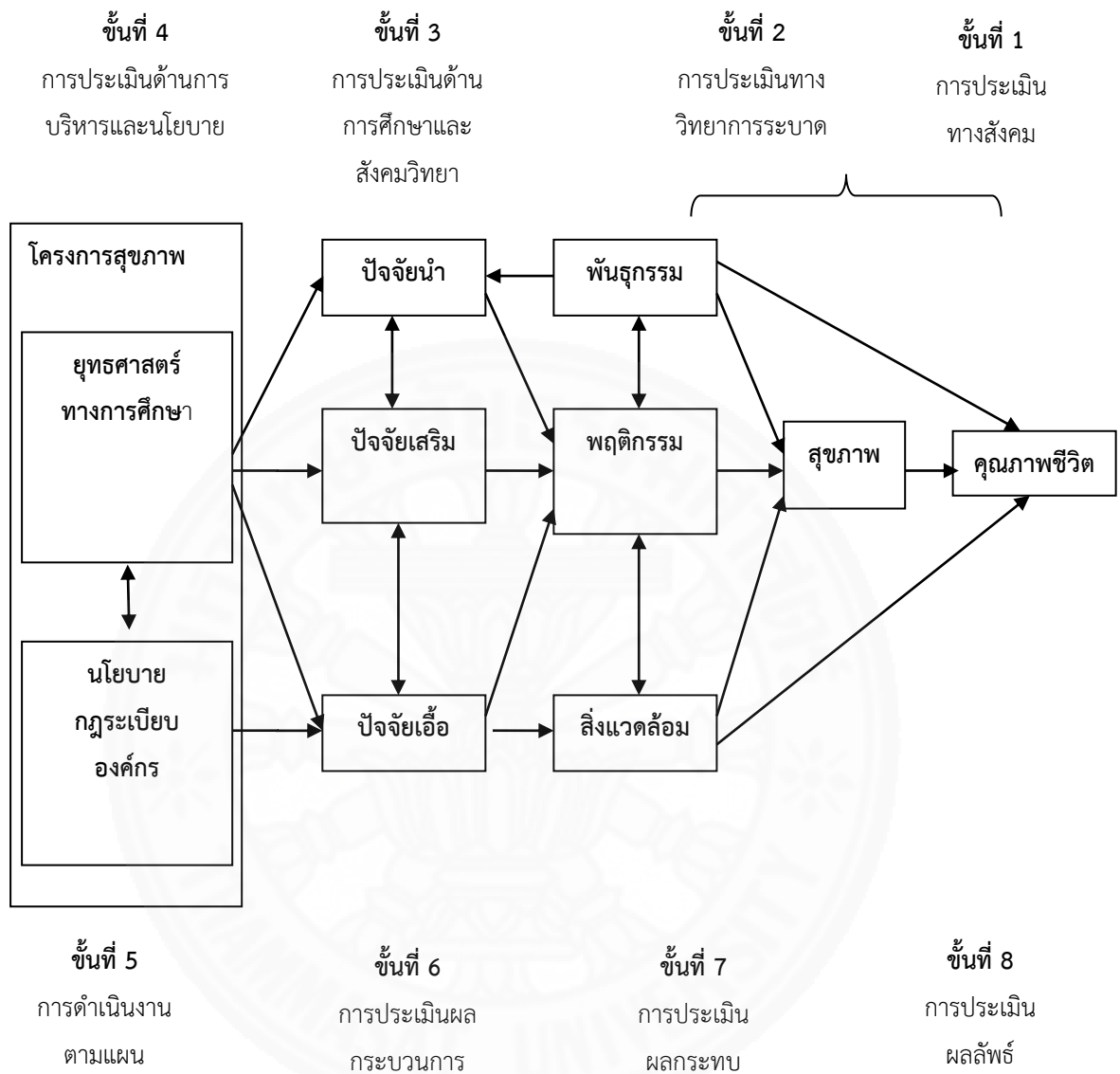
ขั้นที่ 5 การดำเนินงานตามแผน (Implementation)

ขั้นที่ 6 การประเมินผลกระบวนการ (Process Evaluation)

ขั้นที่ 7 การประเมินผลกระทบ (Impact Evaluation)

ขั้นที่ 8 การประเมินผลลัพธ์ (Out-come Evaluation)

ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ส่วนที่ 1 คือระยะของการประเมินปัญหา (Assessment Phase) ขั้นที่ 3 การประเมินด้านการศึกษาและสังคมวิทยา (Education and Ecological Assessment) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกตัวบุคคล มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย เนื่องจากเป็นกระบวนการวิเคราะห์ที่มีแนวคิดว่า พฤติกรรมของบุคคลมีสาเหตุ มาจากหลายปัจจัย ดังนั้นการดำเนินงานเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจะต้องมีการดำเนินการหลายๆด้านประกอบกันและจะต้องวิเคราะห์ถึงปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมนั้นๆก่อนจึงจะสามารถวางแผนและกำหนดวิธีการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 2.1 แสดงแบบจำลอง PRECEDE-PROCEED Model ของ Green, L.W., & Kreuter, M. W. 2005 แปลโดย อภาพพร เผ่าวัฒนาและคณะ, 2554: 67)

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เบญจวรรณ เอี่ยมบุ (2554) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส จังหวัดนครปฐม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเสริมและปัจจัยเอื้อกับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์คือ การมีแฟนหรือคนรัก การแสดงความรักกับแฟน/คนรัก หรือเพื่อนต่างเพศ โดยการจับมือ โอบไหล่ เอว การนัดพบหรือดไปเที่ยวกับแฟน/คนรัก หรือเพื่อนต่างเพศตามลำพังในที่ลับตา การแสดงความรักกับแฟน/คนรัก หรือเพื่อนต่างเพศ โดยการกอด จูบ เล้าโลม สัมผัสร่างกาย การไปค้างคืนเที่ยวพักผ่อนกับแฟน/คนรัก หรือเพื่อนต่างเพศ การดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์หรือการใช้สารเสพติด ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ < 0.001 คือ ปัจจัยนำ ได้แก่ ระดับชั้นที่เรียน ค่านิยมทางเพศ การควบคุมตนเอง ปัจจัยเสริมได้แก่ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเปิดรับและการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ

จักราวุธ จุฑาสงษ์ (2554) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในสถานศึกษา อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยส่วนบุคคล ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับแต่ละเดือน ทัศนคติมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ เพื่อนสนิทในสถาบันการศึกษา บุคคลในครอบครัวที่ให้คำปรึกษา ความอบอุ่นในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

อภิรักษ์ วัชรินทร์วงศ์ (2553) ได้ศึกษาปัจจัยด้านสังคมกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านสังคมกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์คือ เคยดูวิดีโอเอ็กซ์หรือภาพยนตร์ยั่วกามารมณ์ และการพูดคุยเรื่องการร่วมเพศและเคยอ่านหนังสือโป๊หรือนิตยสารยั่วกามารมณ์ ส่วนเรื่องการสนับสนุนทางสังคม กลุ่มตัวอย่างได้รับการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง โดยบุคคลที่ให้การสนับสนุนทางสังคมที่มากที่สุดคือ คนในครอบครัว และบุคคลที่ไม่ให้การสนับสนุนทางสังคมมากที่สุดคือ ครู ผู้นำชุมชนและพบว่าปัจจัยด้านรายได้ของครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p = 0.011$

กาญจนา ปู่จ้อย (2553) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดนครปฐม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดนครปฐม เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ

นักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดนครปฐม จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลและศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดนครปฐม ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย นักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดนครปฐม ที่มีเพศ ระดับช่วงชั้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนนักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายต่อเดือน สภาพครอบครัว และลักษณะการพักอาศัย ต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

ชลนิทรา แสงบุราณ (2551) ได้ศึกษารูปแบบการเลี้ยงดู และการสื่อสารระหว่างมารดา และบุตรสาวต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตอนต้นหญิง เขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า มารดามีการสื่อสารเรื่องเพศกับบุตรสาวโดยรวมน้อย โดยเฉพาะในด้านการสืบพันธุ์ การปฏิสนธิ และการคบเพื่อนต่างเพศ ส่วนใหญ่รูปแบบการเลี้ยงดูได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ปัจจัยด้านรายได้ ที่ได้รับจากบิดามารดา การสื่อสารเรื่องเพศ สถานที่อยู่อาศัย มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับพฤติกรรมทางเพศของบุตรสาว $p < 0.05$ และปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศของ บุตรสาว ได้แก่ การเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องเพศ และสถานที่อยู่อาศัย ซึ่งสามารถทำนายได้ 5.7%

สมอุรา ไชยสวัสดิ์ (2551) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัด นครปฐม และศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ยังอยู่ใน ระดับน้อย การควบคุมตนเอง การรับรู้ การคบเพื่อน และการใช้เวลา อยู่ในระดับปานกลาง ส่วน ทักษะชีวิตและแรงสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับมาก ซึ่งการควบคุมตนเอง การคบเพื่อน และทักษะ ชีวิตเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ตามลำดับ

ธันตภณ ตะพังพินิจการ (2549) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายอยู่ในระดับน้อย นักเรียนวัยรุ่นชายที่ได้รับเงิน เป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

พนอวดี จันทนา (2547) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการควบคุมตนเอง ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความคิดเห็นต่อการใช้บริการสถานเริงรมย์ ความคิดเห็นต่อการ มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน

ชุมชนเกาะสมุย เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย และประสบการณ์การใช้บริการสถานเริงรมย์และเพื่อศึกษาว่าการควบคุมตนเองความสัมพันธ์ในครอบครัว ความคิดเห็นต่อการใช้บริการสถานเริงรมย์ ความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุยผลการวิจัย พบว่าการควบคุมตนเอง อยู่ในระดับมาก ความสัมพันธ์ในครอบครัว อยู่ในระดับดี ความคิดเห็นต่อการใช้บริการสถานเริงรมย์ และความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตาม เพศ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย และประสบการณ์การใช้บริการสถานเริงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่เมื่อจำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับ พบว่าไม่แตกต่างกันและการควบคุมตนเอง ความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนและความคิดเห็นต่อการใช้บริการสถานเริงรมย์ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 33.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและการทบทวนวรรณกรรม พบว่าการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีการศึกษาถึงปัจจัยภายในตัวบุคคลและปัจจัยภายนอกตัวบุคคล และมีทั้งในส่วนที่สอดคล้องกันและในส่วนที่ขัดแย้งกันทั้ง เพศ อายุ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาขาที่เรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว การเลี้ยงดูทัศนคติเรื่องเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมตนเอง ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงสถานบันเทิง อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน การเปิดรับและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ประสบการณ์การมีแฟนหรือคนรัก การควบคุมกำกับของผู้ปกครอง ประกอบกับปัจจุบันวิถีชีวิตของวัยรุ่นไทยมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรม ผู้วิจัยจึงนำปัจจัยดังกล่าวมาศึกษา และจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องพอสรุปได้ว่า ปัญหาด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เป็นปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ พฤติกรรม วัฒนธรรม บริบทของสถานการณ์สังคม ซึ่งเป็นเรื่องที่ซับซ้อนซึ่งบางทฤษฎีสามารถเปลี่ยนแปลงที่หน่วยระดับบุคคล บางทฤษฎีเน้นการเปลี่ยนในระดับกลุ่มองค์กร วัฒนธรรมสิ่งแวดล้อม ซึ่งไม่มีทฤษฎีเพียงทฤษฎีเดียวที่ตายตัว และสามารถนำมาใช้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้สำเร็จรูป แต่ทฤษฎี PRECEDE-PROCEED เป็นแนวคิดที่สามารถวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้แนวคิดทฤษฎี PRECEDE – PROCEED ขั้นที่ 3 ในการทำวิจัยครั้งนี้

บทที่ 3 วิธีการวิจัย

3.1 รูปแบบการศึกษา

การศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive Research) นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับชั้น ปวช.1-3 และ ปวส. 1-2 ในจังหวัดสมุทรปราการ

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาระดับ ปวช.ปีที่ 1-3 และ ปวส. ปีที่ 1-2 ปีการศึกษา 2559 ในเขตจังหวัดสมุทรปราการมีจำนวน 15,446 คน จากสถานศึกษา 10 แห่ง แต่ในการศึกษาครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะโรงเรียนขนาดใหญ่ ที่มีจำนวนนักเรียน 1,000 คนขึ้นไป ซึ่งมีทั้งสิ้น 5 โรงเรียน

3.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาระดับ ปวช.ปีที่ 1-3 และ ปวส. ปีที่ 1-2 ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ

3.2.2.1 ขนาดตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มสองขั้นตอนสุ่มในขั้นตอนแรก สุ่มห้องเรียนเพื่อเป็นตัวแทนห้องเรียนของโรงเรียนแห่งนั้นๆ และขั้นตอนที่สองสุ่มนักเรียนที่เป็นตัวแทนของแต่ละห้อง ขนาดตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประเมินจากสูตร

$$n_{cls} = \text{Deff} * \frac{\frac{z_{\alpha}^2 \pi(1-\pi)/d^2}{2}}{1 + \frac{\frac{z_{\alpha}^2 \pi(1-\pi)/d^2}{2}}{N}}$$

- Z = ค่า Standard Z-score
- α = ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
- n_{cls} = จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
- cls = การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling)
- N = จำนวนนักเรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวช.ปีที่ 1-3 และปวส. ปีที่ 1-2 ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ
- π = สัดส่วนของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
- d = ความผิดพลาดสูงสุดในการประมาณค่าความเสี่ยงต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษา สูงสุดที่ยอมรับได้ (Maximum allowable of error)

$$Deff = \text{Design Effect} = \left(\frac{\text{Var}(p_{cls})}{\text{Var}(p_{srs})} \right)$$

$\text{Var}(p_{cls})$ = ความแปรปรวนของสัดส่วนของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ได้จากตัวอย่าง โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มสองขั้นตอน

$\text{Var}(p_{srs})$ = ความแปรปรวนของสัดส่วนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ได้จากตัวอย่าง โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย

ที่ระดับนัยสำคัญ 5 % และความผิดพลาดสูงสุดในการประมาณค่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่เกิน 10% ของสัดส่วนที่พบจากการศึกษาของกอนันท์ วัชรนทร์วงศ์ ที่พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดแห่งหนึ่ง ร้อยละ 42.3 เคยคู่วิถีโหดหรือภาพยนตร์ยั่วกามกรรมณ์ (อกินันท์, 2553) เมื่อใช้การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มสองขั้นตอน และ Design Effect มีค่าไม่เกิน 2 จะต้องใช้ตัวอย่างทั้งสิ้น 530 คนโดยเก็บตัวอย่างจาก 5 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ห้องต่อระดับชั้นเรียนโดยวิธีการสุ่ม ดังนั้นจะต้องใช้ตัวอย่างอย่างน้อย 20-22 คนต่อชั้นเรียน

3.2.2.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ จะทำการเก็บข้อมูลในโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนอย่างน้อย 1,000 คน จึงมีโรงเรียนที่เข้าเงื่อนไขนี้ทั้งสิ้น 5 โรงเรียน จากทั้งหมด 10 โรงเรียน ได้แก่

- วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ
- วิทยาลัยอาชีพพระสมุทรเจดีย์
- วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกสมุทรปราการ
- วิทยาลัยเทคโนโลยีบริหารธุรกิจ
- วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ

ขั้นตอนในการเลือกตัวอย่างนักเรียน มีดังนี้

1. สุ่มห้องเรียน 1 ห้องจากทุกระดับชั้นเพื่อเป็นตัวแทนของห้องเรียนในแต่ละระดับชั้นโดยวิธีการสุ่มแบบง่าย

2. การสุ่มนักเรียนเพื่อเป็นตัวแทนของห้องเรียนที่สุ่มได้ในขั้นตอนแรกโดยวิธีการสุ่มแบบมีระบบ ห้องเรียนละ 20-22 คน

อย่างไรก็ตามการศึกษาค้างนี้จะนำเฉพาะข้อมูลของนักเรียนที่ตอบว่าไม่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาทำการวิเคราะห์ ซึ่งมีทั้งหมด 220 คน คิดเป็นร้อยละ 41.1

3.3 เกณฑ์การคัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าร่วมวิจัย

3.3.1 เกณฑ์ในการคัดเลือก (inclusion criteria) มีดังต่อไปนี้

1) เป็นนักเรียนระดับชั้นปวช.1-3 และปวส.1-2 ในจังหวัดสมุทรปราการที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2559

2) ยินยอมให้ทำการเก็บและใช้ข้อมูลในการศึกษาโดยลงนามในใบยินยอม

3) ได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองโดยลงนามในใบยินยอม

3.3.2 เกณฑ์ในการคัดออก (Exclusion criteria)

1) นักเรียนที่ไม่ได้มาเรียนในวันเก็บข้อมูล

2) นักเรียนที่ไม่ลงนามในใบยินยอม

3.4 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและพัฒนาเครื่องมือขึ้นเองโดยมีขั้นตอนในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือดังนี้ ศึกษาทฤษฎี แนวคิดและหลักการเอกสาร ตำรา หนังสือ วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. กำหนดหัวข้อประเด็นและตัวบ่งชี้ที่ต้องการถามตามวัตถุประสงค์

3. รวบรวมข้อคำถามข้อความหรือพฤติกรรมจากตัวบ่งชี้ที่กำหนดไว้ให้มากที่สุด

4. พิจารณาแต่ละข้อคำถามว่ามีความเป็นปรนัยหรือความชัดเจนทางภาษาเหมาะสมที่จะ

ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง/ผู้ให้ข้อมูลที่จะไปสอบถามหรือไม่

5. กำหนดสเกลหรือคำตอบที่เหมาะสม
6. นำข้อคำถาม/ข้อความไปหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของข้อคำถามโดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้นตรวจสอบว่าข้อคำถาม/ข้อความแต่ละข้อวัดได้ตรงกับประเด็น/ตัวบ่งชี้ที่เราต้องการศึกษาและข้อคำถาม/ข้อความทั้งหมดวัดได้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการศึกษาทั้งหมดหรือยัง
7. ปรับข้อคำถาม/ข้อความตามที่คุณผู้เชี่ยวชาญแนะนำ
8. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกันกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเพื่อหาคุณภาพแบบสอบถามเช่นหาค่าความเชื่อมั่นค่าอำนาจจำแนก
9. วิเคราะห์ผลการทดลองใช้
10. ปรับปรุงข้อความและเลือกเฉพาะข้อที่ดีที่สุดไว้
11. จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามมีทั้งหมด 8 ตอน ซึ่งสร้างตามกรอบแนวคิดของการวิจัยจากปัจจัยทั้ง 3 ด้าน โดยมีรายละเอียดของแบบสอบถาม ดังนี้

ตอนที่ 1 ทักษะคติเรื่องเพศ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียน หรือเรื่องที่นักเรียนยึดถือปฏิบัติตามความเชื่อของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. การพูดคุยเรื่องเพศ จำนวน 5 ข้อ เป็นคำถามเชิงบวก 2 ข้อ เชิงลบ 3 ข้อ
2. การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรักจำนวน 5 ข้อ เป็นคำถาม เชิงลบ 3
3. การแสดงความรักระหว่างเพศและการรักษาวลสงวนตัว จำนวน 5 ข้อ เป็นคำถามเชิงบวก 2 ข้อ เชิงลบ 3 ข้อ
4. การมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานจำนวน 5 ข้อ เป็นคำถามเชิงลบ 3 ข้อ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง รู้สึก/ให้ความสำคัญและยึดถือปฏิบัติมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง รู้สึก/ให้ความสำคัญและยึดถือปฏิบัติมาก

ไม่เห็นด้วย หมายถึง รู้สึก/ให้ความสำคัญและยึดถือปฏิบัติน้อย

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง รู้สึก/ให้ความสำคัญและยึดถือปฏิบัติน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 การควบคุมตนเอง/ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรม/สถานการณ์ หมายถึง ความเชื่อมั่นในความสามารถของนักเรียนในการหลีกเลี่ยง ควบคุมหรือละเว้นพฤติกรรม/สถานการณ์ เพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีจำนวน 6 ข้อเป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับคือ

มากที่สุด	หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองกับสถานการณ์นั้นมากที่สุด
มาก	หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองกับสถานการณ์นั้นมาก
น้อย	หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองกับสถานการณ์นั้นน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองกับสถานการณ์นั้นน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 การเห็นคุณค่าในตนเอง การที่นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีกับตนเองและมีความเห็นว่าตนเองมีความสำคัญและมีคุณค่า เป็นบุคคลที่มีประโยชน์ต่อตนเองและสังคมรับรู้ว่าคนในสังคมให้การยอมรับและให้ความสำคัญในความสามารถของตนเองและสามารถประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง โดยใช้แบบประเมินตามแนวคิดของ (Rosenberg, 1997) ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย โดยเสาวภา วิจิตวาที (2534) มีจำนวน 10 ข้อเป็นคำถามเชิงบวก 7 ข้อ คำถามเชิงลบ 3 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด

ตอนที่ 4 การเข้าถึงสถานบันเทิง และการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ
แบ่งเป็น

4.1 การเข้าถึงสถานบันเทิง หมายถึง บริเวณชุมชนที่พักอาศัย หรือโรงเรียนอยู่ใกล้สถานบันเทิง ภายในระยะ 5 กิโลเมตร นับจากจำนวนสถานบันเทิงที่มีอยู่ในระยะทางดังกล่าว ความสามารถในการเดินทางไปใช้บริการของสถานบันเทิงมีความสะดวก รวดเร็ว ได้ตามความต้องการ ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิง รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการเที่ยวสถานบันเทิง มีจำนวน 3 ข้อ โดยข้อ 1 และข้อ 2 ให้เลือกตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ส่วนข้อ 3 ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา ใช้เป็นแบบประเมินค่า ดังนี้

ไม่เคย หมายถึง ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาไม่เคยใช้บริการสถานบันเทิงนั้นๆ
เคยนานๆครั้ง หมายถึง ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาเคยใช้บริการสถานบันเทิงนั้นๆอย่างน้อย 1 ครั้งต่อเดือน

เคยบ่อยๆ หมายถึง ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาเคยใช้บริการสถานบันเทิงนั้นๆอย่างน้อย 1 ครั้งต่อสัปดาห์

4.2 การเปิดรับและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ

หมายถึง พฤติกรรมการเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อที่กระตุ้นให้เกิดความสนใจในเรื่องเพศสัมพันธ์ และก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศและความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ มีจำนวน 2 ข้อ ใช้เป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับ

บ่อย หมายถึง ในรอบ 3 เดือน ดูหรืออ่านสื่อประเภทนั้นๆอย่างน้อย สัปดาห์ละ 1 ครั้ง

เป็นครั้งคราว หมายถึง ในรอบ 3 เดือน ดูหรืออ่านสื่อประเภทนั้นๆอย่างน้อย 2 สัปดาห์ต่อ 1 ครั้ง

นานๆครั้ง หมายถึง ในรอบ 3 เดือน ดูหรืออ่านสื่อประเภทนั้นๆอย่างน้อย เดือนละ 1 ครั้ง

ไม่เคยเลย หมายถึง ในรอบ 3 เดือน ไม่เคยดูหรืออ่านสื่อประเภทนั้นๆ

ตอนที่ 5 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน หมายถึง ความต้องการหรือความตั้งใจของนักเรียน ที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำ คำชักชวน ของเพื่อนเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีจำนวน 9 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับ

ทำตามแน่นอนที่สุด หมายถึง ความตั้งใจที่จะทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อน ในข้อนี้แน่นอนมากที่สุด

ทำตามแน่นอน หมายถึง ความตั้งใจที่จะทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อน ในข้อนี้แน่นอน

ไม่ทำตาม หมายถึง ไม่ทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อนอย่างแน่นอน ในข้อนี้

ไม่ทำตามแน่นอนที่สุด หมายถึง ไม่ทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อนอย่างแน่นอน ที่สุดในข้อนี้

ตอนที่ 6 การควบคุมและการสนับสนุนพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง หมายถึง ความเข้มงวดของผู้ปกครองในเรื่องการเรียน การแต่งตัว การคบเพื่อน การเที่ยวในเวลากลางคืน การเล่นเกมอินเทอร์เน็ตและการสนับสนุนของผู้ปกครองในการทำกิจกรรมของนักเรียน แบ่งเป็นการสนับสนุน มีจำนวน 6 ข้อ และความเข้มงวด มีจำนวน 6 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับ คือมาก ปานกลาง น้อย ไม่เคยเลย

ตอนที่ 7 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติของนักเรียนที่จะทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หรือพฤติกรรมที่มีแนวโน้มต่อการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม ซึ่งอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ มีจำนวน 9 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า 4 ระดับ

เป็นประจำ หมายถึง ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาเคยมีประสบการณ์/มีพฤติกรรมนั้นอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง

บ่อยครั้ง	หมายถึง ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาเคยมีประสบการณ์/มีพฤติกรรมนั้นอย่างน้อย 1 ครั้งต่อ 2 สัปดาห์
บางครั้ง	หมายถึง ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาเคยมีประสบการณ์/มีพฤติกรรมนั้นอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาไม่เคยมีประสบการณ์/มีพฤติกรรมนั้นๆ เลย

ตอนที่ 8 คุณลักษณะส่วนบุคคล จำนวน 16 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาขาที่เรียน สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัวการเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ลักษณะที่พักอาศัย ประสบการณ์เคยมีแฟน/คนรัก ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ โดยเลือกคำตอบข้อที่ตรงกับตนเองมากที่สุด

3.6 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนรวม 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความครอบคลุมครบถ้วนของเนื้อหา ในประเด็นและสาระสำคัญของเนื้อหาให้ตรงตามพฤติกรรมที่ต้องการวัดรวมทั้งความเหมาะสมของเนื้อหา สำนวนภาษาและพิจารณาปรับปรุงแก้ไข หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) โดยมีค่าตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป

2) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนอาชีวศึกษาจำนวน 20 คน เพื่อประเมินความเข้าใจในภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร

3) ตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) กับนักเรียนอาชีวศึกษาในโรงเรียนที่ไม่ได้เป็นตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 30 คนแล้วนำมาวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของค่านิยมเรื่องเพศ การควบคุมตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน การเปิดรับและเข้าถึงข้อมูล พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha reliability coefficient) ตามสูตรดังนี้ ทั้งนี้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นที่ได้ต้องมีอย่างน้อย 0.70

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n คือ จำนวนข้อของแบบทดสอบ

S_i^2 คือ ความแปรปรวนของคำตอบรายข้อ

S_t^2 คือ ความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

ตารางที่ 3.1 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

ตัวแปร	Cronbach's coefficient of Alpha
ทัศนคติเรื่องเพศ	0.863
การควบคุมตนเอง	0.781
การเห็นคุณค่าตนเอง	0.435
การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร	0.901
อิทธิพลจากเพื่อน	0.910
การสนับสนุนของผู้ปกครอง	0.876
ความเข้มงวดของผู้ปกครอง	0.702
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	0.908

3.7 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เก็บข้อมูลจากนักเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
อาชีวศึกษา ระดับ ปวช.ปีที่ 1-3 และ ปวส.ปีที่ 1-2 ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้รับการชี้แจงถึงขั้นตอนใน
การเก็บข้อมูลและการควบคุมคุณภาพของข้อมูลที่ได้จากการแจกแบบสอบถามให้ตอบด้วยตนเอง
ทั้งนี้โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นตามกรอบแนวคิดของการวิจัยที่กล่าวไว้ในบทที่ 1

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.7.1 ทำหนังสือจากคณะสาธารณสุขศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ถึงผู้อำนวยการ
สถานศึกษาทั้ง 5 แห่ง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขออนุญาตดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.7.2 เมื่อได้รับการอนุญาตแล้ว ผู้วิจัยขอความร่วมมือและเข้าพบอาจารย์ประจำชั้น และอาจารย์ที่รับผิดชอบในการสอนของกลุ่มตัวอย่างและชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนและวิธีการในการเก็บข้อมูลโดยละเอียดตลอดจนนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการเก็บข้อมูล

3.7.3 ผู้วิจัยเข้าพบและแนะนำตัวกับกลุ่มตัวอย่าง ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามและเข้าร่วมโครงการวิจัย การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำความเข้าใจก่อนตัดสินใจเข้าร่วมโครงการวิจัย กลุ่มตัวอย่างมีสิทธิ์ตอบรับหรือปฏิเสธในการเข้าร่วมการวิจัย ซึ่งจะไม่มีผลกระทบใดๆต่อกลุ่มตัวอย่าง

3.7.4 เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมให้ความร่วมมือ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยอธิบายการตอบแบบสอบถามอย่างละเอียดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถาม แล้วให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยมีการจัดบรรยากาศให้เป็นสัดส่วน

3.7.5 เมื่อกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามเสร็จสิ้นแล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของข้อมูลในวันที่ทำแบบสอบถาม ในกรณีที่ตรวจสอบพบความไม่สมบูรณ์ของข้อมูลให้กลุ่มตัวอย่างเติมข้อที่ไม่ครบถ้วนก่อนที่จะเดินทางกลับ

3.8 การควบคุมคุณภาพข้อมูล

1. การควบคุมคุณภาพของข้อมูล ของผู้เก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย 2 คน ซึ่งมีการชี้แจงข้อมูลให้แก่ผู้ร่วมวิจัยเพื่อทราบรายละเอียดของการวิจัย ทำให้การเก็บข้อมูลเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล และตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามหลังจากเก็บข้อมูล ชี้แจงให้ผู้ช่วยวิจัยเพื่อให้การเก็บข้อมูลเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามหลังจากเก็บข้อมูล ปรึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นขณะเก็บข้อมูลประจำวัน

2. การควบคุมคุณภาพของข้อมูล ของกลุ่มตัวอย่าง โดยชี้แจงแบบสอบถามให้ผู้เข้าร่วมวิจัยได้รับทราบและเข้าใจแบบสอบถามและวัตถุประสงค์ของการศึกษาให้เข้าถ้าไม่เข้าใจข้อคำถามสามารถสอบถามผู้เก็บข้อมูลได้

3.9 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.9.1 การเตรียมข้อมูลเพื่อการประมวลผล

จัดเตรียมข้อมูลจากแบบเก็บข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้โดยใช้โปรแกรม EpiData 3.1 for Data Entry ทั้งนี้เนื่องจากเป็นโปรแกรมที่สามารถควบคุมคุณภาพข้อมูลในระหว่างการนำเข้าคอมพิวเตอร์ (Data Entry)

3.9.2 การให้คะแนนและการจำแนกกลุ่ม

1) **ทัศนคติเรื่องเพศ** มีคำถามทั้งหมด 20 ข้อ ให้คะแนนรายข้อดังนี้ ข้อคำถามเชิงบวก เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้คะแนน 4 3 2 และ 1 ตามลำดับ สำหรับคำถามเชิงลบ ให้คะแนนกลับกัน นำคะแนนรายข้อมารวมกันหารด้วยจำนวนข้อคำถามเป็นคะแนนรายหมวดย่อยและคะแนนรวมของทัศนคติเรื่องเพศต่อจำนวนข้อคำถาม จำแนกเป็น 3 กลุ่มโดยใช้เกณฑ์

0-59 %	หมายถึง ทัศนคติที่ไม่สนับสนุนพฤติกรรมเสี่ยง
60-79%	หมายถึง ทัศนคติที่กำกวม
>80%	หมายถึง ทัศนคติที่สนับสนุนพฤติกรรมเสี่ยง

2) **การควบคุมตนเอง** มีคำถามทั้งหมด 6 ข้อ เป็นคำถามเชิงบวกทั้งหมด หากตอบ มากที่สุด มาก น้อย น้อยที่สุด ให้คะแนน 4 3 2 และ 1 ตามลำดับ นำคะแนนรายข้อมารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนข้อ คะแนนสูง หมายถึง มีการควบคุมตนเองที่ดีกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ และจำแนกเป็น 3 กลุ่มโดยใช้เกณฑ์

0-59 %	หมายถึง ระดับต่ำ
60-79%	หมายถึง ระดับปานกลาง
≥80%	หมายถึง ระดับสูง

3) **การเห็นคุณค่าในตนเอง** มีคำถามทั้งหมด 10 ข้อเป็นคำถามเชิงลบ 3 ข้อที่เหลือเป็นคำถามเชิงบวก 7 ข้อให้คะแนนรายข้อดังนี้ ข้อคำถามเชิงบวก เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้คะแนน 4 3 2 และ 1 ตามลำดับ สำหรับคำถามเชิงลบ ให้คะแนนกลับกัน นำคะแนนรายข้อมารวมกันหารด้วยจำนวนข้อคำถาม คะแนนสูง หมายถึง เห็นคุณค่าตนเองที่ดีกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ จำแนกเป็น 3 กลุ่มโดยใช้เกณฑ์

0-59 %	หมายถึง เห็นคุณค่าในตนเองระดับต่ำ
60-79%	หมายถึง เห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลาง
≥80%	หมายถึง เห็นคุณค่าในตนเองระดับสูง

4) การเข้าถึงสถานบันเทิง จำแนกเป็น 3 ส่วนคือ

- มีสถานบันเทิงห่างจากที่พักอาศัย ภายในระยะ 5 กิโลเมตร นับจากจำนวนสถานบันเทิงที่มีอยู่ในระยะทางดังกล่าว

- มีสถานบันเทิงห่างจากสถานศึกษา ภายในระยะ 5 กิโลเมตร นับจากจำนวนสถานบันเทิงที่มีอยู่ในระยะทางดังกล่าว

- ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือน ไม่เคย = 0 เคย 1 ครั้ง = 1 เคยบ่อยๆ = 2 นำคะแนนที่ได้จากรายชื่อมารวมกันเป็นคะแนนของความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิง คะแนนสูง หมายถึง มีความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้เกณฑ์

0-59 % หมายถึง ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงระดับน้อย

60-79% หมายถึง ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงระดับปานกลาง

≥80% หมายถึง ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงระดับสูง

5) การเปิดรับและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ มีจำนวน 10 ข้อ หากตอบ บ่อย เป็นครั้งคราว นานๆครั้ง ไม่เคย ให้คะแนน 3 2 1 และ 0 ตามลำดับ นำคะแนนรายข้อมารวมกันหารด้วยจำนวนข้อคำถาม ผู้ที่ได้คะแนนสูง หมายถึง มีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ จัดเป็น 3 กลุ่มโดยใช้เกณฑ์

0-59 % หมายถึง การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศระดับสูง

60-79% หมายถึง การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศระดับปานกลาง

≥80% หมายถึง การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศระดับต่ำ

6) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน มีจำนวนคำถามทั้งหมด 9 ข้อ หากตอบ ทำตามแน่นอนที่สุด ทำตามแน่นอน ไม่ทำตามแน่นอน ไม่ทำตามแน่นอน ให้คะแนน 3 2 1 และ 0 ตามลำดับ นำคะแนนรายข้อมารวมกันหารด้วยจำนวนข้อคำถาม ผู้ที่ได้คะแนนสูง หมายถึง เพื่อนมีอิทธิพลมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ จัดเป็น 3 กลุ่มโดยใช้เกณฑ์

0-59% หมายถึง ความต้องการปฏิบัติตามคำแนะนำชักชวนของเพื่อนระดับสูง

60-79% หมายถึง ความต้องการปฏิบัติตามคำแนะนำชักชวนของเพื่อนระดับปานกลาง

≥80% หมายถึง ความต้องการปฏิบัติตามคำแนะนำชักชวนของเพื่อน ระดับต่ำ

7) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีจำนวน 9 ข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการกระทำหรือข้อปฏิบัติในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หากตอบ เป็นประจำ บ่อยครั้ง บางครั้ง ไม่เคยเลย ให้คะแนน 3 2 1 และ 0 นำคะแนนรายข้อมารวมกันหารด้วยจำนวน ข้อคำถาม ผู้ที่ได้คะแนนสูง หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำจัดเป็น 3 กลุ่มโดยใช้เกณฑ์

- 0-59% หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับต่ำ
 60-79% หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับปานกลาง
 ≥80% หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับสูง

ขั้นตอนในการวิเคราะห์เพื่อคัดเลือกตัวแปร

1. จัดกลุ่มตัวแปรเป็น 4 กลุ่ม

1.1 ปัจจัยนำกลุ่มแรก ประกอบด้วยเพศ อายุ ระดับชั้นเรียน ผลการเรียน สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา ความเพียงพอของเงินที่ได้รับต่อการใช้จ่ายในแต่ละเดือน สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัว และการเลี้ยงดู

1.2 ปัจจัยนำกลุ่มที่สอง ประกอบด้วยค่านิยมทางเพศ : ทศนคติในการพูดคุย เรื่องเพศ ทศนคติในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรักทศนคติในการแสดงความรักระหว่างเพศและการรักกันवलสงวนตัวทศนคติในการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรม/สถานการณ์ และการเห็นในคุณค่าของตนเอง

1.3 ปัจจัยเอื้อ ประกอบด้วย ลักษณะการพักอาศัย (พักอาศัยกับใครบ้าง) สถานะบ้านเชิงใกล้โรงเรียน สถานะบ้านเชิงใกล้บ้าน การใช้สถานะบ้านเชิงในรอบ 3 เดือน การสนับสนุนในการทำกิจกรรมของผู้ปกครอง และ ความเข้มงวดของผู้ปกครอง

1.4 ปัจจัยเสริมประกอบด้วย อิทธิพลจากเพื่อน และ การเข้าถึงและการรับข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ

2. คัดเลือกตัวแปรที่จัดอยู่ในแต่ละกลุ่มที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ โดย Backward Regression ใช้เกณฑ์ PIN (.05) POUT (.10)

3. นำตัวแปรแต่ละกลุ่มเข้าสมการ ตามลำดับของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแต่ละกลุ่มกับตัวแปรตามของกลุ่ม

3.9.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผล โดยใช้สถิติต่อไปนี้

3.9.3.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ จำนวน ความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการอธิบายข้อมูลลักษณะของปัจจัยที่ศึกษาตามกรอบแนวคิดการวิจัยและพฤติกรรมความเสี่ยงทางเพศ

3.9.3.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม ต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยใช้ ANOVA สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) และ Multiple regression ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

3.10 การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้ดำเนินการภายหลังได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการจริยธรรมในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชุดที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์ COA No. 269/2560 ผู้วิจัยพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง โดยการแนะนำตัวชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการศึกษา ขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยแจ้งการพิทักษ์สิทธิให้กลุ่มตัวอย่างทุกคน เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมเข้าร่วมการวิจัยเปิดโอกาสให้ซักถามปัญหาหรือข้อสงสัยต่างๆ และคำนึงถึงความพร้อมของกลุ่มตัวอย่างชี้แจงให้ทราบถึงการศึกษารั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสมัครใจ กลุ่มตัวอย่างสามารถออกจากการวิจัยได้ตลอดเวลา โดยไม่จำเป็นต้องอธิบายเหตุผลให้ผู้วิจัยทราบ ซึ่งการปฏิเสธเข้าร่วมการวิจัยจะไม่มีผลใดๆ การตอบแบบสอบถามของนักเรียนจะไม่ถูกเปิดเผยและไม่กระทบต่อผลการเรียนและสถานศึกษาของนักเรียน นอกจากนี้ยังชี้แจงให้ทราบถึงข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะถูกเก็บไว้เป็นความลับ โดยการลงรหัสหมายเลขแทนชื่อและนำเสนอผลการศึกษาเป็นภาพรวม เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การศึกษาเชิงพรรณานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมดังกล่าว ผลการศึกษานำเสนอเป็น 8 ส่วน ดังนี้

- 4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน
- 4.2 ทักษะคิดเรื่องเพศ
- 4.3 การควบคุมตนเอง
- 4.4 การเห็นคุณค่าในตนเอง
- 4.5 การเข้าถึงสถานบันเทิงและข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ
- 4.6 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน
- 4.7 การสนับสนุนและการควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง
- 4.8 ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
- 4.9 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
- 4.10 อภิปรายผล

4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับ ปวช. และปวส. จำนวน 218 คน ร้อยละ 68.3 เป็นเพศชาย ร้อยละ 50.5 มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และร้อยละ 6.0 มีอายุ 21-29 ปี ระดับการศึกษาของนักเรียน พบว่าร้อยละ 77.6 กำลังศึกษาอยู่ในระดับปวช. ที่เหลือร้อยละ 22.5 ศึกษาอยู่ในระดับ ปวส. สำหรับสาขาที่เรียน ร้อยละ 55.6 เรียนในสาขาช่าง ได้แก่ ช่างกลโรงงาน ช่างก่อสร้าง ช่างเชื่อมโลหะ ช่างไฟฟ้ากำลัง เทคนิคยานยนต์ แม่พิมพ์ โลหะและช่างอิเล็กทรอนิกส์ส่วนที่เหลือร้อยละ 11.5 เรียนในสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยมีเกรดเฉลี่ยในภาคการศึกษาที่ผ่านมา 3.00 ขึ้นไป ร้อยละ 46.1

สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา ร้อยละ 63.8 บิดามารดาอยู่ร่วมกัน ร้อยละ 27.5 บิดามารดาแยกกันอยู่ บิดาและหรือมารดาถึงแก่กรรม ร้อยละ 8.7 ผู้ที่สนับสนุนค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนส่วนใหญ่เป็นบิดาและมารดา มีเพียงร้อยละ 1.4 ที่ทำงานและสงเคราะห์ตนเอง ในการเรียนหนังสือ สำหรับค่าใช้จ่ายที่ได้รับในแต่ละเดือนจากผู้สนับสนุนค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน ร้อยละ 83.5 ไม่เกิน 5,000 บาท นอกจากนี้ นักเรียนบางส่วน ร้อยละ 30.3 ยังทำงานเพื่อหารายได้นอกเหนือจากรายได้ที่ได้รับจากบิดามารดา ความพอเพียง

ของรายได้เพื่อการใช้จ่ายในแต่ละเดือน ส่วนใหญ่ ร้อยละ 90.4 ระบุว่าเงินที่ได้รับในแต่ละเดือนนั้นมีความเพียงพอในการใช้จ่าย

ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 59.2 สมาชิกในครอบครัวมีความรักใคร่ปรองดองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข และร้อยละ 60.1 มีความรักใคร่ปรองดองและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขกับผู้ปกครอง ในเรื่องของการเลี้ยงดูของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ร้อยละ 84.8 ผู้ปกครองให้อิสระในการเลี้ยงดูและคอยเป็นที่ปรึกษาให้ทุกเรื่อง การพักอาศัยส่วนใหญ่ร้อยละ 86.3 พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาโดยลักษณะที่พักอาศัยเป็นบ้าน ร้อยละ 81.2 ประสบการณ์การมีแฟนหรือคนรัก ส่วนใหญ่ร้อยละ 71.1 ระบุว่าเคยมีแฟนหรือคนรักมาแล้ว รายละเอียดดังตาราง 4.1

ตารางที่ 4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน 218 คน

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	149	68.3
หญิง	69	31.7
อายุ(ปี)		
15	3	1.4
16	53	24.3
17	54	24.8
18	52	23.9
19	32	14.7
20	11	5.0
21-29	13	6.0
ระดับการศึกษา		
ปวช.1	73	33.5
ปวช.2	47	21.6
ปวช.3	49	22.5
ปวส.1	36	16.5
ปวส.2	13	6.0
สาขาวิชาที่เรียน		
ช่างไฟฟ้ากำลัง	34	15.6
ช่างกลโรงงาน	27	12.4
เทคนิคยานยนต์	27	12.4

ตารางที่ 4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
สาขาวิชาที่เรียน (ต่อ)		
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	25	11.5
การบัญชี	21	9.6
การโรงแรม	19	8.7
การตลาด	14	6.7
การจัดการทั่วไป	12	5.5
อิเล็กทรอนิกส์	10	4.6
เทคนิคยานยนต์	27	12.4
วิจิตรศิลป์	6	2.8
แม่พิมพ์โลหะ	5	2.3
ช่างก่อสร้าง	5	2.3
เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาที่ผ่านมา¹		
<2.00	11	5.1
2.00-2.49	23	10.6
2.50-2.99	83	38.2
3.00-3.49	77	35.5
>3.50	23	10.6
สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา		
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	139	63.8
บิดามารดาแยกกันอยู่	60	27.5
บิดาถึงแก่กรรม	9	4.1
มารดาถึงแก่กรรม	7	3.2
ทั้งบิดามารดาถึงแก่กรรม	3	1.4
ผู้สนับสนุนค่าใช้จ่าย		
บิดา	102	46.8
มารดา	151	69.3
อื่นๆ		
ปู่ ย่า ตา ยาย	6	2.8
ทำงานเอง	3	1.4
ลุง ป้า น้า อา	3	1.4
พี่	2	.9

¹ 217 valid cases

ตารางที่ 4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ (บาทต่อเดือน) จากบิดา มารดา/ผู้ปกครอง¹		
1000 - 4000	146	67.0
4001 - 5000	36	16.5
5001 - 9999	21	9.6
10000 - 25000	14	6.4
มีรายได้อื่นนอกเหนือจากที่ได้รับจากบิดามารดา/ผู้ปกครอง และแหล่งที่มาของรายได้		
ไม่มี	152	69.7
มี	66	30.3
แหล่งที่มาของรายได้		
ทำงาน part time	35	16.1
แทงบอล	1	.5
แข่งบอล	1	.5
ช่วยพ่อ แม่ ทำงาน	1	.5
ขอจากแม่นม	1	.5
อาชีพส่วนตัว	1	.5
ความพอเพียงของค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากบิดามารดา/ ผู้ปกครองและรวมกับรายได้อื่น		
เพียงพอ	101	46.3
เพียงพอและมีเหลือเก็บ	64	29.4
เพียงพอแต่ไม่มีเหลือเก็บ	32	14.7
ไม่เพียงพอ	13	6.0
ไม่เพียงพอ บางครั้งยืมคนอื่นใช้	8	3.7
ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว		
รักใคร่ปรองดองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข	129	59.2
รักใคร่กันดีแต่มีทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง	67	30.7
มีความใกล้ชิดกันน้อยมากมักมีข้อขัดแย้งหรือทะเลาะกันเป็นประจำ	10	4.6
ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	12	5.5

ตารางที่ 4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง		
รักใคร่ปรองดองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข	131	60.1
รักใคร่กันดีแต่มีทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง	71	32.6
มีความใกล้ชิดกันน้อยมากมักมีข้อขัดแย้งหรือทะเลาะกันเป็นประจำ	10	4.6
ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	6	2.7
ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว		
รักใคร่ปรองดองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข	134	61.5
รักใคร่กันดีแต่มีทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง	68	31.2
มีความใกล้ชิดกันน้อยมากมักมีข้อขัดแย้งหรือทะเลาะกันเป็นประจำ	8	3.7
ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	8	3.7
การเลี้ยงดูของ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง		
ให้อิสระ คิดเอง และตัดสินใจเอง	111	50.9
คอยเป็นที่ปรึกษาให้ทุกเรื่อง	74	33.9
ควบคุม เข้มงวดไม่ปล่อยให้เป็นอิสระ	25	11.5
ไม่ค่อยมีเวลาดูแล	8	3.7
ลักษณะที่พักอาศัยในปัจจุบัน		
บ้าน	177	81.2
อพาร์ทเมนต์/คอนโดมิเนียม	17	7.8
หอพัก	18	8.3
ห้องเช่า/บ้านเช่า	6	2.7
บุคคลที่พักอาศัยด้วยในปัจจุบัน(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
พักอาศัยคนเดียว	6	2.7
พักอาศัยกับ บิดามารดาเท่านั้น	125	56.8
พักอาศัยกับ พี่น้องเท่านั้น	4	1.8
พักอาศัยกับญาติผู้ใหญ่เท่านั้น	15	6.8
พักอาศัยกับเพื่อน/คนรู้จักเท่านั้น	1	0.5
พักอาศัยกับ บิดามารดาและพี่น้อง	45	20.5
พักอาศัยกับบิดามารดา และญาติผู้ใหญ่	8	3.6

ตารางที่ 4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
พักอาศัยกับพี่น้องและญาติผู้ใหญ่	4	1.8
พักอาศัยกับบิดามารดา พี่น้อง และญาติผู้ใหญ่	10	4.5
พักอาศัยกับบิดามารดา พี่น้อง ญาติผู้ใหญ่ และเพื่อน/คนรู้จัก	2	0.9
เคยมีแฟนหรือคนรัก		
ไม่เคย	63	28.9
เคย	155	71.1

¹ 217 valid cases

4.2 ทักษะคดีเรื่องเพศ

ทักษะคดีเรื่องเพศโดยรวม ร้อยละ 68.8 มีทักษะคดีที่ไม่สนับสนุนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 29.4 มีทักษะคดีก้ำกึ่งและมีเพียงร้อยละ 1.8 เท่านั้นที่มีทักษะคดีที่สนับสนุนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เมื่อพิจารณาทักษะคดีในรายด้าน พบว่าร้อยละ 88.1 มีทักษะคดีที่ไม่สนับสนุนพฤติกรรมคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรัก ร้อยละ 81.7 มีทักษะคดีที่ไม่สนับสนุนการแสดงความรักระหว่างเพศและการรักนวลสงวนตัว ร้อยละ 70.2 มีทักษะคดีที่ไม่สนับสนุนการพูดคุยเรื่องเพศ อย่างไรก็ตามพบว่าร้อยละ 21.1 มีทักษะคดีที่สนับสนุนการมีเพศสัมพันธ์และหรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน รายละเอียดดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ระดับทักษะคดีเรื่องเพศโดยรวมและรายด้านของนักเรียน 218 คน

ทักษะคดีเรื่องเพศ	ไม่สนับสนุน พฤติกรรมเสี่ยง		ก้ำกึ่ง		สนับสนุน พฤติกรรมเสี่ยง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทักษะคดีเรื่องเพศ	150	68.8	64	29.4	4	1.8
การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรัก	192	88.1	24	11	2	0.9
ระดับทักษะคดีในการแสดงความรักระหว่าง เพศและการรักนวลสงวนตัว	178	81.7	36	16.5	4	1.8
การพูดคุยเรื่องเพศ	153	70.2	61	28.0	4	1.8

ตารางที่ 4.3 ทศนคติเรื่องเพศรายข้อของนักเรียน 218 คน

ทศนคติเรื่องเพศ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การพูดคุยเรื่องเพศ								
เพื่อนเพศเดียวกันในสถาบัน								
เดียวกันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ	58	26.6	127	58.2	30	13.8	3	1.4
เพื่อนต่างเพศในสถาบันเดียวกัน								
เป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ	28	12.8	87	40.0	77	35.3	26	11.9
เพื่อนเพศเดียวกันต่างสถาบันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ	19	8.7	101	46.3	82	37.6	16	7.3
เพื่อนต่างเพศต่างสถาบันเดียวกัน								
เป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ	17	7.8	77	35.3	82	37.6	42	19.3
การพูดคุยเรื่องเพศสัมพันธ์/การคุมกำเนิด ในวัยรุ่นเป็นเรื่องที่น่าอาย	15	6.9	57	26.1	106	48.6	40	18.3
การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรัก								
การมีแฟน/คนรักในวัยเรียนเป็นเรื่องปกติ	53	24.3	132	61.6	30	13.8	3	1.4
การมีแฟน/คนรักในวัยเรียนไม่ทำให้เสียการเรียน	32	14.7	129	59.2	50	22.9	7	3.2
เป็นเรื่องปกติสำหรับผู้ชายที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน	29	13.3	111	50.9	63	28.9	15	6.9
การคบเพื่อนต่างเพศหลายคนในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องที่ท้าทาย	20	9.2	75	34.4	94	43.1	29	13.3
การมีแฟน/คนรักหลายคนในขณะเดียวกันเป็นเรื่องปกติ	11	5.0	51	23.4	89	40.8	67	30.7
การแสดงความรักระหว่างเพศ และการรักษาวลสงวนตัว								
การจับมือถือแขนกับแฟน/คนรักเป็นเรื่องปกติ	39	17.9	140	64.2	39	17.9	0	0.0

ตารางที่ 4.3 ทักษะคิดเรื่องเพศรายข้อของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

ทัศนคติเรื่องเพศ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การแสดงความรักระหว่างเพศ และการรักนวลสงวนตัว (ต่อ)								
การอยู่ด้วยกันสองต่อสองตามลำพัง ในที่ลับตากับแฟน/คนรักเป็น เวลานานๆ เป็นเรื่องที่ไม่ควรทำ	32	14.7	105	48.2	66	30.3	15	6.9
การที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กันเป็นการ แสดงออกถึงความรัก	15	6.9	62	28.4	100	45.9	41	18.8
การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนถือเป็น เรื่องปกติในสังคมปัจจุบัน	21	9.6	95	43.6	73	33.5	29	13.3
ผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เป็นเรื่องที่ไม่ดี	50	22.9	93	42.7	56	25.7	19	8.7
การมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน								
ผู้ชายและผู้หญิงควรมีประสบการณ์ ทางเพศก่อนแต่งงาน	25	11.5	74	33.9	96	44.0	23	10.6
การที่ผู้หญิงรักษาความบริสุทธิ์ไว้ จนกว่าจะแต่งงานถือเป็นเรื่องล้ำสมัย	25	11.5	45	20.0	91	41.7	57	26.1
การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนมากกว่า 2 คน ขึ้นไปในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องน่าสนุก และตื่นเต้น	20	9.2	43	19.7	71	32.6	84	38.5
การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศที่เพิ่ง รู้จักกันไม่เกิน 1 สัปดาห์ ไม่ใช่เรื่องแปลก	21	9.6	47	21.6	77	35.3	73	33.5
การมีเพศสัมพันธ์ในวันวาเลนไทน์ เป็นเรื่องที่น่าประทับใจและจดจำ	17	7.8	55	25.2	83	38.1	63	28.9

4.3 การควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเองโดยรวม พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 84.9 มีการควบคุมตนเอง/ความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมหรือสถานการณ์อยู่ในระดับสูง ร้อยละ 11.0 และร้อยละ 4.1 มีการควบคุมตนเอง/ความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมหรือสถานการณ์อยู่ในระดับปานกลาง และระดับต่ำ ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 การควบคุมตนเอง/ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมของนักเรียน 218 คน

ระดับการควบคุมตนเอง/ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรม/สถานการณ์	จำนวน	ร้อยละ
สูง	185	84.9
ปานกลาง	24	11.0
ต่ำ	9	4.1

เมื่อพิจารณาคำตอบรายข้อของการควบคุมตนเอง/ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมหรือสถานการณ์ พบว่านักเรียนร้อยละ 75.7 สามารถหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคน ร้อยละ 70.6 สามารถยับยั้งชั่งใจตนเองไม่ให้มีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศได้แม้เกิดอารมณ์ทางเพศแล้วก็ตาม และร้อยละ 70.2 สามารถปฏิเสธแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ ได้เมื่อถูกชวนไปเที่ยวค้างคืนที่อื่นหรือต่างจังหวัดโดยลำพังสองต่อสองรายละเอียดดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 การควบคุมตนเองรายข้อของนักเรียน 218 คน

การควบคุมตนเอง	มากที่สุด		มาก		น้อย		น้อยที่สุด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคน	45	20.6	120	55.0	45	20.6	8	3.7
หักห้ามใจตนเองไม่ให้ถูกเนื้อต้องตัวจับมือ โอบกอดกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศได้	28	12.8	111	50.9	59	27.1	20	9.2
ปฏิเสธแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศได้เมื่อถูกชักชวนไปเที่ยวสถานบันเทิงด้วยกันตามลำพังในเวลากลางคืน	61	28.0	90	41.3	55	25.2	12	5.5
ปฏิเสธแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศได้เมื่อถูกชักชวนไปเที่ยวค้างคืนที่อื่นหรือต่างจังหวัดโดยลำพังสองต่อสอง	59	27.1	94	43.1	47	21.6	18	8.3

ตารางที่ 4.5 การควบคุมตนเองรายข้อของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

การควบคุมตนเอง	มากที่สุด		มาก		น้อย		น้อยที่สุด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ปฏิเสธเมื่อถูกชักชวนให้ดื่มสุราหรือใช้สารเสพติด	91	41.7	60	27.5	49	22.5	18	8.3
ยับยั้งใจตนเองไม่ให้มีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศได้แม้จะเกิดอารมณ์ทางเพศ	71	32.6	83	38.1	42	19.3	22	10.1

4.4 การเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวม พบว่านักเรียนร้อยละ 49.1 เห็นคุณค่าในตนเองอยู่ระดับปานกลาง ร้อยละ 37.6 และร้อยละ 13.3 เห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับระดับต่ำและระดับสูงตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 การเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน 218 คน

ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ	82	37.6
ปานกลาง	107	49.1
สูง	29	13.3

เมื่อพิจารณาการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นรายข้อ พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 90.9 นักเรียนเห็นว่าตนเองมีคุณค่าทัดเทียมกับผู้อื่น ร้อยละ 87.6 คิดถึงตัวเองในทางที่ดี และร้อยละ 84.9 มีความพึงพอใจในตนเอง อย่างไรก็ตามยังพบว่า ร้อยละ 42.2 เห็นด้วยว่าบางครั้งฉันคิดว่าฉันไม่มีอะไรดีเลย ร้อยละ 38.1 เห็นด้วยว่าฉันทำอะไรไม่สำเร็จเลย และร้อยละ 32.1 รู้สึกว่าตนเองเป็นคนไร้ประโยชน์ รายละเอียดดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 การเห็นคุณค่าในตนเองรายข้อของนักเรียน 218 คน

	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ฉันเป็นคนมีคุณค่าทัดเทียมกับผู้อื่น	93	42.7	105	48.2	18	8.3	2	0.9
ฉันเป็นคนมีคุณสมบัติที่ดีหลายอย่าง	57	26.1	123	56.4	31	14.2	7	3.2
ฉันรู้สึกว่าการทำอะไรไม่สำเร็จเลย	20	9.2	63	28.9	109	50.0	26	11.9
ฉันมีความสามารถทำสิ่งต่างๆได้ดีเท่าผู้อื่น	60	27.5	120	55.0	33	15.1	5	2.3
ฉันมีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยเหลือเกิน	30	13.8	61	28.0	89	40.8	38	17.4
ฉันคิดถึงตัวเองในทางที่ดีโดยทั่วไปแล้วฉันมีความพอใจในตัวเอง	89	40.8	102	46.8	22	10.1	5	2.3
ฉันหวังว่าฉันสามารถนับถือตัวเองได้มากกว่านี้	75	34.4	110	50.5	25	11.5	8	3.7
ฉันหวังว่าฉันสามารถนับถือตัวเองได้มากกว่านี้	57	26.1	126	57.8	28	12.8	7	3.2
ขณะนี้ฉันรู้สึกว่าการตนเองเป็นคนไร้ประโยชน์	26	11.9	44	20.2	79	36.2	69	31.7
บางครั้งฉันคิดว่าฉันไม่มีอะไรดีเลย	30	13.8	62	28.4	70	32.1	56	25.7

4.5 การเข้าถึงสถานบันเทิงและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ

4.5.1 การเข้าถึงสถานบันเทิง

เมื่อพิจารณาถึงสถานบันเทิงที่อยู่ใกล้บ้าน และใกล้โรงเรียนภายในระยะทาง 5 กิโลเมตร พบว่านักเรียนร้อยละ 83.0 มีร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตอยู่ใกล้บ้าน ร้อยละ 53.7 มีสวนอาหาร/ห้องอาหารอยู่ใกล้บ้านและร้อยละ 47.7 มีโต๊ะสนุกอยู่ใกล้บ้าน นอกจากนี้แล้วยังพบว่า นักเรียนร้อยละ 75.2 มีร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตอยู่ใกล้โรงเรียนภายในระยะทาง 5 กิโลเมตร ร้อยละ 62.4 มีสวนอาหาร/ห้องอาหารอยู่ใกล้โรงเรียนและร้อยละ 42.7 มีสวนอาหาร/ห้องอาหารอยู่ใกล้โรงเรียน รายละเอียดดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ระดับการเข้าถึงสถานบันเทิงของนักเรียน 218 คน

สถานบันเทิง	ใกล้บ้าน/โรงเรียนในระยะทาง 5 กิโลเมตร			
	มีใกล้บ้าน		มีใกล้โรงเรียน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ต	181	83.0	164	75.2
สวนอาหาร/ห้องอาหาร	117	53.7	136	62.4
โต๊ะสนุก	104	47.7	93	42.7
คาราโอเกะ	92	42.2	77	35.3
ลานเบียร์	68	31.2	67	30.7
โรงภาพยนตร์	65	29.8	65	29.8
เคค/ผับ/บาร์	53	24.3	47	21.6
โรงแรม่านรูด	39	17.9	47	21.6
สถานบริการทางเพศ	27	12.4	20	9.2

ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงโดยรวมในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาพบว่า นักเรียนมีความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงอยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 99.1 และอยู่ในระดับปานกลางร้อยละ 0.9 รายละเอียดดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือน นักเรียน 218 คน

ระดับความถี่ในการใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือน	จำนวน	ร้อยละ
น้อย	216	99.1
ปานกลาง	2	.9

เมื่อพิจารณาความถี่ในการใช้บริการของสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาเป็นรายข้อ พบว่าร้อยละ 25.2 เคยใช้บริการสวนอาหาร/ห้องอาหารบ่อยครั้ง และรองลงมาร้อยละ 16.1 เคยใช้บริการร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตบ่อยครั้ง เนื่องจากเห็นว่าค่าใช้จ่ายในการใช้บริการของสวนอาหาร/ห้องอาหาร และร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ต มีค่าใช้จ่ายในการใช้บริการที่ต่ำกว่าสถานบริการอย่างอื่น อย่างไรก็ตามยังพบว่ามีนักเรียนร้อยละ 1.8 และร้อยละ 0.9 ไปใช้บริการสถานบริการทางเพศและโรงแรม่านรูดบ่อยครั้ง ถึงแม้ว่าจะมีราคาแพงก็ตาม รายละเอียดดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ความถี่ในการใช้บริการและค่าใช้จ่ายในการใช้บริการของสถาบันเท็งของนักเรียน 218 คน

สถาบันเท็ง	ความถี่ของการใช้บริการ						ค่าใช้จ่ายในการใช้บริการของผู้ที่เคยใช้บริการ			
	ไม่เคย		เคยนานๆ ครั้ง		เคยบ่อยๆ		ถูก		แพง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
โรงภาพยนตร์	69	31.7	130	59.6	19	8.7	84	56.4	65	43.6
โต๊ะสนุก	167	76.6	40	18.3	11	5.0	38	74.5	13	25.5
ร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ต	95	43.6	88	40.4	35	16.1	104	84.6	19	15.4
เชค/พับ/บาร์	173	79.4	37	17.0	8	3.7	11	24.4	34	75.6
ลานเบียร์	152	69.7	52	23.9	14	6.4	20	30.3	46	69.7
คาราโอเกะ	153	70.2	52	23.9	13	6.0	29	44.6	36	55.4
สวนอาหาร/ห้องอาหาร	63	28.9	100	45.9	55	25.2	68	43.9	87	56.1
สถานบริการทางเพศ	205	94.0	9	4.1	4	1.8	4	30.8	9	69.2
โรงแรม่านรูด	206	94.5	10	4.6	2	0.9	7	58.3	5	41.7

4.5.2 การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเรืออารมณ์ทางเพศ

การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเรืออารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 85.7 มีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเรืออารมณ์ทางเพศ อยู่ในระดับต่ำร้อยละ 9.52 และร้อยละ 5.1 มีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเรืออารมณ์ทางเพศ อยู่ในระดับปานกลางและสูง ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเรืออารมณ์ทางเพศของนักเรียน 218 คน

การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเรืออารมณ์ทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ	187	85.7
ปานกลาง	20	9.2
สูง	11	5.1

เมื่อพิจารณาความถี่ในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเรืออารมณ์ทางเพศในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมาเป็นรายข้อ พบว่าประเภทของสื่อที่นักเรียนเข้าดูบ่อยๆตามลำดับดังนี้ ร้อยละ 15.6 เข้าดูวิดีโอหรือคลิปลามกทางอินเทอร์เน็ตอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง รองลงมาร้อยละ 14.7 อ่านหนังสือการ์ตูนโป๊ เช่นการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีฉากกอดจูบ รวมเพศการ์ตูนเกย์ และร้อยละ 13.3 เป็นสมาชิกกลุ่ม line หรือfacebook ที่มีการพูดคุยเรื่องเพศ/แลกเปลี่ยนคลิปโป๊หรือคลิปลามก รายละเอียดดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ความถี่ในการเข้าถึงสื่อใน ระยะเวลา 3 เดือนของนักเรียน 218 คน

ประเภทของสื่อ	บ่อย		เป็นครั้งคราว		นานๆครั้ง		ไม่เคย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เข้าดูเว็บไซต์ลามก/ดาวน์ โหลดรูปโป๊/คลิปลามกทาง อินเทอร์เน็ต	34	15.6	36	16.5	55	25.2	93	42.7
หนังสือการ์ตูนโป๊ เช่น การ์ตูนญี่ปุ่นที่มีฉากกอด จูบ รวมเพศการ์ตูนเกย์	32	14.7	36	16.5	48	22.0	102	46.8

ตารางที่ 4.12 ความถี่ในการเข้าถึงสื่อใน ระยะเวลา 3 เดือนของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

ประเภทของสื่อ	บ่อย		เป็นครั้งคราว		นานๆ ครั้ง		ไม่เคย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เป็นสมาชิกกลุ่ม line หรือ facebook ที่มีการพูดคุยเรื่องเพศ/แลกเปลี่ยนคลิปโป๊หรือคลิปลามก	29	13.3	30	13.8	40	18.3	119	54.6
ภาพยนตร์ ละครที่มีฉากปลุกเร้าอารมณ์	27	12.4	59	27.1	67	30.7	65	29.8
นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์	24	11.0	25	11.5	60	27.5	109	50.0
ดาวน์โหลดรูปโป๊หรือคลิปลามกทางโทรศัพท์มือถือ	22	10.1	27	12.4	40	18.3	129	59.2
VCD/DVD เรท X/R	20	9.2	39	17.9	61	28.0	98	45.0
คู่มือโป๊เปลือยทาง Webcam หรือ Camfrog	17	7.8	24	11.0	31	14.2	146	67.0
การใช้โปรแกรมสนทนาเพื่อพูดคุยเรื่องเพศ	17	7.8	29	13.3	35	16.1	137	62.8

สำหรับความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 46.8 มีความสะดวกในการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย รองลงมา ร้อยละ 44.5 และ ร้อย ละ มีความสะดวกในการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง และร้อยละ 8.7 มีความสะดวกในการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับมาก รายละเอียดดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ความสะดวกในการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศของนักเรียน 218 คน

ความสะดวกในการเข้าถึง เช่น ซื่อ/เช่า/หิบบีม/โหลดในอินเทอร์เน็ต สื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
น้อย	102	46.8
ปานกลาง	97	44.5
มาก	19	8.7

4.6 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน

อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนโดยรวม ส่วนใหญ่ร้อยละ 82.5 ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับต่ำ รองลงมาร้อยละ 9.2 และ ร้อยละ 8.3 ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับปานกลาง และสูงตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนของนักเรียน 218 คน

อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ	180	82.5
ปานกลาง	20	9.2
สูง	18	8.3

เมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนเป็นรายข้อพบว่าร้อยละ 52.8 จะทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อนอย่างแน่นนอนหากเพื่อนชวนดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รองลงมา ร้อยละ 45.9 จะทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อนอย่างแน่นนอนหากเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้มีแฟน/คนรัก ร้อยละ 45.8 จะทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อนอย่างแน่นนอนหากเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อแชตหาแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ และร้อยละ 35.3 ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้เข้าดูเว็บไซต์ลามกหรือคลิปโป๊ทางอินเทอร์เน็ตจะทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อนอย่างแน่นนอนรายละเอียดดังตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนรายข้อของนักเรียน 218 คน

	ทำตามแน่นอนที่สุด		ทำตามแน่นอน		ไม่ทำตาม		ไม่ทำตามแน่นอน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าเพื่อนชวนดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	49	22.5	66	30.3	63	28.9	40	18.3
ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้มีแฟน/คนรัก	29	13.3	71	32.6	102	46.8	16	7.3

ตารางที่ 4.15 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

	ทำตามแน่นอนที่สุด		ทำตามแน่นอน		ไม่ทำตาม		ไม่ทำตามแน่นอน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อแชตหาแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ	21	9.6	79	36.2	90	41.3	28	12.8
ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้เข้าดูเว็บไซต์ลามกหรือคลิปโป๊ทางอินเทอร์เน็ต	25	11.5	52	23.9	99	45.4	42	19.3
ถ้าเพื่อนแนะนำให้ไปเที่ยวกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศลำพังสองต่อสอง	22	10.1	51	23.4	109	50.0	36	16.5
ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนไปเที่ยวสถานบันเทิงกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศตอนกลางคืน	20	9.2	45	20.6	106	48.6	47	21.6
ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชวนให้ลองมีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ	27	12.4	34	15.6	91	41.7	66	30.3
ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้คบแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศที่เดียว	21	9.6	29	13.3	103	47.2	65	29.8
หลายๆคน								
ถ้าเพื่อนแนะนำชักชวน/ทำทนายให้มิมีเพศสัมพันธ์เพื่อเป็นการเก็บแต้มแข่งกัน	21	9.6	27	12.4	89	40.8	81	37.2

4.7 การสนับสนุนและการควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง

การสนับสนุนของผู้ปกครองในการทำกิจกรรมพบว่านักเรียนร้อยละ 45.9 การสนับสนุนของผู้ปกครองในการทำกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 28.0 และร้อยละ 26.1 การสนับสนุนของผู้ปกครองในการทำกิจกรรมอยู่ในระดับสูงและระดับต่ำ ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 การสนับสนุนพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง ของนักเรียน 218 คน

ระดับการสนับสนุนของผู้ปกครองในการทำกิจกรรม	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ	57	26.1
ปานกลาง	100	45.9
สูง	61	28.0

การควบคุมพฤติกรรมนักเรียนของผู้ปกครอง พบว่านักเรียนร้อยละ 46.3 ผู้ปกครองมีความเข้มงวดในการควบคุมพฤติกรรมระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 39.0 และร้อยละ 14.7 ผู้ปกครองมีความเข้มงวดในการควบคุมพฤติกรรมระดับต่ำ และระดับสูง ตามลำดับรายละเอียดดังตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 การควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครองของนักเรียน 218 คน

ระดับการควบคุมพฤติกรรมของผู้ปกครองในการทำกรรม	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ	85	39.0
ปานกลาง	101	46.3
สูง	32	14.7

การสนับสนุนและการควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง

การสนับสนุนและการควบคุมพฤติกรรมนักเรียนของผู้ปกครองรายข้อ พบว่าผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้มากที่สุด ตามลำดับดังนี้ ร้อยละ 39.9 สนับสนุนให้เล่นกีฬา ออกกำลังกาย รองลงมาร้อยละ 33.0 สนับสนุนให้ทำกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ และร้อยละ 30.3 สนับสนุนให้ทำกิจกรรมจิตอาสาและสำหรับความเข้มงวดในการควบคุมพฤติกรรมของผู้ปกครอง พบว่านักเรียนร้อยละ 36.2 ผู้ปกครองเข้มงวดในเรื่องการเรียนมาก ร้อยละ 27.1 ผู้ปกครองเข้มงวดในเรื่องการแต่งตัวมากและร้อยละ 24.8 ผู้ปกครองเข้มงวดในเรื่องการคบเพื่อนเพศเดียวกันมาก ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงพฤติกรรมที่ผู้ปกครองไม่เข้มงวด หรือไม่ได้มีการควบคุม พบว่านักเรียนร้อยละ 21.1 ผู้ปกครองไม่เข้มงวดหรือควบคุมในเรื่องการออกไปเที่ยวกับเพื่อนหรือเที่ยวกลางคืน ร้อยละ 14.2 ผู้ปกครองไม่เข้มงวดหรือควบคุมในการคบเพื่อนเพศเดียวกันและร้อยละ 10.6 ผู้ปกครองไม่เข้มงวดหรือควบคุมในการคบเพื่อนต่างเพศ รายละเอียดดังตาราง 4.18

ตารางที่ 4.18 การสนับสนุนและการควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง ของนักเรียน 218 คน

การสนับสนุนและ การควบคุมของผู้ปกครอง	มาก		ปานกลาง		น้อย		ไม่เคย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การสนับสนุนของผู้ปกครอง								
สนับสนุนให้เล่นกีฬาออก กำลังกาย	87	39.9	93	42.7	32	14.7	6	2.8
สนับสนุนให้ทำกิจกรรมที่ นักเรียนสนใจ	72	33.0	94	43.1	39	17.9	13	6.0
สนับสนุนให้ทำกิจกรรมจิตอาสา คอยดูแลเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆที่	66	30.3	93	42.7	46	21.1	13	6.0
ชอบทำในช่วงหลังเลิกเรียน วันหยุดหรือปิดเทอม	64	29.4	102	46.8	41	18.8	11	5.0
ให้ความสนใจและสนับสนุน ในเรื่องที่คิดและรู้สึก	62	28.4	111	50.9	35	16.1	10	4.6
สนับสนุนในเรื่องที่สนใจหรือ ต้องการจะทำ	60	27.5	117	53.7	30	13.8	11	5.0
การควบคุมของผู้ปกครอง								
การเรียน	79	36.2	116	53.2	18	8.3	5	2.3
การแต่งตัว	59	27.1	111	50.9	32	14.7	16	7.3
การคบเพื่อนเพศเดียวกัน	54	24.8	106	48.6	27	12.4	31	14.2
การเล่นอินเทอร์เน็ต	47	21.6	101	46.3	49	22.5	21	9.6
การคบเพื่อนต่างเพศ	42	19.3	105	48.2	48	22.0	23	10.6
การออกไปเที่ยวกับเพื่อน หรือเที่ยวกลางคืน	40	18.3	79	36.2	53	24.3	46	21.1

4.8 ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนร้อยละ 92.7 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในระดับต่ำ ร้อยละ 5.0 และร้อยละ 2.3 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในระดับปานกลางและระดับสูง ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน 218 คน

ระดับพฤติกรรมความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ	202	92.7
ปานกลาง	11	5.0
สูง	5	2.3

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์รายชื่อ พฤติกรรมเสี่ยงที่นักเรียนปฏิบัติอยู่เป็นประจำหรือบ่อยครั้ง เรียงตามลำดับดังนี้ นักเรียนร้อยละ 37.7 ดื่มสุราหรือของมีเมาต่างๆเช่น เบียร์ สพาย รองลงมาร้อยละ 24.3 แสดงความรักกับแฟน/คูรัก หรือเพื่อนต่างเพศ โดยการจับมือ โอบไหล่-เอว และร้อยละ 18.8 สูบบุหรี่อยู่เป็นประจำและบ่อยครั้ง รายละเอียดดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน 218 คน

	เป็นประจำ		บ่อยครั้ง		บางครั้ง		ไม่เคยเลย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ดื่มสุราหรือของมีเมาต่างๆ เช่นเบียร์ สพาย	23	10.6	59	27.1	92	42.2	44	20.2
แสดงความรักกับแฟน/คูรัก หรือเพื่อนต่างเพศ โดยการจับ มือ โอบไหล่ - เอว	13	6.0	40	18.3	70	32.1	95	43.6
สูบบุหรี่	15	6.9	26	11.9	43	19.7	134	61.5
นัดพบหรือไปเที่ยวกับแฟน/ คูรักหรือเพื่อนต่างเพศ ตาม ลำพังในที่ลับตา	12	5.5	15	6.9	61	28.0	130	59.6

ตารางที่ 4.20 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

	เป็นประจำ		บ่อยครั้ง		บางครั้ง		ไม่เคยเลย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ใช้ยาหรือสารเสพติดต่างๆ เช่นยาอี /ยาเลิฟ	8	3.7	12	5.5	14	6.4	184	84.4
แสดงความรักกับแฟน/คูรัก หรือเพื่อนต่างเพศ โดยการกอด จูบ ลูบ เล้าโลมสัมผัสร่างกาย	8	3.7	23	10.6	51	23.4	136	62.4
ไปค้างคืนเที่ยวพักผ่อนกับ แฟน/คูรักหรือเพื่อนต่างเพศ	12	5.5	13	6.0	33	15.1	160	73.4
อ่านหนังสือ/ภาพยนตร์/คลิป วิดีโอกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	19	8.7	20	9.2	64	29.4	115	52.8
สำเร็จความใคร่ให้กับแฟน/ คูรักหรือเพื่อนต่างเพศ	11	5.0	12	5.5	28	12.8	167	76.6

4.9 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

4.9.1 ปัจจัยนำกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

ในการวิเคราะห์ปัจจัยนำที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามลักษณะของตัวแปรที่เป็นเชิงคุณภาพและตัวแปรเชิงปริมาณ ซึ่งปัจจัยนำที่เป็นตัวแปรเชิงคุณภาพ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาที่เรียน การอยู่ร่วมกันของบิดามารดา ความเพียงพอของเงินที่ได้รับรายเดือน ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว ความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง ความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัว การเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และปัจจัยนำที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณ ได้แก่ อายุ ทศนคติเรื่องเพศ การควบคุมตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายต่อเดือน

1) ปัจจัยนำที่เป็นตัวแปรเชิงคุณภาพกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่านักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนหญิง ($p < 0.001$) ระดับการศึกษา

ที่กำลังศึกษาในปัจจุบัน พบว่านักเรียนในระดับปวช. 1 และระดับปวส. 1 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนในระดับอื่นๆ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อทดสอบทางสถิติไม่พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความแตกต่างกันระหว่างระดับชั้นเรียน ($p=0.135$)

นักเรียนที่เรียนในสาขาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน ($p<0.001$) นักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด 3 ลำดับแรกคือนักเรียนที่เรียนในสาขาเทคนิคยานยนต์ แม่พิมพ์โลหะ และช่างกลโรงงาน และนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์น้อยที่สุด 3 ลำดับคือนักเรียนที่เรียนในสาขาการตลาด สาขาการบัญชี และสาขาช่างเชื่อมโลหะ

การอยู่ร่วมกันของบิดามารดาพบว่านักเรียนที่บิดาและหรือมารดาถึงแก่กรรม มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกันและแยกกันอยู่ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อทดสอบทางสถิติไม่พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความแตกต่างกันระหว่างการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา ($p=0.126$)

ความเพียงพอของเงินที่ได้รับรายเดือนที่แตกต่างกันนักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($p=0.004$) นักเรียนที่มีเงินไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายในแต่ละเดือนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มีเงินเพียงพอต่อการใช้จ่ายในแต่ละเดือน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนไม่แตกต่างกัน สำหรับนักเรียนที่มาจากรอบครัวที่ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับผู้ปกครองและมีความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัวแตกต่างกัน ($p\text{-values}>.05$) สำหรับนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่ผู้ปกครอง/บิดา-มารดา เลี้ยงดูแบบให้ความเป็นอิสระ/คอยเป็นที่ปรึกษา/ควบคุมเข้มงวด/ไม่ค่อยมีเวลาดูแลมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนไม่แตกต่างกัน ($p=.637$) รายละเอียดดังตาราง 4.21

ตารางที่ 4.21 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่าง ๆ กัน

คุณลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน ตัวอย่าง	พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์			p-value ¹
		เฉลี่ย	มัธยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	
เพศ					<0.001
ชาย	151	7.03	5.00	6.27	
หญิง	69	3.19	3.00	3.11	
ระดับการศึกษา					0.135
ระดับปวช.1	73	6.99	5.00	7.16	
ระดับปวช.2	47	5.09	4.00	4.00	
ระดับปวช.3	49	4.65	3.00	5.04	
ระดับปวส.1	38	6.47	4.50	5.73	
ระดับปวส.2	13	4.46	3.00	3.67	
สาขาที่เรียน					<0.001
การจัดการทั่วไป	12	4.83	2.50	4.15	
การตลาด	14	3.00	1.50	5.13	
การบัญชี	21	3.24	3.00	2.36	
การโรงแรม	19	4.53	4.00	3.82	
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	25	4.60	3.00	4.37	
ช่างกลโรงงาน	29	6.66	5.00	6.11	
ช่างก่อสร้าง	5	6.40	0.00	8.88	
ช่างเชื่อมโลหะ	13	3.54	4.00	1.56	
ช่างไฟฟ้ากำลัง	34	6.47	6.00	4.73	
เทคนิคยานยนต์	27	11.26	10.00	8.05	
แม่พิมพ์โลหะ	5	8.60	4.00	10.78	
วิจิตรศิลป์	6	6.33	5.00	6.38	
อิเล็กทรอนิกส์	10	3.60	3.50	2.99	

¹ p-value โดยใช้ oneway Anova

ตาราง 4.21 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่าง ๆ กัน (ต่อ)

คุณลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน ตัวอย่าง	พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์			p-value
		เฉลี่ย	มัธยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	
การอยู่ร่วมกันของบิดามารดา					0.126
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	141	6.11	4.00	6.11	
บิดามารดาแยกกันอยู่	60	4.67	3.00	4.78	
บิดาและ/หรือมารดา ถึงแก่กรรม	19	7.37	6.00	5.45	
ความเพียงพอของเงินที่ได้รับรายเดือน					.004
เพียงพอ	102	6.85	5.00	6.57	
เพียงพอและมีเหลือเก็บ	64	3.70	2.50	3.51	
เพียงพอแต่ไม่มีเหลือเก็บ	32	5.91	4.00	5.65	
ไม่เพียงพอ	22	7.09	6.00	5.74	
ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว					.282
รักใคร่ปรองดองอยู่ ด้วยกันอย่างมีความสุข	130	5.56	4.00	5.56	
รักใคร่กันดีแต่มีทะเลาะ เบาะแว้งกันบ้าง	68	6.78	5.00	6.63	
มีความใกล้ชิดกันน้อย มากมักมีข้อขัดแย้งหรือ ทะเลาะกันเป็นประจำ	10	5.20	4.50	4.02	
ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	12	3.75	3.50	2.14	
ความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง					.726
รักใคร่ปรองดองอยู่ ด้วยกันอย่างมีความสุข	132	5.56	4.00	5.41	
รักใคร่กันดีแต่มีทะเลาะ เบาะแว้งกันบ้าง	71	6.23	4.00	6.49	

ตาราง 4.21 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่าง ๆ กัน (ต่อ)

คุณลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน ตัวอย่าง	พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์			p-value
		เฉลี่ย	มัธยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	
มีความใกล้ชิดกันน้อย มากมักมีข้อขัดแย้งหรือ ทะเลาะกันเป็นประจำ	11	7.00	5.00	6.28	
ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	6	4.67	3.50	2.25	
ความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัว					.637
รักใคร่ปรองดองอยู่ ด้วยกันอย่างมีความสุข	134	5.60	4.50	5.13	
รักใคร่กันดีแต่มีทะเลาะ เบาะแว้งกันบ้าง	69	5.90	5.90	6.69	
มีความใกล้ชิดกันน้อย มากมักมีข้อขัดแย้งหรือ ทะเลาะกันเป็นประจำ	9	10.33	15.00	7.35	
ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	8	3.88	4.00	2.59	
การเลี้ยงดูของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง					.637
ให้อิสระคิดเอง และ ตัดสินใจเอง	112	6.20	4.00	6.22	
คอยเป็นที่ปรึกษาให้ ทุกเรื่อง	75	5.20	4.00	4.92	
ควบคุมเข้มงวด ไม่ ปล่อยให้เป็นอิสระ	25	5.64	4.00	6.31	
ไม่ค่อยมีเวลาดูแล	8	7.00	5.50	4.66	

2) ปัจจัยนำที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

จากการวิเคราะห์ พบว่า อายุ ทัศนคติเรื่องเพศไม่ว่าจะเป็น ทัศนคติในการพูดคุยเรื่องเพศทัศนคติในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรักทัศนคติในการแสดงความรักระหว่างเพศ

และการรักษานวลสงวนตัวทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานการเห็นคุณค่าในตนเอง เกรดเฉลี่ย และค่าใช้จ่ายต่อเดือน เพิ่มขึ้นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ลดลง

ทั้งนี้ยังพบว่า ทัศนคติในการพูดคุยเรื่องเพศทัศนคติในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรักทัศนคติในการแสดงความรักระหว่างเพศและการรักษานวลสงวนตัวทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานทัศนคติเรื่องเพศ เกรดเฉลี่ยเพิ่มขึ้นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -values $< .05$) รายละเอียดดังตาราง 4.22

ตารางที่ 4.22 Pearson's Correlations ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำนวนนักเรียน 218 คน

	Pearson's Correlations	p value ¹
อายุ	-.019	.782
ทัศนคติในการพูดคุยเรื่องเพศ	-.215	.001
ทัศนคติในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรัก	-.439	.000
ทัศนคติในการแสดงความรักระหว่างเพศและการรักษานวลสงวนตัว	-.342	.000
ทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน	-.438	.000
ทัศนคติ/ค่านิยมเรื่องเพศ	-.505	.000
การควบคุมตนเอง/ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรม/สถานการณ์	-.129	.056
การเห็นคุณค่าในตนเอง	-.070	.304
เกรดเฉลี่ย	-.232	.001
ค่าใช้จ่ายต่อเดือน	-.020	.764

¹ p value โดยใช้ t-test for correlation

4.9.2 ปัจจัยเอื้อกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

ในการวิเคราะห์ปัจจัยเอื้อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามลักษณะของตัวแปรที่เป็นเชิงคุณภาพและตัวแปรเชิงปริมาณ ซึ่งปัจจัยเอื้อที่เป็นตัวแปรเชิงคุณภาพ ได้แก่ ลักษณะและการพักอาศัย และปัจจัยเอื้อที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณ ได้แก่ การเข้าถึงสถานบันเทิง

1) ปัจจัยเอื้อที่เป็นตัวแปรเชิงคุณภาพกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

เมื่อจำแนกตามลักษณะที่พักอาศัยและการพักอาศัยกับบิดา-มารดาที่แตกต่างกันในปัจจุบัน พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนไม่แตกต่างกัน (p-values >.05) รายละเอียดดังตาราง 4.23

ตารางที่ 4.23 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่างๆกัน

	จำนวน ตัวอย่าง	พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์			p-value ¹
		เฉลี่ย	มัธยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
ลักษณะที่พักอาศัยในปัจจุบัน					.913
บ้าน	178	5.85	4.00	5.71	
อพาร์ทเมนต์/คอนโด	18	5.72	3.00	5.80	
หอพัก	18	5.22	4.00	4.86	
ห้องเช่า/บ้านเช่า	6	7.17	3.50	9.99	
พักอาศัยกับ บิดามารดา					.318
ไม่ใช่	30	6.80	4.50	6.27	
ใช่	190	5.67	4.00	5.67	

¹ p-value โดยใช้ oneway Anova

2) ปัจจัยเอื้อที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

มีสถานบันเทิงที่อยู่ใกล้โรงเรียนภายในระยะทาง 5 กิโลเมตร และการใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา เพิ่มขึ้นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นตามไปด้วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-values<.05) รายละเอียดดังตาราง 4.24

ตารางที่ 4.24 Pearson's Correlations ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำนวนนักเรียน 218 คน

	Pearson's Correlations	p value ¹
มีสถานบันเทิงที่อยู่ใกล้โรงเรียนภายในระยะทาง 5 กิโลเมตร	.147	.029
มีสถานบันเทิงที่อยู่ใกล้ที่พักอาศัยภายในระยะทาง 5 กิโลเมตร	.037	.586
การใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา	.447	.000

¹ p value โดยใช้ t-test for correlation

4.9.3 ปัจจัยเสริมกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

ในการวิเคราะห์ปัจจัยเสริมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามลักษณะของตัวแปรที่เป็นเชิงคุณภาพและตัวแปรเชิงปริมาณ ซึ่งปัจจัยเสริมที่เป็นตัวแปรเชิงคุณภาพ ได้แก่ ประสบการณ์การเคยมีแฟนหรือคนรัก และปัจจัยเสริมที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณ ได้แก่ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน การเปิดรับและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การควบคุมกำกับของผู้ปกครอง

1) ปัจจัยเสริมที่เป็นตัวแปรเชิงคุณภาพกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

เมื่อพิจารณาในเรื่องของประสบการณ์การมีแฟนหรือคนรัก พบว่านักเรียนที่เคยมีแฟนหรือคนรักจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่ไม่เคยมีแฟนหรือคนรัก แต่อย่างไรก็ตามไม่พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.056$) รายละเอียดดังตาราง 4.25

ตารางที่ 4.25 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่าง ๆ กัน

คุณลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน ตัวอย่าง	พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์			p-value ¹
		เฉลี่ย	มัธยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
เคยมีแฟนหรือคนรัก					.056
ไม่เคย	65	4.68	3.00	5.34	
เคย	155	6.30	5.00	5.87	

¹ p-value โดยใช้ oneway Anova

2) ปัจจัยเสริมที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

การเปิดรับและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนการเข้มงวดของผู้ปกครองกับพฤติกรรมของนักเรียน เพิ่มขึ้นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นตามไปด้วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-values}<.05$) รายละเอียดดังตาราง 4.26

ตารางที่ 4.26 Pearson's Correlations ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

	Pearson's Correlations	p value ¹
การเปิดรับและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	.458	.000
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน	.618	.000
การสนับสนุนของผู้ปกครองให้นักเรียนทำกิจกรรม	-.027	.685

¹ p value โดยใช้ t-test for correlation

ตารางที่ 4.26 Pearson's Correlations ระหว่างตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ (ต่อ)

	Pearson's Correlations	p value ¹
การเข้มงวดของผู้ปกครองกับพฤติกรรมของนักเรียน	.208	.002
การควบคุมและการสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมของผู้ปกครอง	.101	.136

¹ p value โดยใช้ t-test for correlation

ตัวแปรที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้แก่ การใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือน การสนับสนุนของผู้ปกครองให้ทำกิจกรรม การเข้มงวดของผู้ปกครองกับพฤติกรรมของนักเรียน อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน และการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ เมื่อควบคุมตัวแปรกลุ่มที่ 1 ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน ผลการเรียน สถานภาพ การอยู่ร่วมกันของบิดามารดาการเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ค่านิยมทางเพศ และการพักอาศัยในปัจจุบัน วัยรุ่นที่มีคะแนนการใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือน คะแนนการเข้มงวดของผู้ปกครองกับพฤติกรรมของนักเรียน คะแนนอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน และคะแนนการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศมาก จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าผู้ที่มีคะแนนน้อย สำหรับนักเรียนที่ผู้ปกครองสนับสนุนให้ทำกิจกรรมจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์น้อยกว่า จึงกล่าวได้ว่าปัจจัยเอื้อต่อไปนี้ การใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือน และปัจจัยเสริม อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ ความเข้มงวดของผู้ปกครอง การสนับสนุนให้ทำกิจกรรม มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ วัยรุ่นที่มีการเข้าสถานบันเทิง ผู้ปกครองมีความเข้มงวด มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าแต่อย่างไรก็ตาม พบว่าวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีความเข้มงวดมากจะมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่า การสนับสนุนให้วัยรุ่นมีกิจกรรม จะลดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ สำหรับปัจจัยเสริมทั้ง 2 ปัจจัยที่ศึกษา พบว่าวัยรุ่นที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนและการเข้าถึงและการรับข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศที่มากกว่าจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้นเช่นกัน รายละเอียดดังตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน 218 คน

ตัวแปร	b	SE(b)	b _{adj}	p-value	95.0% CI of B	
					LB	UB
(Constant)	1.039	6.028		.863	-10.851	12.928
ปัจจัยนำ กลุ่ม 1						
เพศ (0=ชาย, 1=หญิง)	.990	.730	.080	.177	-.450	2.431
อายุ(ปี)	.167	.218	.057	.444	-.263	.598
ระดับการศึกษา ²						
ED1	2.839	1.526	.233	.064	-.170	5.848
ED2	.788	1.480	.057	.595	-2.132	3.708
ED3	.660	1.367	.048	.630	-2.036	3.355
ED4	2.620	1.361	.172	.056	-.065	5.305
ผลการเรียน	-.610	.628	-.052	.332	-1.849	.628
สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา ²						
par1	-.675	.713	-.052	.345	-2.082	.732
par2	1.024	1.142	.050	.371	-1.229	3.276
การเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ²						
care1	-.730	.660	-.060	.270	-2.033	.572
care2	-.919	.939	-.051	.329	-2.771	.933
care3	-.001	1.580	.000	.999	-3.118	3.116
ปัจจัยนำ กลุ่ม 2						
ทัศนคติในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรัก ¹	-.979	.775	-.081	.208	-2.508	.550
ทัศนคติในการแสดงความรักระหว่างเพศและการรักนวลสงวนตัว ¹	-.733	.865	-.053	.398	-2.440	.974
ทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน ¹	-.165	.547	-.022	.763	-1.244	.915
ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรม/สถานการณ์ ¹	.062	.479	.007	.897	-.882	1.006
ปัจจัยเอื้อ						
พักอาศัยกับบิดามารดา (0= ไม่ใช่, 1=ใช่)	-.819	1.011	-.048	.419	-2.812	1.174
พักอาศัยกับพี่น้อง (0= ไม่ใช่, 1=ใช่)	.952	.630	.076	.132	-.290	2.195
การใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือน ¹	.494	.109	.258	.000	.280	.708

ตารางที่ 4.27 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน 218 คน (ต่อ)

ตัวแปร	b	SE(b)	b _{adj}	p-value	95.0% CI of B	
					LB	UB
ปัจจัยเสริม						
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ¹	.250	.070	.271	.000	.112	.389
การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ¹	.118	.048	.156	.015	.024	.213
การสนับสนุนของผู้ปกครองให้ทำกิจกรรม ¹	-.176	.081	-.120	.031	-.335	-.017
การเข้มงวดของผู้ปกครองกับพฤติกรรมของนักเรียน ¹	.258	.095	.157	.007	.071	.445
¹ คะแนน $R^2 = .554$ $R^2_{adj} = .501$ Standard error of the estimates=4.058						
² ตัวแปร Dummy						
ระดับการศึกษา	ED1	ED2	ED3	ED4		
ปวช1	0	0	0	0		
ปวช2	1	0	0	0		
ปวช3	0	1	0	0		
ปวส1	0	0	1	1		
ปวส2	0	0	0	1		
สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา	par1	part2				
อยู่ร่วมกัน	0	0				
ไม่ได้อยู่ร่วมกัน	1	0				
บิดา หรือมารดาเสียชีวิต	0	1				
ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว	care1	care2	care3			
ให้อิสระ คิดเองและตัดสินใจเอง	0	0	0			
คอยเป็นที่ปรึกษาให้ทุกเรื่อง	1	0	0			
ควบคุม เข้มงวดไม่ปล่อยให้ให้อิสระ	0	1	0			
ไม่ค่อยมีเวลาดูแล	0	0	1			

4.10 อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ เพื่อประเมินพฤติกรรมเสี่ยง และอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง

ปัจจัยนำ ปัจจัยเสริม และปัจจัยเอื้อกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนในจังหวัดสมุทรปราการ

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยพฤติกรรมเสี่ยงที่นักเรียนปฏิบัติอยู่เป็นประจำหรือบ่อยครั้ง ส่วนใหญ่คือ ดื่มสุราหรือของมีเมาต่างๆเช่น เบียร์ สบาย มีการแสดงความรักกับแฟน/คูรัก หรือเพื่อนต่างเพศ โดยการจับมือ โอบไหล่-เอว สูดบุหรี่อยู่เป็นประจำและบ่อยครั้ง และอ่านหนังสือ/ภาพยนตร์/คลิปวิดีโอ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของปัทมา รักแก้ว ที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดพัทลุง พบว่า พฤติกรรมที่ชักนำการไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ คือการดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ การสัมผัสร่างกายเพศตรงข้าม การเข้าสู่สื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (ปัทมา, 2553) ดังนั้นถึงแม้ว่าการที่นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในระดับต่ำ แต่มีการดื่มสุราหรือของมีเมาต่างๆและการสัมผัสร่างกายเพศตรงข้ามอยู่เป็นประจำบ่อยครั้งนั้น ย่อมเป็นการแสดงถึงพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้เช่นกัน เนื่องจากการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หากดื่มในปริมาณที่มากจะส่งผลต่อการควบคุมตนเองหรือการสัมผัสร่างกายเพื่อแสดงถึงความรัก เช่นการจับมือ โอบไหล่-เอว หากอยู่ในบริเวณที่ลับตาผู้คนมีสิ่งกระตุ้น/สิ่งเร้าอาจจะทำให้ไม่สามารถยับยั้งชั่งใจหรือควบคุมตนเองได้

เพศ พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) โดยนักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนหญิง วัฒนธรรมและสังคมไทย ยังคงมี 2 มาตรฐาน คือพฤติกรรมบางอย่างเพศชายทำได้ สังคมให้การยอมรับ ส่วนเพศหญิงไม่สามารถทำได้ หากทำไปแล้วจะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมหรือถูกต่อต้านจากสังคม ประกอบกับวัฒนธรรมไทยมุ่งหวังที่จะให้เพศหญิงอยู่ในกรอบอย่างเคร่งครัดมากกว่าเพศชาย เพศหญิงมีการรักษานวลสงวนตัว ส่วนเพศชายเป็นเพศที่มีอิสระเสรีผู้ปกครองไม่เคร่งครัดในเรื่องการปฏิบัติตนกับเพศตรงข้ามเพราะถือว่าเพศชายเป็นฝ่ายไม่เสียหาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอังคณา เพชรภาพ (2551)

ระดับการศึกษา พบว่านักเรียนระดับปวช.1 และระดับ ปวส.1 มีพฤติกรรมเสี่ยงมากกว่านักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนในระดับ ปวช. 1 เป็นการเปลี่ยนรูปแบบการเรียนมาเป็นสายอาชีพ ลักษณะการเรียน การเข้าเรียนจะแตกต่างจากที่เคยเรียนมาเมื่อครั้งเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อีกทั้งมีความอิสระในการเข้าเรียน หรืออิสระในการเรียนมากกว่าที่ผ่านมา แต่อย่างไรก็ตามไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

สาขาที่เรียน พบว่านักเรียนที่เรียนในสาขาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากลักษณะสาขาวิชาที่เรียนมีรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน ทำให้นักเรียนต้องปรับตัวและมีบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับการเรียนสาขานั้นๆ

รวมทั้งเนื้อหาในสาขาเรียนที่แตกต่างกัน ทำให้การเรียนรู้ ความคิด และมุมมองที่แตกต่างกันได้ ส่งผลให้มีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน

ทัศนคติเรื่องเพศ โดยภาพรวม นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ไม่สนับสนุนพฤติกรรมเสี่ยงต่อเรื่องเพศ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟนหรือคนรัก การแสดงความรักระหว่างเพศและการรักนวลสงวนตัว และการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน นั้นพบว่าทัศนคติในเรื่องการแสดงความรักระหว่างเพศและการรักนวลสงวนตัว เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนไม่เห็นด้วยหรือไม่สนับสนุนมากที่สุด ร้อยละ 81.7 สำหรับพฤติกรรมที่นักเรียนเห็นด้วยหรือสนับสนุนมากที่สุดคือการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน พบร้อยละ 21.1

เมื่อพิจารณาทัศนคติเรื่องเพศของแต่ละด้านพบว่า **ด้านการพูดคุยเรื่องเพศ** นักเรียนเห็นด้วยว่าเพื่อนเพศเดียวกันสถาบันเดียวกันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ อย่างไรก็ตามพบว่านักเรียนไม่เห็นด้วยว่าการพูดคุยเรื่องเพศสัมพันธ์/การคุมกำเนิดในวัยเรียนเป็นเรื่องที่น่าอายและไม่เห็นด้วยว่าเพื่อนต่างเพศต่างสถาบันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ **ด้านการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟนหรือคนรัก** นักเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการมีแฟน/คนรักในวัยเรียนเป็นเรื่องปกติและไม่เห็นด้วยว่าการมีแฟน/คนรัก หลายนๆคนในขณะเดียวกันเป็นเรื่องปกติ **ด้านการแสดงความรักระหว่างเพศและการรักนวลสงวนตัว** นักเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการจับมือถือแขนกับแฟน/คนรักเป็นเรื่องปกติ และเห็นด้วยว่าผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ไม่ดีนอกจากนี้ยังไม่เห็นด้วยว่า การที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กันเป็นการแสดงออกถึงความรัก **ด้านการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน** นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนมากกว่า 2 คนขึ้นไปในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องน่าสนุกและตื่นเต้น

สอดคล้องกับบทสรุปพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ว่าการกระทำหรือพฤติกรรม การปฏิบัติของนักเรียนที่ทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรโดยมีเหตุผลที่ไม่สนับสนุนให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร คือการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอาจทำให้เสียการเรียนอาจทำให้ต้องลาออกจากการศึกษา อีกทั้งยังไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรได้เมื่อตั้งครรภ์ในวัยเรียนการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีกำบังอาจทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งปัจจัยด้านจิตสังคม (Psychosocial factor) โดยธรรมชาติของมนุษย์จะมีความต้องการทางจิตสังคมที่ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อควบคุมพฤติกรรมมนุษย์ อิริคสัน (Ericson 1978) ได้อธิบายอีกว่าพฤติกรรมของบุคคลนอกจากเกิดการผลักดันของแรงขับทางเพศ ซึ่งเป็นแรงขับตามธรรมชาติแล้วยังขึ้นกับตัวแปรทางสังคมด้วย โดยบุคคลแต่ละบุคคลจะพบกับวิกฤตการณ์ทางจิตใจอันเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หากปรับตัวเข้ากับวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นได้จะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ดี แต่ถ้าไม่สามารถปรับตัวได้ อาจทำให้เกิดความล้มเหลวในการดำรงชีวิตในสังคม โดยเฉพาะวัยรุ่นเป็นช่วงที่ค้นหาความต้องการที่แท้จริงของตนเกี่ยวกับเป้าหมายในชีวิต และวัยรุ่นแต่ละคนนั้นมีพฤติกรรมอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับ

ปัจจัยต่างๆ ที่เด็กได้เรียนรู้และได้รับตลอดเวลาตั้งแต่วัยทารก ในปัจจุบันสภาพแวดล้อมในสังคม มีอิทธิพลเหนือจิตใจและอารมณ์ของเด็กวัยรุ่น เนื่องจากธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ทั้งจากสิ่งแวดล้อม การสังเกตพฤติกรรมของบุคคลในสังคม ในขณะที่เดียวกันก็เป็นวัยที่มีความรู้สึกไวต่อสิ่งกระตุ้น ดังนั้นเพื่อเข้าใจถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นนั้นจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยเฉพาะอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัวของวัยรุ่น

การควบคุมตนเอง พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการควบคุมตนเอง/ความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมหรือสถานการณ์อยู่ในระดับสูง สามารถหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคน สามารถยับยั้งชั่งใจตนเองไม่ให้มีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศได้แม้เกิดอารมณ์ทางเพศแล้วก็ตาม และสามารถปฏิเสธแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ ได้เมื่อถูกชวนไปเที่ยวค้างคืนที่อื่นหรือต่างจังหวัดโดยลำพังสองต่อสองเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการกำหนดตนเองของบุคคล ด้านความคิด ความรู้สึก และการกระทำให้เป็นไปในทิศทางที่บุคคลต้องการ ไม่ว่าจะเผชิญปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ หรืออยู่ในสถานการณ์ที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในใจ (Bandura, 1997) โดยนักเรียนส่วนใหญ่สามารถมีการควบคุมสิ่งเร้า (stimulus control) และการควบคุมผลการกระทำ (self-perceived consequence) ได้เป็นอย่างดี

การเห็นคุณค่าในตนเอง พบว่านักเรียนส่วนใหญ่เห็นคุณค่าในตนเองอยู่ระดับปานกลาง โดยนักเรียนเห็นว่าตนเองมีคุณค่าทัดเทียมกับผู้อื่น จะคิดถึงตัวเองในทางที่ดี มีความพึงพอใจในตนเองและไม่เห็นว่าตนเองเป็นคนไร้ประโยชน์ และทำอะไรไม่สำเร็จเลย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ของ Mussen, (1996) กล่าวว่าลักษณะของผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเอง เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง เห็นว่าตนเองมีคุณค่า มีความสามารถ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีลักษณะเป็นผู้นำมากกว่าผู้ตาม กล้าแสดงออก และสามารถปรับตัวได้ดี มีสุขภาพกาย และสุขภาพใจที่แข็งแรง ฯลฯ มีคุณลักษณะพื้นฐานของการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งบุคคลใช้เป็นเครื่องตัดสินว่าตนประสบความสำเร็จ ซึ่งมีอยู่ 4 ประการ คือ (Coopersmith, 1981) 1) การรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ (Competence) รับรู้ว่าคุณสามารถทำงานได้สำเร็จตามเป้าหมาย สามารถเผชิญอุปสรรคและปัญหาต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตด้วยความมั่นใจปรับตัวได้ดีและสามารถดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) การรับรู้ว่าคุณมีความสำคัญ (Significance) เมื่อบุคคลได้รับการยอมรับอย่างเหมาะสมรู้สึกว่าคุณเป็นที่รักของบุคคลอื่น มีประโยชน์และเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวและสังคม 3) การรับรู้ว่าคุณมีอำนาจ (Power) เมื่อบุคคลรู้สึกว่าคุณมีอิทธิพลในการควบคุมชีวิตของตนเองและต่อเหตุการณ์ต่างๆ รอบตัว มีความเชื่อมั่นในอำนาจการกระทำของตนว่าจะก่อให้เกิดผลตามที่ต้องการ และมีความสามารถในการกระทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้ด้วยตนเอง และ 4) การรับรู้ว่าคุณมีคุณความดี (Virtue) เมื่อบุคคลมีการปฏิบัติตัวสอดคล้องกับศีลธรรมจริยธรรม

ค่านิยมและวัฒนธรรมประเพณีมองโลกในแง่ดีพอใจในชีวิตที่เป็นอยู่ มีการแสดงออกของความคิดและถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

การเข้าถึงสถานบันเทิง พบว่าภายในระยะทาง 5 กิโลเมตร นักเรียนส่วนใหญ่มีร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตอยู่ใกล้บ้าน และใกล้โรงเรียน และพบว่าการมีสถานบันเทิงที่อยู่ใกล้โรงเรียนภายในระยะทาง 5 กิโลเมตร มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อธิบายได้ว่าการมีสถานบันเทิงใกล้สถานศึกษานั้น เป็นตัวกระตุ้นทำให้นักเรียนเกิดความอยากเที่ยว อยากลอง อยากรู้ว่าในสถานที่เหล่านั้นเป็นอย่างไร

ความถี่ในการใช้สถานบันเทิงในรอบ 3 เดือน พบว่าในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมาส่วนใหญ่เคยใช้บริการสวนอาหาร/ห้องอาหารบ่อยครั้ง และเคยใช้บริการร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตบ่อยครั้ง เนื่องจากเห็นว่าค่าใช้จ่ายในการใช้บริการของสวนอาหาร/ห้องอาหาร และร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตมีค่าใช้จ่ายในการใช้บริการที่ถูกกว่าสถานบริการอย่างอื่น ซึ่งความถี่ในการใช้บริการในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) โดยหากมีการใช้บริการสถานบันเทิงเพิ่มขึ้น พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

การสนับสนุนของผู้ปกครอง และความเข้มงวด พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการสนับสนุนของผู้ปกครองในการทำกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง และผู้ปกครองมีความเข้มงวดในการควบคุมพฤติกรรมระดับปานกลาง ความเข้มงวดของผู้ปกครอง และการสนับสนุนของผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมในการมีเพศสัมพันธ์ กล่าวคือหากผู้ปกครองมีการสนับสนุนให้ทำกิจกรรมนักเรียนจะมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์น้อย แต่หากผู้ปกครองมีความเข้มงวดมาก จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีความเข้มงวดน้อยกว่า จากการศึกษาของดูลยา จิตตะยโสธร (2551) เรื่องรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู พบว่าการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดควบคุมเป็นการเลี้ยงดูที่ขาดประสิทธิภาพ ส่งผลให้เด็กไม่ค่อยมีความสุข มีความวิตกกังวล หลีกหนีสังคม รู้สึกไม่มั่นคง มีความคับข้องใจสูง ขาดความกระตือรือร้น ซึ่งอาจเป็นสาเหตุทำให้แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่นการเที่ยวเตร่ การให้สารเสพติด หรือหมกมุ่นอยู่กับอินเทอร์เน็ต ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับต่ำ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) กล่าวคือนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนเพิ่มขึ้นจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าเพื่อนยังคงเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก สอดคล้องแนวคิด หรือทฤษฎีทางพฤติกรรมศาสตร์ในรูปแบบการศึกษาแบบองค์รวม (holistic approach) กล่าวว่ กลุ่มเพื่อน เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างค่านิยม ลักษณะนิสัย ตลอดจนพฤติกรรมของเด็กรุ่นเป็นอย่างมาก เพราะวัยรุ่นต้องการการยอมรับจากกลุ่มและจะมีความผูกพันกันมาก

การเลือกคบเพื่อนมีอิทธิพลต่อการครองตนของวัยรุ่นหากคบเพื่อนที่ดีก็ชักพาไปให้มีประสบการณ์ที่ดี สร้างสรรค์และเกิดการพัฒนา ในทางตรงข้ามหากวัยรุ่นคนใดเลือกคบเพื่อนที่ไม่ดี ย่อมมีแนวโน้มที่จะพบกับความล้มเหลวในการครองตนในสังคม

การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ อยู่ในระดับต่ำ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา นักเรียนเข้าดาวน์โหลดรูปโป๊หรือคลิปลามกทางอินเทอร์เน็ตอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง อ่านหนังสือการ์ตูนโป๊ เช่นการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีฉากกอดจูบ ร่วมเพศการ์ตูนเกย์ และเป็นสมาชิกกลุ่ม line หรือfacebook ที่มีการพูดคุยเรื่องเพศ/แลกเปลี่ยนคลิปโป๊หรือคลิปลามก อยู่ในระดับต่ำเช่นกัน สอดคล้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นนั้นมีแนวคิดหรือทฤษฎีทางพฤติกรรมศาสตร์ในรูปแบบการศึกษาแบบองค์รวม (holistic approach) กล่าวได้ว่าในปัจจุบันเป็นยุคของข่าวสารและสารสนเทศที่ไร้พรหมแดน สื่อมวลชนมีอิทธิพลและมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น อีกทั้งความสามารถของวัยรุ่นในการเลือกรับรู้หรือกลั่นกรองข้อมูลจากสื่อยังไม่ดีพอ ทำให้วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพสูง เช่น ดื่มสุรา การมีเพศสัมพันธ์ มีสัดส่วนต่อการดูภาพยนตร์ โทรทัศน์ และฟังเพลงมากกว่าวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ สิ่งพิมพ์และสื่อต่างๆ มีส่วนกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศซึ่งวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเรียนรู้และอยากทำตามสื่อ อันอาจนำมาซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ สอดคล้องกับการศึกษาของดาราวดี นันทขว้าง (2550) ที่พบว่านักเรียนที่เคยใช้คอมพิวเตอร์เข้าเว็บไซต์โป๊ และเคยดูหนังสือโป๊ วิดีโอโป๊ มีความเสี่ยงที่จะมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยใช้สื่อข้างต้น

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จากการทดสอบพบว่านักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนหญิง ($p < 0.001$) เนื่องจากเพศ เมื่ออยู่ในวัยเด็กจะพบว่าเด็กหญิงและเด็กชายจะแตกต่างกันทางด้านร่างกาย เมื่อแรกเกิดเด็กชายจะโตกว่าเด็กหญิงเล็กน้อย ในระยะต่อมาเด็กหญิงจะเจริญเติบโตเร็วกว่าเด็กชาย เมื่อคิดโดยเฉลี่ยแล้วเด็กหญิงจะเจริญทางเพศไปสู่ฉุฉิมภาวะ และโตกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี ในระยะนี้วัยรุ่นมักมีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัว ซึ่งการปรับตัวของวัยรุ่นที่มีปัญหาจะเกี่ยวข้องกับการเริ่มมีพฤติกรรมเสี่ยงในด้านต่างๆของวัยรุ่นตามแนวคิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นนั้นมีแนวคิดหรือทฤษฎีทางพฤติกรรมศาสตร์ในรูปแบบการศึกษาแบบองค์รวม (holistic approach) อีกทั้งนักเรียนที่เรียนในสาขาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน ($p < 0.001$) โดยนักเรียนที่เรียนในสาขาเทคนิคยานยนต์ แม่พิมพ์โลหะและช่างกลโรงงาน และนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์น้อยที่สุด 3 ลำดับคือ นักเรียนที่เรียนในสาขาการตลาด สาขาการบัญชี และสาขาช่างเชื่อมโลหะ ทั้งนี้เนื่องมาจากนักเรียนสาขาเทคนิคยานยนต์ แม่พิมพ์โลหะ และช่างกล

โรงงานโดยส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชาย และอยู่ในช่วงของวัยศึกษาคณะน้องมีความอยากรู้อยากลองมีกลุ่มเพื่อน เป็นปัจจัยหลักในการคิด ตัดสินใจและแสดงออกถึงพฤติกรรมต่างจึงทำให้มีความเสี่ยงมากกว่า นักเรียนที่เรียนในสาขาการตลาด สาขาการบัญชี และสาขาช่างเชื่อมโลหะ และความเพียงพอของเงิน ที่ได้รับรายเดือนที่แตกต่างกันนักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($p=0.004$) โดยนักเรียนที่มีเงินไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายในแต่ละเดือนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มีเงินเพียงพอต่อการใช้จ่ายในแต่ละเดือน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากเมื่อนักเรียนมีเงินไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายจึงมีความจำเป็นที่จะหารายได้เพิ่มเติมด้วยวิธีที่หลากหลายกันไป ซึ่งเป็นโอกาสที่อาจจะทำให้เกิดเลือกทำงานหรือหารายได้อย่างไม่เหมาะสม หรืออยู่ในช่วงหลังเลิกเรียนเกิดความเสี่ยงได้มาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรวรุจ จุฑาสงษ์ (2554) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ในสถานศึกษา อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร พบว่าค่าใช้จ่ายที่ได้รับแต่ละเดือนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ งานวิจัยของ ธนัตถณ ตะพังพินิจการ (2549) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายที่ได้รับเงินเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปัจจัยนำที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่าทัศนคติในการพูดคุยเรื่องเพศทัศนคติในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรักทัศนคติในการแสดงความรักระหว่างเพศและการรักนวลสงวนตัวทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานทัศนคติเรื่องเพศเกรดเฉลี่ย เพิ่มขึ้นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ลดลง นัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-values} < .05$) ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่นักเรียนส่วนใหญ่มีค่านิยมหรือทัศนคติที่ดี โดยมีความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องถึงการเรื่องของเพศสัมพันธ์ ย่อมส่งผลให้นักเรียนส่วนใหญ่สามารถแสดงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ออกมาได้อย่างเหมาะสม เพราะรู้ว่าสิ่งใดควรไม่ควร สิ่งใดทำแล้วเป็นเรื่องที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง รวมถึงจะสามารถคำนึงถึงผลกระทบจากการแสดงออกพฤติกรรมได้เป็นอย่างดี

ปัจจัยเอื้อที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่ามีการใช้บริการสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา เพิ่มขึ้นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นตามไปด้วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-values} < .05$) ทั้งนี้เนื่องจากในปัจจุบันสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวมีอิทธิพลเหนือจิตใจและอารมณ์ของวัยรุ่น ถ้าที่พักอาศัยของเยาวชนอยู่ใกล้แหล่งบันเทิงเรีงรมย์เหล่านั้น ส่งผลให้วัยรุ่นซึ่งมีความอยากรู้อยากเห็น และอยากทดลองในสิ่งใหม่ๆ ตัดสินใจเข้าไปในแหล่งสถานบันเทิง และก่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ คณานิตย์ แสงหิรัญ (2552) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคติดต่อทาง

เพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงในระบบการศึกษานอกโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การเคยไปใช้สถานบันเทิง ผับ บาร์ คาราโอเกะ ความสะดวกในการเดินทาง เวลาในการเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง และการใช้บริการ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กล่าวคือ หากมีการเข้าถึงสถานบันเทิงได้สะดวก ก็จะมีโอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์และมีโอกาสติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ง่ายขึ้น

ปัจจัยเสริมที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่าการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน เพิ่มขึ้นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นตามไปด้วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -values $< .05$) ทั้งนี้เนื่องมาจากสื่อที่กระตุ้นอารมณ์เพศ ในปัจจุบันเป็นยุคของข่าวสารและสารสนเทศที่ไร้พรมแดน สื่อมวลชนมีอิทธิพลและมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น อีกทั้งความสามารถของวัยรุ่นในการเลือกรับรู้หรือกลั่นกรองข้อมูลจากสื่อยังไม่ดีพอ ทำให้วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพสูง เช่น ดื่มสุรา การมีเพศสัมพันธ์ มีสัดส่วนต่อการดูภาพยนตร์ โทรทัศน์ และฟังเพลงมากกว่าวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพสิ่งพิมพ์และสื่อต่างๆ มีส่วนกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศซึ่งวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเรียนรู้และอยากทำตามสื่อ อันอาจนำมาซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ และเพื่อนเป็นบุคคลที่คบหาพูดคุยกัน คอยให้คำปรึกษาในทุกๆ เรื่อง เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมากที่สุดที่จะคอยชักชวนไปในทางที่ดี และทางที่ไม่ดี เนื่องจากเด็กส่วนใหญ่ในวัยนี้เชื่อคำแนะนำของเพื่อนมากกว่าคำแนะนำของคนในครอบครัว ดังนั้นหากมีเพื่อนดี ก็จะชวนกันประพฤติ ปฏิบัติดี เช่น ชวนกันตั้งใจเรียน ช่วยกันทำแต่สิ่งดีๆ ถ้าคบเพื่อนที่ดีก็จะทำให้มีอนาคตสดใส มีหน้าที่การงานที่ดีในอนาคต แต่ถ้าคบเพื่อนที่ไม่ดี ชวนกันไปในทางที่ผิด มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ก็จะทำให้เป็นปัญหาของสังคมได้ อีกทั้งวัยรุ่นเป็นวัยที่เข้าสู่พฤติกรรมทางเพศ ดังนั้นเพื่อนจึงมีอิทธิพลมากต่อความคิดความเชื่อในพฤติกรรมทางเพศ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฬารัตน์ มาสุ (2555) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในจังหวัดอุบลราชธานี พบว่าอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน และงานวิจัยของสมอรุา ไชยสวัสดิ์ (2551) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมืองจังหวัดนครปฐม พบว่าการคบเพื่อน และทักษะชีวิตเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

วัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีความเข้มงวดมากจะมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่า ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่รักอิสระ มีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ชอบการบังคับ หากผู้ปกครองมีความเข้มงวดหรือควบคุมมากเกินไปก็จะเป็นการขัดแย้งกับพฤติกรรมของวัยรุ่นที่ต้องการอิสระ ทำให้แสดงพฤติกรรมของมาในทางตรงกันข้ามเพื่อเป็นการท้าทาย และหากต้องการให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ลดลงผู้ปกครองควรสนับสนุนให้วัยรุ่นทำกิจกรรมที่เขาสนใจ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive research) เพื่อประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ เพื่ออธิบาย ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริมของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ และเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้ออำนาจ และปัจจัยเสริม ที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการนักเรียนอาชีวศึกษา ระดับปวช. 1-3 และปวส. 1-2 ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาในเขตจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 218 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามสรุปผลการศึกษา ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 คุณลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับ ปวช. และปวส. จำนวน 218 คน มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีอายุ 21-29 ปี ระดับการศึกษาของนักเรียน กำลังศึกษาอยู่ในระดับปวช. สำหรับสาขาที่เรียนเรียนในสาขาช่าง ได้แก่ ช่างกลโรงงาน ช่างก่อสร้าง ช่างเชื่อมโลหะ ช่างไฟฟ้ากำลัง เทคนิคยานยนต์ แม่พิมพ์โลหะ และช่างอิเล็กทรอนิกส์เรียนในสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจโดยมีเกรดเฉลี่ยในภาคการศึกษาที่ผ่านมา 3.00 ขึ้นไป สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดาแยกกันอยู่ บิดาและหรือมารดาถึงแก่กรรม ผู้ที่สนับสนุนค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนส่วนใหญ่เป็นบิดาและมารดา มีเพียงร้อยละ 1.4 ที่ทำงานและส่งเสียตนเองในการเรียนหนังสือ สำหรับค่าใช้จ่ายที่ได้รับในแต่ละเดือนจากผู้สนับสนุนค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน ไม่เกิน 5,000 บาท นอกจากนี้ นักเรียนบางส่วน ยังทำงานเพื่อหารายได้นอกเหนือจากรายได้ที่ได้รับจากบิดามารดา ความพอเพียงของรายได้เพื่อการใช้จ่ายในแต่ละเดือน ส่วนใหญ่ ร้อยละ 90.4 ระบุว่าเงินที่ได้รับในแต่ละเดือนนั้นมีความเพียงพอในการใช้จ่ายความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 59.2 มีความรักใคร่ปรองดองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขและร้อยละ 60.1 มีความรักใคร่ปรองดองและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขกับผู้ปกครอง ในเรื่องของการเลี้ยงดูของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ร้อยละ 94.8 ผู้ปกครองให้อิสระในการเลี้ยงดู และคอยเป็นที่ปรึกษาให้ทุกเรื่อง การพักอาศัยส่วนใหญ่ ร้อยละ 86.7 พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาโดยลักษณะที่พักอาศัยเป็นบ้าน ร้อยละ 81.2 ประสบการณ์การมีแฟนหรือคนรัก ร้อยละ 71.1 ระบุว่าเคยมีแฟนหรือคนรักมาแล้ว

5.1.2 ทักษะคดีเรื่องเพศ

ทักษะคดีเรื่องเพศโดยรวม พบว่า ร้อยละ 68.2 มีทักษะคดีที่ไม่สนับสนุนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 30.0 มีทักษะคดีก้ำกึ่ง และมีเพียงร้อยละ 1.8 เท่านั้นที่มีทักษะคดีที่สนับสนุนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เมื่อพิจารณาทักษะคดีในรายด้าน พบว่า ร้อยละ 87.3 มีทักษะคดีที่ไม่สนับสนุนพฤติกรรมกรรมการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรัก ร้อยละ 80.9 มีทักษะคดีที่ไม่สนับสนุนการแสดงความรักระหว่างเพศและการรักษานวลสงวนตัว ร้อยละ 69.5 มีทักษะคดีที่ไม่สนับสนุนพฤติกรรมกรรมการพูดคุยเรื่องเพศ อย่างไรก็ตามพบว่าร้อยละ 20.9 มีทักษะคดีที่สนับสนุนการมีเพศสัมพันธ์และหรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน

เมื่อพิจารณาคำตอบรายข้อของทักษะคดีการพูดคุยเรื่องเพศ พบว่าร้อยละ 85.8 เห็นด้วยว่าเพื่อนเพศเดียวกันในสถาบันเดียวกันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ ร้อยละ 56.0 เห็นด้วยว่าเพื่อนเพศเดียวกันต่างสถาบันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ อย่างไรก็ตามพบว่าร้อยละ 67.4 ไม่เห็นด้วยว่าการพูดคุยเรื่องเพศสัมพันธ์/การคุมกำเนิดในวัยเรียนเป็นเรื่องที่น่าอาย และร้อยละ 57.3 ไม่เห็นด้วยว่าเพื่อนต่างเพศต่างสถาบันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ

ทักษะคดีในการคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรัก พบว่าร้อยละ 71.1 ไม่เห็นด้วยว่าการมีแฟน/คนรัก หลายคนในขณะเดียวกันเป็นเรื่องปกติ ร้อยละ 56.4 ไม่เห็นด้วยว่าการคบเพื่อนต่างเพศหลายคนในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องที่ทำทายเป็นร้อยละ 35.8 ไม่เห็นด้วยว่าผู้ชายที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานถือเป็นเรื่องปกติ

ทักษะคดีในการแสดงความรักระหว่างเพศ และการรักษานวลสงวนตัว พบว่าร้อยละ 66.1 เห็นด้วยว่าผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ไม่ดี ร้อยละ 63.8 เห็นด้วยว่าการอยู่ด้วยกันสองต่อสองตามลำพังในที่ลับตากับแฟน/คนรักเป็นเวลานานๆเป็นเรื่องที่ไม่ควรทำ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนร้อยละ 64.7 ไม่เห็นด้วยว่า การที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กัน เป็นการแสดงออกถึงความรัก และร้อยละ 46.8 ไม่เห็นด้วยในว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนถือเป็นเรื่องปกติในสังคมปัจจุบัน

ทักษะคดีในการมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน พบว่าร้อยละ 72.0 ไม่เห็นด้วยว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนมากกว่า 2 คนขึ้นไปในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องน่าสนุก และตื่นเต้น ร้อยละ 69.3 ไม่เห็นด้วยกับการที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศที่เพิ่งรู้จักกันไม่เกิน 1 สัปดาห์ไม่ใช่เรื่องแปลก ตลอดจนร้อยละ 68.3 ไม่เห็นด้วยว่าการที่ผู้หญิงรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกว่าจะแต่งงานเป็นเรื่องล้ำสมัย

5.1.3 การควบคุมตนเอง

ระดับการควบคุมตนเองโดยรวมพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 84.1 มีการควบคุมตนเอง/ความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมหรือสถานการณ์อยู่ในระดับสูง ร้อยละ 11.0 และร้อยละ 4.1 มีการควบคุมตนเอง/ความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมหรือสถานการณ์อยู่ใน

ระดับปานกลางและระดับสูง เมื่อพิจารณาคำตอบรายชื่อของการควบคุมตนเอง/ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมหรือสถานการณ์ พบว่านักเรียนร้อยละ 75.7 สามารถหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคน ร้อยละ 70.6 สามารถยับยั้งชั่งใจตนเองไม่ให้มีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศได้แม้เกิดอารมณ์ทางเพศแล้วก็ตาม และร้อยละ 70.2 สามารถปฏิเสธแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ ได้เมื่อถูกชวนไปเที่ยงค้างคืนที่อื่นหรือต่างจังหวัด โดยลำพังสองต่อสอง

5.1.4 การเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวม พบว่านักเรียนส่วนใหญ่เห็นคุณค่าในตนเองอยู่ระดับปานกลาง ร้อยละ 49.1 ร้อยละ 37.6 และร้อยละ 13.3 เห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับระดับต่ำ และระดับสูง ตามลำดับ เมื่อพิจารณาการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นรายชื่อ พบว่าส่วนใหญ่ นักเรียนเห็นว่าตนเองมีคุณค่าทัดเทียมกับผู้อื่น คิดถึงตัวเองในทางที่ดี และมีความพึงพอใจในตนเอง ตลอดจนไม่เห็นว่าคุณค่าของคนไร้ประโยชน์ และไม่เห็นด้วยที่ว่าฉันทำอะไรไม่สำเร็จเลย ตามลำดับ

5.1.5 การเข้าถึงสถานบันเทิงและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ

การเข้าถึงสถานบันเทิงพบว่าเมื่อพิจารณาถึงสถานบันเทิงที่อยู่ใกล้บ้านและใกล้โรงเรียนภายในระยะทาง 5 กิโลเมตร พบว่านักเรียนมีร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตอยู่ใกล้บ้าน มีสวนอาหาร/ห้องอาหารอยู่ใกล้บ้าน และมีโต๊ะสนุกอยู่ใกล้บ้าน นอกจากนี้แล้วยังพบว่านักเรียนร้อยละ 75.2 มีร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตอยู่ใกล้โรงเรียนภายในระยะทาง 5 กิโลเมตรมีสวนอาหาร/ห้องอาหารอยู่ใกล้โรงเรียน และมีสวนอาหาร/ห้องอาหารอยู่ใกล้โรงเรียน ความถี่ในการใช้บริการของสถานบันเทิงในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา พบว่าร้อยละ 25.2 เคยใช้บริการสวนอาหาร/ห้องอาหารบ่อยครั้งและรองลงมาร้อยละ 16.1 เคยใช้บริการร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตบ่อยครั้ง เนื่องจากเห็นว่าค่าใช้จ่ายในการใช้บริการของสวนอาหาร/ห้องอาหารและร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ตมีค่าใช้จ่ายในการใช้บริการที่ถูกลงกว่าสถานบริการอย่างอื่น อย่างไรก็ตามยังพบว่านักเรียนร้อยละ 1.8 และร้อยละ 0.9 ไปใช้บริการสถานบริการทางเพศและโรงแรม่านรูด บ่อยครั้ง ถึงแม้ว่าจะมีราคาแพงก็ตาม สำหรับความสะดวกในการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ พบว่าร้อยละ 46.8 มีความสะดวกในการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย รองลงมาร้อยละ 44.5 และร้อยละ 8.7 มีความสะดวกในการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง และร้อยละ 8.7 มีความสะดวกในการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับมาก

5.1.6 อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน

อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนโดยรวม พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 81.8 ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับต่ำ รองลงมาร้อยละ 9.5 และร้อยละ 8.6 ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับปานกลางและสูงตามลำดับเมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนเป็นรายชื่อ พบว่าร้อยละ 52.8

จะทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อนอย่างแน่นนอนหากเพื่อนชวนดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ รองลงมา ร้อยละ 45.9 จะทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อนอย่างแน่นนอนหากเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้มีแฟน/คนรัก หรือแนะนำ/ชักชวนให้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อแชทหาแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ และ ร้อยละ 35.3 ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้เข้าดูเว็บไซต์ลามกหรือคลิปโป๊ ทางอินเทอร์เน็ตจะทำตามคำแนะนำ/ชักชวนของเพื่อนอย่างแน่นนอน

5.1.7 การสนับสนุนและการควบคุมพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง

การควบคุมพฤติกรรมนักเรียนของผู้ปกครอง พบว่านักเรียนร้อยละ 46.8 ผู้ปกครองมีความเข้มงวดในการควบคุมพฤติกรรมระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 38.6 และร้อยละ 14.5 ผู้ปกครองมีความเข้มงวดในการควบคุมพฤติกรรมระดับต่ำและระดับสูง

การสนับสนุนพฤติกรรมนักเรียนของผู้ปกครองรายข้อ พบว่าผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้มาก ตามลำดับดังนี้ ร้อยละ 39.9 สนับสนุนให้เล่นกีฬาออกกำลังกาย รองลงมา ร้อยละ 33.0 สนับสนุนให้ทำกิจกรรมที่นักเรียนสนใจและร้อยละ 30.3 สนับสนุนให้ทำกิจกรรมจิตอาสา

ความเข้มงวดในการควบคุมพฤติกรรมของผู้ปกครองรายข้อพบว่านักเรียนร้อยละ 36.2 ผู้ปกครองเข้มงวดในเรื่องการเรียนมาก ร้อยละ 27.1 ผู้ปกครองเข้มงวดในเรื่องการแต่งตัวมาก และ ร้อยละ 24.8 ผู้ปกครองเข้มงวดในเรื่องการคบเพื่อนเพศเดียวกันมาก ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงพฤติกรรมที่ผู้ปกครองไม่เข้มงวด หรือไม่ได้มีการควบคุม พบว่านักเรียนร้อยละ 21.1 ผู้ปกครองไม่เคยเข้มงวดหรือควบคุมในเรื่องการออกไปเที่ยวกับเพื่อนหรือเที่ยวกลางคืน ร้อยละ 14.2 ผู้ปกครองไม่เคยเข้มงวดหรือควบคุมในการคบเพื่อนเพศเดียวกัน และร้อยละ 10.6 ผู้ปกครองไม่เคยเข้มงวดหรือควบคุมในการคบเพื่อนต่างเพศ

5.1.8 ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่านักเรียนร้อยละ 92.7 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในระดับต่ำ ร้อยละ 5.0 และร้อยละ 2.3 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในระดับปานกลางและระดับสูง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์รายข้อ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงที่นักเรียนปฏิบัติอยู่เป็นประจำหรือบ่อยครั้ง เรียงตามลำดับดังนี้ นักเรียนร้อยละ 37.6 ดื่มสุราหรือของมีเมาต่าง ๆ เช่น เบียร์ สเปย์ รองลงมา ร้อยละ 24.3 แสดงความรักกับแฟน/คูรักหรือเพื่อนต่างเพศ โดยการจับมือ โอบไหล่ เอว และร้อยละ 18.8 สูบบุหรี่อยู่เป็นประจำและบ่อยครั้ง

5.2 ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา

5.2.1 ตัววัยรุ่น: ต้องรู้จักการเลือกคบเพื่อนที่ดี รู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง รู้จักการปฏิเสธ และยับยั้งชั่งใจและหลีกเลี่ยงพฤติกรรม หรือไม่เข้าไปอยู่ในสถานที่ที่มีโอกาสนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การเข้าสถานบันเทิงหรือการเข้าไปดูสื่อที่ยั่วเย้าการมรณ์ทางเพศ

5.2.2 บิดามารดาหรือผู้ปกครอง: ควรสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ ไม่เข้มงวดจนเกินไป คอยให้คำแนะนำ และเป็นที่ยกย่องที่ดี ในการเลือกคบเพื่อนเพราะเพื่อนเป็นกลุ่มคนที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่น หากคบเพื่อนดีก็ส่งผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมไปในทางที่ดีด้วยเช่นกัน

5.2.3 โรงเรียน/สถานศึกษา: ควรมีหลักสูตรเรื่องเพศศึกษา และทักษะชีวิตที่เหมาะสมกับวัยและสภาพสังคมในปัจจุบัน เนื้อหามีความเข้าใจง่าย และน่าสนใจ มีครูที่รับผิดชอบเรื่องนี้โดยตรง

5.2.4 หน่วยงานภาครัฐ/สาธารณสุขจังหวัด/สังคม: หน่วยงานที่รับผิดชอบควรมีการควบคุมและเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย เกี่ยวกับสถานบันเทิงที่เปิดใกล้สถานศึกษา สื่อหรือข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศที่มีการเผยแพร่กันอย่างแพร่หลาย หน่วยงานภายในจังหวัดมีการบูรณาการทำงานร่วมกันระหว่าง ผู้ปกครอง โรงเรียน สาธารณสุขจังหวัด ตำรวจ เป็นต้น เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างเหมาะสม

5.3 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

5.3.1 ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์เปรียบเทียบกับกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ละเอียดและเข้าใจพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมากขึ้น

5.3.2 ควรมีการศึกษาถึงการสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว เพื่อให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีศักยภาพและทักษะในการสื่อสารเรื่องเพศกับบุตรหลาน

5.3.3 ควรศึกษาทั้งในโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่และขนาดเล็กเนื่องจากโรงเรียนขนาดใหญ่มีจำนวนนักเรียนมากอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนก็จะสูง การเข้าถึงของครูอาจารย์ก็อาจจะไม่ทั่วถึง

รายการอ้างอิง

หนังสือและบทความในหนังสือ

- กองสุขศึกษา กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข. (2558). แบบวัด ความรอบรู้ด้านสุขภาพเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรสำหรับสตรีไทยวัยรุ่น อายุ 15-21 ปี ระดับมัธยมปลายและนักศึกษา.
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2547). *สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พรสุข หุ่นรินทร์. (2551). *สุขศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. กรุงเทพมหานคร.
- สุรพล พยอมแย้ม. (2545). *ปฏิบัติการจิตวิทยาในงานชุมชน*. กาญจนบุรี: สหายพัฒนา.
- สุวรรณา เรื่องกาญจนเศรษฐ์. (2551) กลยุทธ์การสร้างเสริมสุขภาพวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: ชัยเจริญ
- สำนักควบคุมโรคไม่ติดต่อ. (2553). *การวางแผนงานของอาสาสมัครและการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมายเพื่อพฤติกรรมสุขภาพที่พึงประสงค์ต่อไป*. นนทบุรี: กรมควบคุมโรค.
- สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา. (2547). การเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวี.

บทความวารสาร

- ดวงกมล ทองอยู่. (2557). แนวทางการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตน. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์*, 179-190.
- ธันตภณ ตะพังพินิจการ. (2549). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี*.
- มาลีวัล เลิศสาครศิริ. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวเข้มแข็ง ต้นทุนชีวิตกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสหศึกษาเขตสาทร กรุงเทพมหานคร. *วารสารพยาบาลทหารบก*.
- สายทิพย์ สพมานะ. (2554). การสื่อสารในครอบครัวกับทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต*, 18-29 .
- อภาพร เผ่าวัฒนาและคณะ.(2554). การสร้างเสริมสุขภาพและป้องกันโรคในชุมชน: การประยุกต์แนวคิดและทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: *มหาวิทยาลัยมหิดล*.

วิทยานิพนธ์

- กาญจนา ปู่จ้อย. (2553). พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- คณานิตย์ แสงหิรัญ. (2552). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงในระบบการศึกษานอกโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร. *ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- จักรารุช จุฑาสงษ์. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในสถานศึกษา อำเภอคำเขื่อนแก้ว. *ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- จุฑารัตน์ มาสู่. (2555). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่ง จังหวัดอุบลราชธานี. *ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- ชลนิทรา แสงบุราณ. (2551). รูปแบบการเลี้ยงดูและการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างมารดาและบุตรสาวต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตอนต้นหญิง เขตกรุงเทพมหานคร. *วิทยานิพนธ์ ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกการพยาบาลสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์. (2545). การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์. *ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน มหาวิทยาลัยศิลปากร.*
- ธนต์ภณ ตะพังพินิจการ. (2549). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี. *วิทยานิพนธ์ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.*
- เบญจวรรณ เอี่ยมบุญ. (2554). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส จังหวัดนครปฐม. *วิทยานิพนธ์ ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- ปัทมา รักเกื้อ. (2553). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดพัทลุง. *ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) มหาวิทยาลัยมหิดล.*

- พนอวดี จันทนา. (2547). พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย. *วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร.*
- พัชรินทร์ ดวงแก้ว. (2549). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการรับรู้ภาวะเสี่ยงของนักเรียนวิทยาลัยเทคนิค จังหวัดเชียงราย. *วิทยานิพนธ์ สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา สาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*
- สมอรุา ไชยสวัสดิ์. (2551). ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม. *ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา พัฒนศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.*
- อภิรักษ์ วัชรินทร์วงศ์. (2553). ปัจจัยด้านสังคมกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร. *ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกสุขภาพศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.*

Books

- Albert Bandura. (1997). Analysis of Self-Efficacy Theory of Behavioral Change. *Cognitive Therapy and Research*, 287-310 .
- C.R. Rogers. (1951). *Client Center Therapy*. Boston: Houghton Mifflin.
- Lawrence W. Green. (1987). *the originator of the PRECEDE Model and co-developer of the PRECEDE-PROCEED Model*.
- Green, L.W., & Kreuter, M.W. (2005). *Health program planning: an educational ecological approach*. 4th ed. Mc Graw-Hill.
- P.H., J.J. Conger and J. Kagan Mussen. (1969). *Child Development and Personality*. New: Harper & Row Publishers.
- P.W. Gurney. (1988). *Self-Esteem in Children with Special Educational Needs*. Great Britain: Billing & Son.
- R.B. Brooks. (1992). *Self-Esteem During the School Years*. Pediatric Clinics of North America.
- Roger D. (1972). *The Psychology of Adolescence*. New York: Meredith Corporation.

Rosenberg,M. (1965). Society and adolescent self-image.Princeton, New Jersey: Princeton University Press.

Rosenberg,M. (1979). Conceiving the self. New York: Basic Books.

Rice,F.P. (1996). The adolescent: Development relation and culture. (8th ed) Massachetts:Allyn and Bacon.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ใบรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน

งานการนักศึกษา
รับที่..... ๑๖๔
วันที่..... 28 เม.ย. 2560
เวลา..... 16.30 ชม.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มร. ชุดที่ 3 โทร. 0 2-986-9813 ต่อ 7373
ที่ ศธ 0516.25/EC 4-5๒ วันที่ ๒๕ เมษายน 2560
เรื่อง แจ้งผลการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มร. ชุดที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์
เรียน นางสาวพนมพร ปิยะกุล

ตามที่ ท่านได้เสนอโครงการวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
อาชีวศึกษา ในจังหวัดสมุทรปราการ” รหัสโครงการที่ 169/2559 เพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคนจาก
คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชุดที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์ นั้น

บัดนี้ คณะอนุกรรมการฯ ได้พิจารณาอนุมัติให้การรับรองจริยธรรมการวิจัยในคนให้กับโครงการวิจัย
ของท่านเรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้ได้แนบเอกสารใบรับรองการพิจารณาพร้อมนี้ และข้อกำหนดของการรับรองโครงการวิจัย
คือ เมื่อครบระยะเวลา 6 เดือน นับจากวันที่ได้รับอนุมัติ ให้ผู้วิจัยส่งรายงานความก้าวหน้าการดำเนินงาน มายัง
สำนักงานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มร. ชุดที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์ อาคารราชนครินทร์ ชั้น 1 (ภายใน
ศูนย์วิจัยฯ คณะพยาบาลศาสตร์) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และโปรดดำเนินการตามข้อกำหนดดังกล่าวด้วย จักขอบคุณยิ่ง

(ศาสตราจารย์ ดร.ประนอม โอทกานนท์)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มร. ชุดที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์

AF 01_12

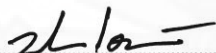
คณะอนุกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชุดที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์
อาคารราชสุดา ชั้น 1 ภายในศูนย์วิจัยฯ คณะพยาบาลศาสตร์ ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12121
โทรศัพท์: 0-2986-9213 ต่อ 7373 โทรสาร: 0-2516-5381 E-mail: ecsctu3@nurse.tu.ac.th

COA No. 269/2560

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ : 169/2559
ชื่อโครงการวิจัย : พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา ในจังหวัดสมุทรปราการ
: SEXUAL RISK BEHAVIOR AMONG VOCATIONAL SCHOOL STUDENTS, SAMUTPRAKAN PROVINCE.
ผู้วิจัยหลัก : นางสาวพนมพร ปิยะกุล
หน่วยงาน : คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะอนุกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชุดที่ 3 ได้พิจารณาโดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice (ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม
(ศาสตราจารย์ ดร.ประนอม โอทกานนท์)
ประธานคณะอนุกรรมการ

ลงนาม
(อาจารย์ ดร.สารรัตน์ วุฒิอาภา)
อนุกรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 20 เมษายน 2560

วันหมดอายุ : 19 เมษายน 2561

กำหนดส่งรายงานความก้าวหน้า ครั้งที่ 1: 20 ตุลาคม 2560

เอกสารที่คณะอนุกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) ข้อมูลสำหรับประชากร/กลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและใบยินยอมของประชากร/กลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
- 3) ประวัติผู้วิจัย
- 4) เอกสารเครื่องมือต่างๆ ที่ใช้ในการวิจัย เป็นต้นว่า แบบสอบถาม
- 5) เอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เอกสารประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

เรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษา

แบบสอบถามประกอบด้วย 8 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1. ทักษะคิดเรื่องเพศ	ตอนที่ 2. การควบคุมตัวเอง	ตอนที่ 3. การเห็นคุณค่าในตัวเอง
ตอนที่ 4. การเข้าถึงสถานบันเทิงและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารปลุกเร้าอารมณ์	ตอนที่ 5. อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน	ตอนที่ 6. การควบคุมและการสนับสนุนพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง
ตอนที่ 7. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์		ตอนที่ 8. ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 1: ทักษะคิดเรื่องเพศ

คำชี้แจง : ให้ท่านอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าและแสดงความคิดเห็นโดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อความ โดยมีระดับความคิดเห็น ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ให้ความสำคัญและยึดปฏิบัติมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง ให้ความสำคัญและยึดปฏิบัติ
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง ไม่ให้ความสำคัญและยึดปฏิบัติ
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ไม่ให้ความสำคัญและยึดปฏิบัติมากที่สุด

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
การพูดคุยเรื่องเพศ					
1	เพื่อนเพศเดียวกันในสถาบันเดียวกันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดใน ในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ				
2	เพื่อนเพศเดียวกันต่างสถาบันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดใน ในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ				
3	เพื่อนต่างเพศในสถาบันเดียวกันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดใน ในการพูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ				

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
4	เพื่อนต่างเพศต่างสถาบันเป็นบุคคลที่ดีที่สุดในการ พูดคุยและปรึกษาเรื่องเพศ				
5	การพูดคุยเรื่องเพศสัมพันธ์/การคุมกำเนิดในวัยรุ่นเป็นเรื่องที่ น่าอาย				
การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะแฟน/คนรัก					
1	การคบเพื่อนต่างเพศหลายๆคนในเวลาเดียวกันเป็นเรื่อง ที่ทำหยาบ				
2	เป็นเรื่องปกติสำหรับผู้ชายที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน				
3	การมีแฟน/คนรักในวัยเรียนเป็นเรื่องปกติ				
4	การมีแฟน/คนรัก หลายคนในขณะเดียวกันเป็นเรื่องปกติ				
5	การมีแฟน/คนรักในวัยเรียนไม่ทำให้เสียการเรียน				
การแสดงความรักระหว่างเพศ และการรักร่วมสองเพศ					
1	การจับมือถือแขนกับแฟน/คนรักเป็นเรื่องปกติ				
2	การอยู่ด้วยกันสองต่อสองตามลำพังในที่ลับตาแฟน/ คนรักเป็นเวลานานๆเป็นเรื่องที่ไม่ควรทำ				
3	การที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กัน เป็นการแสดงออกถึงความรัก				
4	การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนถือเป็นเรื่องปกติในสังคม ปัจจุบัน				
5	ผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ไม่ดี				
การมีเพศสัมพันธ์และ/หรือการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน					
1	ผู้ชายและผู้หญิงควรมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน				
2	การที่ผู้หญิงรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกว่าจะแต่งงาน ถือเป็น เรื่องล้ำสมัย				
3	การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนมากกว่า 2 คนขึ้นไปในเวลา เดียวกันเป็นเรื่องน่าสนุก และตื่นเต้น				
4	การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศที่เพิ่งรู้จักกันไม่เกิน 1 สัปดาห์ ไม่ใช่เรื่องแปลก				

ข้อ ที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
5	การมีเพศสัมพันธ์ในวันวาเลนไทน์เป็นเรื่องที่น่าประทับใจ และ จดจำ				

ตอนที่ 2: การควบคุมตนเอง /ความเชื่อมั่นในความสามารถในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรม /สถานการณ์

คำชี้แจง : ท่านสามารถควบคุมตนเองต่อสถานการณ์ต่อไปนี้ โปรดเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับ
ระดับความสามารถในการควบคุมตนเองของท่านมากที่สุดโดยเลือกเพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น
มากที่สุด หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองกับสถานการณ์นั้นมากที่สุด
มาก หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองกับสถานการณ์นั้นมาก
น้อย หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองกับสถานการณ์นั้นน้อย
น้อยที่สุด หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองกับสถานการณ์นั้นน้อยที่สุด

ข้อที่	ถ้าหากท่านมีคู่รัก หรือขณะนี้ท่านมีคู่รักอยู่แล้ว ท่านคิดว่าท่านสามารถควบคุมตนเองในสถานการณ์ต่อไปนี้ได้หรือไม่	ระดับความสามารถในการควบคุม ตนเอง			
		มาก ที่สุด	มาก	น้อย	น้อย ที่สุด
1	หลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังกับแฟน/คนรัก หรือเพื่อนต่างเพศใน ที่ลับตาคน				
2	หักห้ามใจตนเองไม่ให้ถูกเนื้อต้องตัว จับมือ โอบกอดกับ แฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศได้				
3	ปฏิเสธแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ ได้เมื่อถูกชักชวนไป เที่ยวสถานบันเทิงด้วยกันตามลำพังในเวลากลางคืน				
4	ปฏิเสธแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ ได้เมื่อถูกชักชวนไป เที่ยวค้างคืนที่อื่นหรือต่างจังหวัดโดยลำพังสองต่อสอง				
5	ปฏิเสธเมื่อถูกชักชวนให้ดื่มสุรา หรือใช้สารเสพติด				
6	ยับยั้งใจตนเองไม่ให้มีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คนรักหรือเพื่อน ต่างเพศได้ แม้จะเกิดอารมณ์ทางเพศแล้วก็ตาม				

ตอนที่ 3 การเห็นคุณค่าในตนเอง

คำชี้แจง: ให้ท่านอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาและแสดงความคิดเห็นโดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อความ

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	ฉันเป็นคนมีคุณค่าทัดเทียมกับผู้อื่น				
2	ฉันเป็นคนมีคุณสมบัติที่ดีหลายอย่าง				
3	ฉันรู้สึกว่าคุณทำอะไรไม่สำเร็จเลย				
4	ฉันมีความสามารถทำสิ่งต่างๆได้ดีเท่าผู้อื่น				
5	ฉันมีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยเหลือเกิน				
6	ฉันคิดถึงตัวเองในทางที่ดี				
7	โดยทั่วไปแล้วฉันมีความพอใจในตัวเอง				
8	ฉันหวังว่าฉันสามารถนับถือตัวเองได้มากกว่านี้				
9	ขณะนี้ฉันรู้สึกว่าตนเองเป็นคนไร้ประโยชน์				
10	บางครั้งฉันคิดว่าฉันไม่มีอะไรดีเลย				

ตอนที่ 4: การเข้าถึงสถานบันเทิงและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ

ตอนที่ 4.1 การเข้าถึงสถานบันเทิง

คำชี้แจง: โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. ภายในระยะทาง 5 กิโลเมตรจากสถานที่พักอาศัยของท่านมีสถานที่เหล่านี้หรือไม่ (ตอบได้มากกว่า 1ข้อ)

- ¹ โรงภาพยนตร์
² ร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ต
³ โต๊ะสนุก
⁴ เชนค/ผับ/บาร์
⁵ ลานเปียร์
⁶ คาราโอเกะ
⁷ สวนอาหาร/ห้องอาหาร
⁸ สถานบริการทางเพศ
⁹ โรงแรมมาตรฐาน
¹⁰ อื่นๆระบุ.....

2. ภายในระยะทาง 5 กิโลเมตรจากสถานศึกษาของท่านมีสถานที่เหล่านี้หรือไม่ (ตอบได้มากกว่า 1ข้อ)

- ¹ โรงภาพยนตร์
² ร้านเกมส์/ร้านอินเทอร์เน็ต
³ โต๊ะสนุก
⁴ เชนค/ผับ/บาร์
⁵ ลานเปียร์
⁶ คาราโอเกะ
⁷ สวนอาหาร/ห้องอาหาร
⁸ สถานบริการทางเพศ
⁹ โรงแรมมาตรฐาน
¹⁰ อื่นๆระบุ.....

3. ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา ท่านไปเที่ยวหรือใช้บริการสถานที่ต่อไปนี้หรือไม่ ถ้าไป ท่านไปบ่อยเพียงใด

สถานที่	ความถี่ของการใช้บริการ ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา			ค่าใช้จ่ายในการ ใช้บริการ	
	ไม่เคย	เคยนานๆครั้ง (อย่างน้อย1ครั้ง ต่อเดือน)	เคย บ่อยๆ (อย่างน้อย1ครั้ง ต่อสัปดาห์)	ถูก	แพง
1. โรงภาพยนตร์					
2. โต๊ะสนุก					
3. ร้านเกมส์/ร้าน อินเทอร์เน็ต					
4. เคาท์/ผับ/บาร์					
5. ลานเบียร์					
6. คาราโอเกะ					
7. สวนอาหาร/ห้องอาหาร					
8. สถานบริการทางเพศ					
9. โรงแรมมาตรฐาน					
10. อื่นๆระบุ					

ตอนที่ 4.2: การเปิดรับและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ

คำชี้แจง: โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

บ่อย หมายถึง อย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง

เป็นครั้งคราว หมายถึง อย่างน้อย 2 สัปดาห์ต่อครั้ง

นานๆครั้ง หมายถึง อย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง

1. สื่อที่ท่านดูหรืออ่านคืออะไร และในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา ท่านใช้สื่อ/ช่องทางเหล่านี้

บ่อยครั้งเพียงใด

ประเภทของสื่อ	ระดับการปฏิบัติ			
	บ่อย	เป็น ครั้งคราว	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย
1. หนังสือการ์ตูนโป๊ เช่นการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีฉากกอดจูบ ร่วมเพศ การ์ตูนเกย์				
2. นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์				
3. ภาพยนตร์ ละครที่มีฉากปลุกเร้าอารมณ์				
4. VCD/DVD เรท X/R				
5. ดาวน์โหลดรูปโป๊หรือคลิปลามกทางโทรศัพท์มือถือ				
6. เข้าดูเว็บไซต์ลามก/ดาวน์โหลดรูปโป๊/คลิปลามกทาง อินเทอร์เน็ต				
7. การใช้โปรแกรมสนทนา (Chat)เพื่อพูดคุยเรื่องเพศ				
8. ดูโชว์โป๊เปลือยทางWebcamหรือ Camfrog				
9. เป็นสมาชิกกลุ่ม line หรือfacebook ที่มีการพูดคุยเรื่อง เพศ /แลกเปลี่ยนคลิปโป๊หรือคลิปลามก				
10. อื่นๆระบุ.....				

2. ท่านสะดวกในการเข้าถึง เช่น ซื่อ/เช่า/หิบบีม/โหลดในอินเทอร์เน็ต สื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศมากน้อย

เพียงใด

¹ มาก

² ปานกลาง

³ น้อย

ตอนที่ 5 : อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง : ถ้าเพื่อนชวนให้ท่านทำพฤติกรรมดังต่อไปนี้ท่านจะทำตามคำแนะนำ คำชักชวนจากกลุ่มเพื่อน โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความตั้งใจของท่านมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความตั้งใจปฏิบัติตามคำชักชวน			
		ทำตาม แน่นอน ที่สุด	ทำตาม แน่นอน	ไม่ทำ ตาม	ไม่ทำตาม แน่นอน
1	ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้มีแฟน/คนรัก				
2	ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้คบแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศที่เคยวหลายๆคน				
3	ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้ใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อแชตหาแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ				
4	ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนให้เข้าดูเว็บไซต์ลามกหรือคลิปโป๊ ทางอินเตอร์เน็ต				
5	ถ้าเพื่อนแนะนำให้ไปเที่ยวกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศลำพังสองต่อสอง				
6	ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวนไปเที่ยวสถานบันเทิงกับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ ตอนกลางคืน				
7	ถ้าเพื่อนชวนดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์				
8	ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชวนให้ลองมีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ				
9	ถ้าเพื่อนแนะนำ/ชักชวน/ท้าทายให้มีเพศสัมพันธ์เพื่อเป็นการเก็บแต้มแข่งกัน				

ตอนที่ 6 การควบคุมและการสนับสนุนพฤติกรรมวัยรุ่นของผู้ปกครอง

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับการรับรู้ของท่านมากที่สุด

ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมต่อไปนี้ อย่างน้อยเพียงใด	ระดับการสนับสนุน			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เคยเลย
1. สนับสนุนในเรื่องที่นักเรียนสนใจหรือต้องการจะทำ				
2. ให้ความสนใจและสนับสนุนในเรื่องที่นักเรียนคิดและรู้สึก				
3. คอยดูแลเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆที่นักเรียนชอบทำ ในช่วงหลังเลิกเรียน วันหยุดหรือปิดเทอม				
4. สนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ				
5. สนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมจิตอาสา				
6. สนับสนุนให้นักเรียนเล่นกีฬา ออกกำลังกาย				
ผู้ปกครองของนักเรียนเข้มงวดกับพฤติกรรมเหล่านี้ อย่างน้อยเพียงใด	ระดับความเข้มงวดของผู้ปกครอง			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เคยเลย
1. การเรียน				
2. การแต่งตัว				
3. การคบเพื่อนเพศเดียวกัน				
4. การคบเพื่อนต่างเพศ				
5. การออกไปเที่ยวกับเพื่อนหรือเที่ยวกลางคืน				
6. การเล่นอินเทอร์เน็ต				

ตอนที่ 7 : พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

คำชี้แจง:โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหรือเติมคำตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อที่	ท่านเคยมีประสบการณ์ในเรื่องต่างๆต่อไปนี้ หรือไม่ถ้ามี ท่านมีในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ			
		เป็นประจำ	บ่อย ครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
1.	ดื่มสุราหรือของมีเมาต์ต่างๆเช่น เบียร์ สปาย				
2.	สูบบุหรี่				
3.	ใช้ยาหรือสารเสพติดต่างๆเช่นยาอี /ยาเลิฟ				
4.	นัดพบหรือไปเที่ยวกับแฟน/คูรัก หรือเพื่อนต่าง เพศ ตามลำพังในที่ลับตา				

ข้อที่	ท่านเคยมีประสบการณ์ในเรื่องต่างๆต่อไปนี้หรือไม่ถ้ามี ท่านมีในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ			
		เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
5.	แสดงความรักกับแฟน/คู่รัก หรือเพื่อนต่างเพศ โดยการจับมือ โอบไหล่ - เอว หรือไม่				
6.	แสดงความรักกับแฟน/คู่รัก หรือเพื่อนต่างเพศ โดยการกอดจูบ ลูบ เล้าโลมสัมผัสร่างกาย				
7.	ไปค้างคืน เทียวพักแรมกับแฟน/คู่รักหรือเพื่อนต่างเพศ				
8.	อ่านหนังสือ/ภาพยนตร์/คลิปวิดีโอ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ				
9.	สำเร็จความใคร่ให้กับแฟน/คู่รักหรือเพื่อนต่างเพศ				

ตอนที่ 8: ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง :โปรดทำเครื่องหมาย √ลงใน หน้าข้อความ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ และตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ ¹ชาย ²หญิง

2. อายุ.....ปี(นับอายุเต็มปีเมื่อครบรอบวันเกิดครั้งสุดท้าย)

3. ระดับการศึกษาของท่าน

¹ ระดับปวช. 1 ² ระดับปวช. 2 ³ ระดับปวช. 3 ⁴ ระดับ ปวส. 1 ⁵ ระดับ ปวส. 2

4. สาขาวิชาที่ท่านเลือกเรียน .....

5. เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาที่ผ่านมา.....

6. สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา

¹ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ² บิดามารดาแยกกันอยู่ ³ บิดาถึงแก่กรรม

⁴ มารดาถึงแก่กรรม ⁵ ทั้งบิดามารดาถึงแก่กรรม ⁶ อื่นๆระบุ.....

7. ใครเป็นผู้ให้เงินท่านเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

¹ บิดา ² มารดา ³ อื่นๆระบุ.....

8. ค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากบิดา มารดา/ผู้ปกครอง .....บาท/เดือน

9. ท่านมีรายได้อื่นนอกเหนือจากที่ได้รับจากบิดามารดา/ผู้ปกครองหรือไม่

¹ ไม่มี ² มี ระบุแหล่งที่มาของรายได้.....

10. ค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากบิดามารดา/ผู้ปกครองและรวมกับรายได้อื่นของท่านต่อเดือน เพียงพอหรือไม่

- ¹ เพียงพอ   ² เพียงพอและมีเหลือเก็บ   ³ เพียงพอแต่ไม่มีเหลือเก็บ
⁴ ไม่เพียงพอ   ⁵ ไม่เพียงพอ บางครั้งยืมคนอื่นใช้

11. ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว

- ¹ รักใคร่ปรองดองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข   ² รักใคร่กันดีแต่มีทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง
³ มีความใกล้ชิดกันน้อยมากมักมีข้อขัดแย้งหรือทะเลาะกันเป็นประจำ
⁴ ไม่ได้อยู่ด้วยกัน   ⁵ อื่นๆระบุ.....

12. ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

- ¹ รักใคร่ปรองดองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข   ² รักใคร่กันดีแต่มีทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง
³ มีความใกล้ชิดกันน้อยมากมักมีข้อขัดแย้งหรือทะเลาะกันเป็นประจำ
⁴ ไม่ได้อยู่ด้วยกัน   ⁵ อื่นๆระบุ.....

13. ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

- ¹ รักใคร่ปรองดองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข   ² รักใคร่กันดีแต่มีทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง
³ มีความใกล้ชิดกันน้อยมากมักมีข้อขัดแย้งหรือทะเลาะกันเป็นประจำ
⁴ ไม่ได้อยู่ด้วยกัน   ⁵ อื่นๆระบุ.....

14. ท่านคิดว่าบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ของท่าน เลี้ยงดูท่านอย่างไร (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

- ¹ ให้อิสระ คิดเอง และตัดสินใจเอง   ² คอยเป็นที่ปรึกษาให้ทุกเรื่อง
³ ควบคุมเข้มงวด ไม่ปล่อยให้ทำเป็นอิสระ   ⁴ ไม่ค่อยมีเวลาดูแล
⁵ อื่นๆระบุ.....

15. ลักษณะที่พักอาศัยในปัจจุบันของท่าน

- ¹ บ้าน   ² อพาร์ทเมนต์/คอนโดมิเนียม
³ หอพัก   ⁴ อื่นๆระบุ.....

16. ปัจจุบันท่านพักอาศัยอยู่กับใครบ้าง(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ¹ บิดามารดา   ² พี่น้อง   ³ ญาติผู้ใหญ่
⁴ เพื่อน/คนรู้จัก   ⁵ แฟน/คู่รัก   ⁶ คนเดียว
⁷ อื่นๆระบุ.....

17. ท่านเคยมีแฟนหรือคนรักหรือไม่

¹ ไม่เคย   ² เคย

18. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

¹ ไม่เคย

² เคย   ถ้าตอบว่าเคย

➡ ท่านมีเพศสัมพันธ์ตอนอายุเท่าไร? (ระบุ).....ปี

➡ สถานที่ที่ท่านมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

¹ บ้านเพื่อน   ² บ้านตัวเอง   ³ โรงแรม   ⁴ อพาร์ทเมนท์/ห้องเช่า

⁵ หอพัก   ⁶ อื่นๆ(ระบุ).....

➡ เมื่อท่านมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกท่านมีวิธีการป้องกัน/คุมกำเนิดหรือไม่

¹ มี   ² ไม่มี

➡ ท่านใช้วิธีการไหนในการป้องกัน/คุมกำเนิด

¹ ถุงยางอนามัย   ² ยาเม็ดคุมกำเนิด   ³ ยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉิน

⁴ น้บระยะปลอดภัย   ⁵ หลังข้างนอก   ⁶ อื่นๆ(ระบุ).....

ขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ค

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

1. ดร.จันทิมา จารณศรี	นักวิชาการสาธารณสุข ชำนาญการ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข
2. รองศาสตราจารย์ ดร.อาภาพร เผ่าวัฒนา	อาจารย์คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
3. รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ เจริญกุล	อาจารย์คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ที่ ศธ 0516.53/๑๗๖

คณะสาธารณสุขศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต
อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12121

30 พฤศจิกายน 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.จันทิมา จารณศรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวพนมพร ปิยะกุล เลขทะเบียน 5317030186 นักศึกษาหลักสูตรสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกการจัดการการสร้างเสริมสุขภาพ ทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ” โดยมีรองศาสตราจารย์ ฉวีวรรณ บุญสุยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะสาธารณสุขศาสตร์ ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ และให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อการทำวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ชัยยุทธ ชวลิตนิธิกุล)

คณบดีคณะสาธารณสุขศาสตร์

งานการนักศึกษา

โทร. 0-2564-4440-79 ต่อ 7420

โทรสาร 0-2516-2708

ที่ ศธ 0516.53/ 1154

คณะกรรมการสุขาศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต
อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12121

30 พฤศจิกายน 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.อภาพร เมาวัฒนา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวพนมพร ปิยะกุล เลขทะเบียน 5317030186 นักศึกษาหลักสูตรสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกการจัดการการส่งเสริมสุขภาพ ทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ” โดยมีรองศาสตราจารย์ ฉวีวรรณ บุญสุยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะสาธารณสุขศาสตร์ ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ และให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ชัยยุทธ ชวลิตนิจกุล)

คณบดีคณะสาธารณสุขศาสตร์

งานการนักศึกษา

โทร. 0-2564-4440-79 ต่อ 7420

โทรสาร 0-2516-2708

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานการนักศึกษา คณะสาธารณสุขศาสตร์ โทร. 7420

ที่ ศธ 0516.53/ -

วันที่ 30 พฤศจิกายน 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ เจริญกุล

ด้วย นางสาวพนมพร ปิยะกุล เลขทะเบียน 5317030186 นักศึกษาหลักสูตรสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกการจัดการการสร้างสรรค์เสริมสุขภาพ ทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ” โดยมีรองศาสตราจารย์ ฉวีวรรณ บุญสุยา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะสาธารณสุขศาสตร์ ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ และให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(ดร.ชัยยุทธ ชวลิตนิกุล)

คณบดีคณะสาธารณสุขศาสตร์

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวพนมพร ปิยะกุล
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2519
วุฒิการศึกษา	พยาบาลศาสตร์
ตำแหน่ง	นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ สังกัดสำนักงานเทศบาลตำบลด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ
ประสบการณ์ทำงาน	พ.ศ. 2539-พ.ศ. 2552 พยาบาลวิชาชีพ ประจำโรงพยาบาลเลิดสิน พ.ศ. 2552-พ.ศ. 2558 นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ สำนักโรคเอดส์ วัณโรคและ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรค พ.ศ. 2558-ปัจจุบัน นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ สำนักงานเทศบาลตำบล ด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ